

CARTE DE RUGĂCIUNE

PREGĂTITĂ DE HUSEYIN HILMI IŞIK

Bulevardul Daruşşefaka 53 P.O.box: 35 34083

Fatih-Istanbul

Telefon:0212 523 45 56-532 58 43

Fax:0212 525 59 79

<http://www.hakikatkitabevi.com>

e-mail: bilgi@hakikatkitabevi.com

Bismillahirrahmanirrahim,

Omul are trei vieți: cea de pe lumea aceasta, cea din mormânt și viața de apoi. Pe pământ, trupul se află împreună cu sufletul. Cel care animă omul, care îi dă viață este sufletul. Când sufletul se desparte de trup, omul moare. Deși trupul putrezește în mormânt, sau este ars și se transformă în cenușă, ori este sfâșiat de animalele sălbatice, sufletul dăinuie. Atunci începe viața din mormânt. În mormânt există simțuri, dar nu există mișcare. În Ziua Învierii, fiecăruia dintre noi ni se va reda trupul, iar sufletul se va întoarce în trup, după care omul va trăi veșnic în rai sau în iad.

Pentru a fi fericit atât în această lume cât și în cea de Apoi omul trebuie să fie musulman. Fericirea în această lume se limitează la a trăi liniștit, iar fericirea din Ziua de Apoi, înseamnă să intri în Rai. Mila lui Allahu teala este nemărginită, de aceea a trimis oamenii profeți, pentru a le arăta calea către fericirea veșnică. Niciun profet nu a propovăduit ceva de la sine, toți au transmis oamenilor mesajele lui Allahu teala. Calea fericirii, propăvăduită de profeți, se numește **religie** (din). Religia pe care ne-a făcut-o cunoscută Profetul Muhammed aleyhisselam este **Islamul**. Începând de la Adem aleyhisselam au fost trimiși mii de profeți. Ultimul dintre ei este Profetul Muhammed aleyhisselam. Religiile propovăduite de ceilalți profeți s-au degradat în timp. Astăzi, singura cale care ne duce spre fericire este Islamul.

Islam înseamnă să crezi din inimă (**Iman**) și să pui în practică cerințele religiei (**Ahkam-i Islamiyye**). Aceste lucruri trebuie învățate numai din cărțile scrise de **savanții Ehl-i Sunnet** și nu din cărțile ignoranților. Înaintea anului 1000 după Hegira existau mulți învățați Ehl-i Sunnet, ale căror cărți sunt păstrate și astăzi, în arabă sau persană, în bibliotecile din întreaga lume. Toate cărțile publicate de editura "Hakikat" provin din aceste surse. Pentru a putea găsi fericirea, citiți cărțile editurii Hakikat!

AVERTISMENT: Misionarii încearcă să răspândească creștinismul, evreii Tora, editura "Hakikat" din Istanbul, Islamul, iar masonii încearcă să abolească toate religiile. O persoană care posedă rațiune, știință și

conștiință, și a găsit adevărul va ajuta la răspândirea Islamului și va mijloci oamenilor găsirea fericirii. Nu există misiune mai utilă și mai prețioasă pentru umanitate decât aceasta. În ziua de azi chiar și teologii evrei și cerștini admit că Evanghelia și Tora, pe care le dețin în zilele noastre, sunt scrise de către oameni. Coranul cel Sfânt însă, este pur așa cum a fost revelat de Allahu teala. Preoții și rabinii ar trebui să citească cărțile editurii Hakikat cu obiectivitate și atenție, încercând să le înțeleagă.

“Bismillahirrahmanirrahim”

Este cheia comorii eterne

PREFAȚĂ

Încep să scriu această carte de rugăciune recitând E`uzu Besmele. Slavă lui Allahu teala. Pacea și binecuvântarea lui Allahu teala să fie asupra Profetului Muhammed aleyhisselam, asupra familiei sale pure, asupra companionilor săi drepecți și devotați ”rîdvanullahi teala aleyhim ejmain” și asupra tuturor robilor săi aleși și iubiți.

În viață lucrurile bune, utile sunt amestecate cu cele rele și dăunătoare. Pentru a atinge fericirea, liniștea și bunăstarea trebuie să îndeplinești mereu ceea ce e bine și drept. Allahu teala în mila Sa nemărginită a creat o putere care poate distinge binele de rău. Această putere poartă numele de rațiune (**Akl**). O rațiune curată și sănătoasă va distinge, fără ezitare, binele de rău. Păcatele și urmarea egoului (**nefs**) îmbolnăvesc inima și rațiunea, astfel încât omul nu mai poate deosebi binele de rău. Datorită milei Sale, Allahu teala le transmite oamenilor, prin intermediul profetilor, calea dreaptă și le poruncește să o urmeze. De asemenea le face cunoscute lucrurile dăunătoare și interzice săvârșirea lor. Aceste permisiuni și interdicții reprezintă **religia**, iar religia propăvăduită de Muhammed aleyhisselam este **Islamul**. Singura religie de pe fața pământului, care nu a suferit nici o modificare sau degradare, este Islamul. Pentru a-ți găsi pacea trebuie să trăiești conform regulilor Islamului, adică să fii musulman. Nu este nevoie de nici o formalitate pentru a deveni musulman. Nu trebuie să mergi la vreun imam ori muftiu, ci trebuie să faci doar mărturisirea de credință, crezând cu inima și recunoscând verbal acest lucru. După mărturisirea de credință, obligația unui musulman este să învețe și să practice cerințele Islamului.

Pentru a avea credință este necesar să rostești Kelime-i șehadet și să cunoști sensul acestei expresii. Pentru a crede corect sensul Kelime-i șehadet este necesar să credem așa cum au menționat învățații Ehli sunnet în cărțile lor. Cei ce vor urma cărțile drepte scrise de savanții Ehli sunnet,

vor primi răplata a 100 de martiri. Învățații ce aparțin uneia dintre cele patru orientări religioase (mezheb) sunt **învățați Ehli sunnet**.

În prezent, musulmanii din întreaga lume sunt împărțiți în 3 grupuri: primul grup este cel al adevăraților musulmani, cei care urmează calea companionilor Profetului. Aceștia sunt numiți **Sunniți** sau comunitatea celor care aplică tradiția Profetului sau grupul celor ce vor scăpa de Iad. Din al doilea grup fac parte dușmanii companionilor Profetului. Acestora li se zice **Șiiti** sau grupul pervertiților. Al treilea este grupul dușmanilor sunniților și šiitiilor. Ei sunt numiți **Vehhabiți** sau **Nejditi**, deoarece au apărut pentru prima dată în Arabia, în orașul Nejd. Ei mai sunt numiți și grupul blestemat, căci aparținătorii acestui grup îi numesc pe musulmani idolatrii. Cei care îi numesc pe musulmani necredincioși au fost blestemați de către Profetul Muhammed. Cei ce au dus la divizarea musulmanilor sunt evreii și englezii.

Indiferent cărui grup aparține, atât timp cât are inima și sufletul murdar, omul va merge în Iad. Pentru a-și curăța sufletul de păcate și ignoranță, omul trebuie să recite cât de des poate expresia “**La Ilah Illallah**” iar pentru a-și curăța inima, adică pentru a se elibera de păcatele și blasfemiile ce vin de la diavol, de la prietenii răuvoitori și de la cărțile corupte și dăunătoare trebuie să recite mereu “**Estagfirullah**”. Rugăciunile celor ce urmează calea islamică vor fi acceptate cu siguranță. Se înțelege că cei care nu-și îndeplinesc rugăciunile, care privesc la lucruri interzise, care mănâncă și beau ceea ce nu le este permis, nu se conformează islamului. Rugăciunile acestora nu vor fi acceptate.

După mărturisirea credinței cea mai importantă poruncă este rugăciunea. Pentru fiecare musulman îndeplinirea rugăciunii de cinci ori pe zi este obligație ce trebuie îndeplinită în mod personal. Neîndeplinirea ei este un mare păcat. Școala Hanbelită consideră blasfemie neîndeplinirea celor cinci rugăciuni (a se vedea cartea **Gayetuttahkik!**) Pentru a putea îndeplini rugăciunea cât mai corect va trebui mai întâi să învățăm despre aceasta. În această carte, am crezut de cuviință să vă împărtășim, într-o manieră cât mai scurtă și concisă, cunoștințele despre rugăciune. Aceste învățături pe care le-am pregătit, folosindu-ne de cărțile multor savanți

islamici, trebuiesc învățate de către toți musulmanii, care la rândul lor trebuie să-și învețe copii.

Pentru a putea îndeplini rugăciunea într-un mod optim, trebuie să învățăm surele (capitolele din Coran) și rugile care se recită în timpul acesteia. Trebuie să învățăm sure și rugi măcar atât cât să ne putem îndeplini rugăciunea, cerând ajutorul unui profesor sau prieten care le poate pronunța și citi corect.

Pentru a putea citi într-un mod corect Coranul, ar trebui urmate cursurile de învățare a Coranului. Trebuie neapărat să învățăm să citim corect Coranul și de asemenea trebuie neapărat să ne învățăm și copiii.

Coranul nu poate fi transcris corect utilizând literele latine. De aceea trebuie citit în varianta sa originală. Coranul se citește foarte ușor. Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a zis într-un hadis: **“Cei ce își vor învăța copiii să citească Coranul sau îi vor trimite să învețe de la un profesor de Coran, vor primi pentru fiecare literă învățată, recompensa a 10 vizite la Kaaba minunată. Iar în Ziua de Apoi vor fi încoronați și toți oamenii se vor uita la ei cu admirație.”**

Fie ca Allahu teala, după ce ne-am declarat cu adevărat credința, să ne facă dintre robii săi ce învățăm și își îndeplinesc rugăciunile corect și care fac bine și îi îndeamnă pe oameni la bine!

RUGĂCIUNEA O PORUNCĂ IMPORTANTĂ

Încă din vremea lui Adem aleyhisselam fiecare religie avea un timp de rugăciune. Pentru cei ce cred în Muhammed aleyhisselam a venit obligația să împlinească rugăciunile în toate aceste timpuri. Împlinirea rugăciunii nu este o condiție a credinței, însă credința în obligativitatea ei, este o condiție a credinței.

Rugăciunea este stâlpul religiei. Cel ce își împlinește corect și constant rugăciunea și-a construit religia și și-a consolidat clădirea Islamului. Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a zis: ``**Rugăciunea este capul religiei noastre.**`` Așa cum nu există om fără cap, nu există nici religie fără rugăciune.

Rugăciunea în Islam este următoarea poruncă importantă după mărturisirea de credință. Allahu teala le-a poruncit robilor Săi rugăciunea, pentru a-L adora doar pe El. În Coran se spune în peste o sută de versete: ``**Împliniți rugăciunea!**``. Într-un hadis se relatează: ``**Allahu teala a poruncit să se împlinească rugăciunea de cinci ori pe zi. El a promis că cel ce împlinește rugăciunea respectând toate condițiile și punând preț pe împlinirea ei, va intra Rai.**``

Rugăciunea este cel mai de preț dintre actele de adorare obligatorii din religia noastră. Într-unul din hadis-uri se relatează: ``**Cel ce nu-și îndeplinește rugăciunea nu-și va primi partea din Islam!**``. Într-un alt hadis se spune: ``**Rugăciunea este cea care diferențiază un musulman de un necredincios.**`` Deci, un musulman își împlinește rugăciunea, pe când un necredincios, nu. Ipocriții ce își împlinesc rugăciunea doar uneori vor avea o pedeapsă aspră în Iad. Profetul sallallahu aleyhi ve sellem a zis: ``**Cei ce nu-și împlinesc rugăciunile, în Ziua de Apoi îl vor întâlni pe Allahu teala mânios.**``

Rugăciunea, înseamnă să-ți înțelegi inferioritatea față de Allahu teala, reflectând la superioritatea Sa. Cel ce înțelege aceasta va face mereu doar bine și nu va mai putea face rău. Inima celui ce intenționează să vină în fața lui Allah de cinci ori pe zi se va umple de devoțiune. Fiecare acțiune obligatorie din rugăciune are beneficii pentru corp și inimă.

Împlinirea rugăciunii în grup la moschee apropie inimile musulmanilor și sădește afecțiunea între ei. Astfel, musulmanii înțeleg că sunt frați. Cei mari vor fi binevoitori față de cei mici, iar aceștia la rândul lor vor fi respectuoși față de cei vârstnici. Cei bogați îi vor ajuta pe cei săraci, iar cei puternici pe cei slabi. Cei sănătoși nevăzându-i pe cei bolnavi la moschee îi vor căuta acasă și se vor întrece pentru a ajunge la vestea bună din hadis-ul următor: **``Celui ce aleargă în ajutorul fratelui său în Islam, Allahu teala îi va fi de ajutor``**.

Rugăciunea îi face pe oameni să renunțe la tot ce este rău și urât. Este o ispășire pentru păcate. Într-un hadis-i șerif se relatează: **``Rugăciunea împlinită de cinci ori pe zi este ca un pârâu ce-ți curge prin fața casei. Așa cum cel ce se spală de cinci ori pe zi va fi curat, așa și cel ce va împlini rugăciunea de cinci ori pe zi va fi iertat de păcatele minore``**.

Rugăciunea este cel mai presus dintre toate actele de adorare, după credința în Allahu teala și în Trimisul Său. De aceea, rugăciunea trebuie împlinită respectând toate obligațiile, îndatoririle necesare, tradițiile Profetului și faptele agreate. Profetul nostru aleyhisselam a zis într-un hadis: **``Voi poporul meu și voi companiile mele! Rugăciunea împlinită respectând toate condițiile este mai presus de toate faptele agreate de Allahu teala. Este tradiția profetilor. Este ceea ce le place îngerilor. Este lumină divină în cer și pe pământ. Este puterea trupului. Este abundență pentru hrană. Este mijlocire pentru acceptarea rugilor. Este ajutor în fața îngerului morții, lumină în mormânt și răspuns pentru Munker și Nekir. Este umbră pentru Ziua de Apoi. Este pavăză între om și focul Iadului. Ne va trece podul Sîrat cu viteza fulgerului. Este cheia Raiului. În Rai ne va fi coroană pe cap. Allahu teala nu le-a dăruit dreptcredincioșilor nimic mai prețios decât rugăciunea. Dacă ar fi existat un act de adorare mai presus de rugăciune, Allahu teala l-ar fi dăruit în primul rând dreptcredincioșilor. Deoarece îngerii sunt mereu, unii în picioare (kiyam), unii în plecăciune (ru`ku), unii prosternați (sejde) și unii așezați (teşehhud), Allahu teala, a adunat toate acestea într-un rek`at de rugăciune și l-a dăruit dreptcredincioșilor. Căci rugăciunea este capul credinței, stâlpul**

religiei, cuvântul Islamului și înălțarea dreptcredincioșilor. Este lumina divină a cerului și salvatoarea de Iad.``

Într-o zi Hazreti Ali "radiyallahu anhve keremallahu vejeh" a pierdut rugăciunea de după amiază. De supărare s-a aruncat de pe un deal. A început să plângă gemând și să se tânguie. Auzind despre aceasta, Profetul nostru Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem a venit împreună cu companionii săi la acesta. Văzând în ce stare se află a început să plângă și Profetul nostru, stăpânul universului. S-a rugat și atunci soarele s-a ridicat din nou. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a zis: **"O, Ali! Ridică-ți capul, soarele încă se vede."** Hazreti Ali "radiyallahu anh" s-a bucurat foarte tare și și-a împlinit rugăciunea.

După o noapte petrecută în rugăciune Hazreti Ebu Bekr-i Sîddîk "radiyallahu anh" a fost doborât de somn către dimineață și a pierdut rugăciunea vitr. La rugăciunea de dimineață, urmându-l pe Profet a venit la ușa moscheii și s-a rugat plângând de acesta: **"O, Trimis al lui Allah! Ajută-mă, am pierdut rugăciunea vitr"**. Resulullah aleyhisselam a început și el să plângă. Atunci a venit îngerul Gebrail și a zis: **"O, Trimis al lui Allah! Spune-i lui Sîddîk că Allahu teala l-a iertat."**

Într-o noapte, Bayezid-i Bistami "kuddise sirruh", unul dintre cei mai mari erudiți, toropit de somn, nu s-a putut trezi la rugăciunea de dimineață. A plâns și s-a tânguit atât de mult încât s-a auzit o voce: **"O Bayezid! Ți-am iertat această greșală. Și datorită lacrimilor și tristeții tale ți-am mai dat și răsplata a șaptezeci de mii de rugăciuni."** După câteva luni a adormit din nou. Diavolul a venit și apucându-l de picior l-a trezit, spunându-i: **"Trezește-te, timpul de rugăciune este pe cale să ia sfârșit."** Bayezid-i Bistami l-a întrebat: **"O, blestematul, cum de faci așa ceva? Tu care îți dorești ca nimeni să nu-și îplinească rugăciunea, de ce m-ai trezit?"** Diavolul răspunse: **"În ziua când ai pierdut rugăciunea de dimineață, ai câștigat răsplata a șaptezeci de mii de rugăciuni, plângând. Astăzi gândindu-mă la asta te-am trezit ca să primești recompensă pentru o singură rugăciune și nu pentru șaptezeci de mii."**

Juneyid-i Bagdadi, un alt mare învățat a zis: **"O oră în lumea aceasta este mai bună decât o mie de ani în Lumea de Apoi, căci în**

această oră se poate face o faptă bună, dar în acei o mie de ani nu se poate face nimic.`` Trimisul lui Allah aleyhisselam a zis: ``**Dacă cineva își va uni cu bună știință o rugăciune de următoarea, acesta va arde 80 de hukbe în Iad.**`` Hukbe înseamnă 80 de ani în Lumea de Apoi, iar o zi din acea lume este cât o mie de ani ai lumii noastre.

Așa că frate al meu într-u credință! Nu-ți irosi timpul cu lucruri fără rost. Prețuiește-ți timpul și folosește-l pentru lucruri folositoare. Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a zis: ``**Cea mai mare nenorocire este să-ți irosești timpul cu lucruri fără rost.**`` Împlinește-ți rugăciunile la timp, ca în Ziua Judecății să nu regreti și să primești o răsplată mare! Într-un hadis se relatează: ``**Dacă un om nu-și împlinește rugăciunea la timp și moare înainte de a o recupera i se vor deschide în mormânt șaptezeci de ferestre către Iad și va fi chinuit până în Ziua Judecății.**`` Cel ce nu-și împlinește rugăciunea la timp cu bună știință, adică nu se întristează când nu-și îndeplinește rugăciunea, va ieși din Islam sau va muri în necredință. Dar ce va fi cu cei care nici măcar nu se gândesc la rugăciune, care nu acceptă rugăciunea ca o misiune? Toți cei patru imami ai celor patru școli religioase au acceptat în unanimitate că cel ce nu acordă importanța cuvenită rugăciunii și nu o acceptă ca pe o responsabilitate va deveni apostat (**Murted**), adică necredincios. La fel ca și cel ce nu-și îndeplinește rugăciunea cu bună știință, nu se gândește să o recupereze și nici nu se teme de pedeapsă. Acestea sunt scrise în cartea lui Abdulgani Nablusi ``**Hadikattun nediyye**``, în capitolul ``Nenorocirile Limbii``.

În cea de-a 275-a scrisoare din primul volum al cărții sale **Mektubat**, Imam-i Rabbani scrie:

Voi ați primit această binecuvântare deoarece ați învățat cunoștințele islamice și ați răspândit regulile religioase. Acolo se așezase ignoranța și se răspândiseră superstițiile. Allahu teala v-a dăruit afecțiunea celor pe care îi iubește și v-a dat ocazia să răspândiți Islamul. De aceea, trudiți să învățați cunoștințele religioase și regulile islamice. Acestea două sunt izvorul fericirii, mijloc de înălțare spirituală și cauza izbăvirii. Trudiți mult! Deveniți oameni de religie! Arătați-le celor de acolo calea cea dreaptă, îndemnându-i la bine și îndepărtându-i de rău! În versetul 19 din sura

Muzzemmil se spune: **Pentru cei ce doresc să obțină mulțumirea lui Allahu teala, acesta este fără îndoială un sfat.**

*Veniți să împlinim rugăciunea, să ștergem rugina din inimă,
Nu te poți apropia de Allah, dacă nu împlinești rugăciunea!
Unde se împlinește rugăciunea toate păcatele dispar,
Omul nu poate fi înțelept, dacă nu împlinește rugăciunea!
În Coranul cel Sfânt Allah a lăudat rugăciunea,
A zis nu-i iubesc pe cei ce nu împlinesc rugăciunea!
Într-un hadis-i șerif s-a spus: La om nu se văd semnele
Credinței dacă nu împlinește rugăciunea!
Neîmplinirea rugăciunii este un mare păcat
Dacă nu-și va recupera rugăciunea nimeni nu va fi iertat!
Cel ce nu o ia în serios, va deveni necredincios,
Nu va putea fi musulman dacă nu-și împlinește rugăciunea!
Rugăciunea curăță inima,te ține departe de rău,
Nu poți fi fericit, dacă nu împlinești rugăciunea!*

Capitolul 1

CREDINȚA NOASTRĂ ȘI RUGĂCIUNEA

Toți trebuie să ne mărturisim mai întâi credința

Allahu teala vrea ca oamenii să trăiască în pace și liniște pe acest pământ, iar în lumea de apoi să atingă fericirea eternă. De aceea a poruncit să se împlinească lucrurile folositoare ce vor aduce fericirea, iar pe cele dăunătoare, ce vor duce la nenorocire, le-a interzis. Prima poruncă a lui Allahu teala este mărturisirea credinței. Aceasta este necesară tuturor oamenilor. Pentru toți oamenii credința este o necesitate.

Credință, literal, înseamnă să cunoști pe cineva ca fiind sincer, să crezi în el. În Islam credința înseamnă să crezi cu adevărat și să mărturisești prin viu grai că Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem este **profetul** ales și trimis de Allahu teala, să crezi concis în ceea ce Allahu teala ne-a transmis pe scurt și complet în ceea ce ne-a transmis detaliat și să rostești cu toată încrederea mărturia de credință (**Kelime-i șahadet**). Așa cum te ferești știind sigur că focul te arde sau că mușcătura unui șarpe veninos te omoară, tot astfel crezând din toată inima în măreția lui Allah și a atributelor Sale și căutând aprobarea și frumusețea Sa și evitând mânia și pedeapsa Sa, trebuie să-ți fixezi credința în suflet așa cum ai scrie pe marmură.

Credința înseamnă să aprobi și să crezi din inimă în toate spusele profetului Muhammed aleyhisselam. Cei ce cred astfel sunt numiți **dreptcredincioși** și **musulmani**. Fiecare musulman trebuie să urmeze calea arătată de Muhammed aleyhisselam. Calea sa este calea indicată de Coranul cel Sfânt. Această cale este **Islamul**. Pentru a o urma trebuie mai întâi să crezi, iar mai apoi să înveți foarte bine religia (**Ahkam-i islamiyye**), să respecti obligațiile ei, să eviți lucrurile interzise, apoi să respecti tradițiile și să eviți faptele neagreate. După acestea trebuie de asemenea urmată calea Islamului și în privința faptelor firești.

Credința este stâlpul religiei noastre. Allahu teala nu va accepta și nici nu va agreea o faptă bună ori vreun act de adorare din partea cuiva ce nu are credință. Cel ce vrea să devină musulman trebuie mai întâi să-și

mărturisească credința, apoi să învețe despre îmbăierea rituală, despre abluțiune, rugăciune și la nevoie și celelalte obligații și lucruri interzise.

Credința trebuie să fie corectă

Cunoștințele percepute de rațiune și de către organele de simț ne ajută să ne găsim credința. Știința ne face să înțelegem că perfecțiunea și echilibrul acestei lumi nu sunt întâmplătoare și că există un Creator, ceea ce ne determină să găsim credința. Credința înseamnă să înveți și să crezi în tot ceea ce Allahu teala ne-a trimis prin ultimul său profet Muhammed aleyhisselam. Dacă afirmi că crezi doar dacă ți se pare rațional, atunci înseamnă că nu crezi în profeți. Cunoștințele religioase nu sunt descoperiri ale savanților. Chestiunile prevestite de către Muhammed aleyhisselam trebuie învățate din cărțile savanților islamici Ehli sunnet și astfel să crezi în ele. Pentru a avea o credință dreaptă și acceptată trebuie de asemenea să respecti și următoarele condiții.

1.-Credința trebuie să fie continuă și constantă. Nici măcar o clipă nu trebuie să te gândești la o desprindere de credința ta. Dacă cineva se gândește că după trei ani de zile va ieși din Islam spre exemplu, din clipa aceea va deveni necredincios.

2.-Credința unui dreptcredincios trebuie să fie între teamă și speranță. Trebuie să ne temem de pedeapsa lui Allahu teala, dar niciodată nu trebuie să ne pierdem speranța în mila Sa. Trebuie să ne ferim să păcătuim și să ne temem că ne putem pierde credința din cauza aceluia păcat. Însă, chiar dacă am înfăptuit toate păcatele nu trebuie să ne pierdem speranța că Allahu teala ne va ierta. Trebuie să ne căim pentru păcatele noastre, căci cel se căiește este ca cel fără de păcate.

3.-Trebuie să-ți mărturisești credința înainte de ultima suflare, căci atunci când sufletul ajunge la gât și ți se arată toate stările lumii de apoi, atunci toți necredincioșii vor vrea să devină credincioși. Dar credința trebuie să fie imperceptibilă. Trebuie să crezi înainte să vezi. Căci credința după ce vezi, nu mai e credință. Însă în aceste momente (când sufletul ajunge la gât) căința dreptcredincioșilor va fi acceptată.

4.-Credința să fie mărturisită înainte ca soarele să răsară de la apus. Acesta este unul dintre semnele mari ale sfârșitului lumii. Toți cei ce vor vedea asta vor crede, dar credința nu le va fi acceptată căci atunci ușa căinței va fi închisă.

5.-Trebuie să crezi că în afara lui Allahu teala nimeni nu cunoaște ceea ce este imperceptibil,ascuns. Deci doar Allahu teala cunoaște imperceptibilul și cei cărora El le împărtășește asta. Nici îngerii, djinii, diavolii și nici măcar profeții nu cunosc imperceptibilul. Doar profeții și dreptcredincioșii îl vor cunoaște, dacă Allahu teala li-l va face cunoscut.

6.- Nu trebuie respinsă nici o regulă a religiei, a credinței sau a actelor de adorare în mod intenționat și necondiționat. Se consideră necredință să nu tratezi cu seriozitatea cuvenită oricare din obligațiile și interdicțiile Islamului, să disprețuiești Coranul cel Sfânt, îngerii sau profeții și ceea ce au vestit ei și să negi acestea prin vii grai fără a fi forțat. Dacă respingi existența lui Allah, a îngerilor sau afirmi că rugăciunea și îmbăierea rituală nu sunt obligatorii, în anumite situații, cum ar fi amenințarea cu moartea, nu se consideră că ești necredincios.

7.-Nu trebuie să existe îndoială sau ezitări în ceea ce privește cunoștințele necesare și decretate în mod clar de Islam. Ezitarea în privința obligativității rugăciunii sau a interdicției asupra alcoolului, a jocurilor de noroc, a dobânzii și a mitei ori afirmarea că ceva clar interzis este permis, ori că ceva permis este interzis, duce la autoexcludere.

8.-Credința trebuie să fie conformă învățăturilor Islamului. Nu se consideră valabilă credința în afirmațiile filozofilor sau a falșilor oameni de știință. Credința trebuie să fie în maniera comunicată de Muhammed aleyhisselam.

9.-Credinciosul trebuie să iubească și să urască doar pentru Allahu teala. Trebuie să iubească musulmanii ce-l iubesc pe Allahu teala și să nu-i iubească pe cei care dușmănesc Islamul cu vorba sau cu fapta. Locul acestei dușmăнії este inima.

[Trebuie să ne purtăm frumos, să fim amabili cu turiștii străini sau cetățenii ce nu sunt musulmani. Prin comportamentul nostru frumos trebuie să-i facem să iubească Islamul].

10.-Credința noastră trebuie să fie ca a adevăraților musulmani, ce nu s-au abătut de pe calea cea dreaptă, cea arătată de Profet și companionii lui. Credința corectă este cea conformă dogmei Ehl-i sunnet vel-jemaat. [Cei ce cred conform adevăratelor cărți scrise de savanții islamici ehl-i sunnet vor primi recompensa a o sută de martiri. Orice învățat aparținând uneia din cele patru școli religioase este numit savant Ehl-i sunnet. Conducătorul acestora este Imam-i a`zam Ebu Hanife. Acești învățați au scris ceea ce au învățat de la companionii Profetului, iar aceștia la rândul lor au transmis ceea ce au auzit de la Profet.]

CREDINȚA EHL-I SUNNET

Prima condiție pentru a fi musulman este mărturisirea de credință. Iar credința adevărată înseamnă să crezi conform dogmei comunității ce urmează tradiția Profetului. Prima datorie a oricărui bărbat sau femeie ce posedă rațiune și a ajuns la pubertate este să învețe și să creadă conform învățăturilor islamice din cărțile savanților Ehl-i sunnet. Salvarea de Iad în ziua de apoi este legată de credința în aceste învățături. Doar cei ce merg pe această cale vor fi salvați de Iad. Cei ce urmează această cale sunt numiți **Sunni** sau **Ehl-i sunnet**.

Într-un hadis se relatează: **Poporul meu se va diviza în 73 de grupuri. Din acestea doar un singur grup va fi salvat de Iad, celelalte vor merge în Iad.** Fiecare grup din cele 73 susține că se conformează Islamului și că este grupul ce se va salva de Iad. În surele Mu`minun versetul 54 și Rum versetul 32 se spune: **Fiecare grup se bucură, crezând că se află pe calea cea dreaptă.** Însă Profetul sallallahu aleyhi ve sellem ne arată clar care sunt semnele grupului ce se va salva, astfel: **Cei ce sunt în acest grup sunt cei ce urmează calea mea și a companionilor mei.** Cel ce nu iubește chiar și unul dintre companioni, este exclus din comunitatea ce păstrează tradiția Profetului și a companionilor. Cel ce nu urmează dogma Ehl-i Sunnet este necredincios sau eretic.

Semnele celor ce urmează ideologia Ehl-i Sunnet

Allahu teala este mulțumit de musulmanii care cred conform ideologiei Ehl-i sunnet. Credința are mai multe condiții, iar învățații Ehl-i Sunnet le explică astfel:

1.-Credința în cele 6 principii ale credinței, adică existența și unicitatea lui Allahu teala și neasemănarea Sa cu nimeni și nimic, credința în îngeri, cărți, profeți, viața de apoi, în bine și rău și că toate acestea au fost create de Allahu teala.(Acestea ne-au fost transmise în (Amentu)).

2.-Credința că Coranul cel Sfânt, ultima carte trimisă de Allahu teala, este cuvântul Său.

3.-Dreptcredinciosul nu trebuie să se îndoiască niciodată de credința sa.

4.-Credința în Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem și să iubești toți companionii săi, cei ce au avut onoarea să îl vadă pe Profet în viață. Să nu denigreze pe vreunul din cei patru califi, ori rudele apropiate sau pe venerabilele soții ale Profetului.

5.- Să știe că actele de adorare nu sunt o parte a credinței. Să nu-i considere necredincioși pe musulmanii care, deși cred în obligațiile și interdicțiile lui Allahu teala, nu le înfăptuiesc de lene. Cei ce nu acordă atenția cuvenită lucrurilor interzise, care nu le iau în serios și cei ce denigrează Islamul, devin necredincioși.

6.-Nu trebuie să considerăm necredincioși pe cei care deși afirmă că sunt din comunitatea celor ce împlinesc rugăciunea (Ehl-i Qibla), că cred în Allahu teala și în Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem urmează totuși o altă dogmă religioasă.

7.-Urmarea oricărui imam în rugăciune, dacă nu se știe că păcătuiește în mod sigur, deschis. Această regulă se aplică și în cazul emirilor, guvernatorilor ce conduc rugăciunea de vineri sau pe cea de sărbătoare.

8.-Musulmanii nu trebuie să fie neascultători față de conducătorii lor. Rebeliunea poate duce la sediiune și alte nenorociri. Trebuie să ne rugăm pentru ca ei să facă lucruri benefice și de asemenea trebuie să sfătuiți într-un mod politic să renunțe dacă păcătuiesc.

9.-În timpul abluțiunii este permis atât pentru femei cât și pentru bărbați să treacă cu mâna udă peste mest (încălțăminte specifică rugăciunii), în loc să își spele picioarele chiar și fără a fi nevoie sau a avea o problemă. Nu se face mesh peste piciorul gol sau peste ciorapi.

10.-Credința că Profetul aleyhisselam a fost la Miraj cu sufletul și trupul. Cei ce afirmă că: (Mirajul este o stare, adică s-a întâmplat în vis) sunt excluși din comunitatea ehli sunnet.

Dreptcredincioșii îl vor vedea pe Allahu teala în Rai. În Ziua Judecării de Apoi, Profeții și dreptcredincioșii vor fi mijlocitori. Întrebările din mormânt există. Pedepsa din mormânt se va aplica atât trupului cât și sufletului. Miracolele persoanelor cu o putere spirituală extraordinară (evliya) sunt adevărate. Miracolele sunt stări extraordinare ce apar la persoanele apropiate de Allah și care se întâmplă în afara legilor fizicii, chimiei și biologiei și sunt în număr mare astfel încât nu pot fi negate. În mormânt sufletele celor morți aud ceea ce fac și spun cei vii. Binefacerile rezultate din citirea Coranului, din actele de caritate și din toate actele de adorare trimise sufletelor celor morți le sunt de ajutor, le ușurează pedeapsa sau chiar o ridică. Credința în toate acestea e semnul ideologiei Ehl-i Sunnet.

PRINCIPIILE CREDINȚEI

Principiile credinței sunt în număr de șase. Acestea au fost explicate în Amentu. Profetul sallallahu aleyhi ve sellem ne-a transmis că, credința înseamnă să crezi în șase lucruri anume. De aceea fiecare musulman trebuie mai întâi să-și învețe copilul să memoreze și sensul rugii Amentu.

AMENTU: Amentu billahi ve Melaiketihî ve Kutubihi ve Rusulihi vel-yevmil-ahiri ve bil kaderi, hayrihi ve şerrihi min Allahi teala vel-ba`su ba`del mevti hakkun, Eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluhu.

Primul principiu CREDINȚA ÎN ALLAHU TEALA

(**Amentu billahi**), înseamnă cred în existența și unicitatea lui Allahu teala și mărturisesc aceasta prin viu grai și accept cu inima. Allahu teala există și este unic. Cuvântul unic are două sensuri. Primul sens este cel numeric și înseamnă jumătatea lui doi, înaintașul numerelor. Celălalt, unic cu sensul de fără seamăn și fără asemănare. Adică nu are seamăn și asemănare nici spiritual, nici existențial. Așa cum personalitatea și însușirile creațiilor Sale nu se aseamănă cu ale Lui, astfel nici personalitatea și însușirile lui Allahu teala nu se aseamănă cu cele ale ființelor create de El.

Cel ce a creat din nimic fiecare organ, fiecare celulă a tuturor ființelor este doar Allahu teala. Nimeni nu poate cunoaște adevărata persoană a lui Allahu teala. El este departe de tot ceea ce omul poate gândi sau își poate închipui. Nu este permis să ne gândim sau să ne închipuim înfățișarea lui Allahu teala. Trebuie memorate doar numele însușirilor lui Allah descrise în Coran și doar cu acestea să se confirme și să se mărturisească măreția lui Allahu teala. Toate însușirile Sale sunt veșnice și fără de început. Așa cum Persoana Sa nu are nevoie de o locație anume este și departe de cele șase direcții. Adică nu se află nici în față, nici în spate,

nici în stânga, nici în dreapta, nici sus, nici jos. Despre El nu putem spune decât că este immanent pretutindeni.

Însușirile lui Allahu teala sunt în număr de paisprezece. Șase dintre ele sunt însușiri existențiale și opt sunt însușiri spirituale. Este foarte necesară învățarea sensurilor acestor însușiri:

ÎNSUȘIRILE EXISTENȚIALE

1.-Hayat (Existența): Allahu teala există. Existența Sa este fără de început. Este vajib-ul vujud, adică existența Sa este necesară.

2.-Kîdem (Vechime): Existența lui Allahu teala nu are trecut.

3.Beka (Sfârșit): Existența lui Allahu teala nu are sfârșit. El nu va dispărea niciodată. Așa cum nu are seamăn, astfel nici persoana și însușirile Sale nu vor dispărea.

4.-Vahdaniyyet (Unicitate): Allahu teala este unic prin personalitate, însușiri și creație.

5.-Muhalefetun-lil-havadis: Allahu teala nu are asemănare prin personalitate și însușiri cu nici o altă creație.

6.-Kiyam bi nefsihi: Allahu teala este omniprezent. Nu are nevoie de spațiu. El exista înaintea materiei și spațiului. El nu are nevoie de nimic. Persoana Sa va rămâne veșnic așa cum era și înainte de a crea universul acesta din nimic.

ÎNSUȘIRILE SPIRITUALE

1.-Hayat (Viața): Allahu teala este viu. Viața Sa neasemănându-se cu cea a altor creaturi, demnă de personalitatea Sa, este veșnică și atemporală.

2.-Ilm (Știința, Cunoașterea): Allahu teala este atotștiutor. Știința Sa nu este ca cea a creaturilor Sale. El vede și știe cum în cea mai întunecoasă noapte o furnică neagră merge pe o piatră neagră. Cunoaște gândurile și intențiile din inimile oamenilor. Nu există schimbare în știința Sa, aceasta fiind veșnică și atemporală.

3.-Sem` (Auz): Allah Teala aude tot fără mijlocire sau direcție. Auzul Său nu seamănă cu cel al robilor Săi. Și această însușire ca și celelalte este veșnică și atemporală.

4.-Basar (Văz): Allahu teala vede necondiționat și fără ajutor.El nu vede cu ochii.

5.-Iradet (Voința): Allahu teala dorește. El creează ceea ce vrea. Totul există din voința Sa. Nu există nici un obstacol în fața puterii Sale.

6.-Kudret (Putere): Allahu teala are putere nemăsurată și nimic nu poate sta în calea Sa.

7.-Kelam (Vorbire): Allahu teala vorbește fără să aibă nevoie de litere, sunete sau glas.

8.-Tekvin (Creație): Allahu teala este Creatorul. Nu există alt creator în afara Sa. Nu trebuie să numim Creator pe altcineva în afara lui Allahu teala.

Este imposibil să înțelegem adevărul însușirilor lui Allahu teala. Nimeni și nimic nu se poate asemana însușirilor lui Allahu teala.

Al doilea principiu CREDINȚA ÎN ÎNGERI

Ve melaiketihi: înseamnă cred în îngerii lui Allahu teala. Ei sunt robii lui Allahu teala și toți se supun poruncilor Sale. Ei nu comit păcate, sunt asexuați și nu se căsătoresc. Ei sunt vii. Nu mănâncă, nu beau, nu dorm. Sunt entități create din lumină divină și sunt înzestrați cu rațiune. Cei mai mari îngeri sunt în număr de patru:

1.-Gebrail aleyhisselam: Misiunea sa este de a transmite profeților revelațiile, poruncile și interdicțiile venite de la Allahu teala.

2.-Israfil aleyhisselam: Are datoria să sune din trâmbiță. La prima suflare a trâmbiței orice vietate va auzi acel sunet în afara lui Allahu teala va muri, la cea de-a doua suflare a trâmbiței toată lumea va învia din nou.

3.-Mikail aleyhisselam: Este însărcinat cu împărțirea a tot ceea ce îi este necesar omului în viață, a belșugului, a sărăciei, ieftinire și scumpirea și cu mișcarea materiei.

4.-Azrail aleyhisselam: Sarcina sa este de a lua sufletele oamenilor.

După aceștia urmează patru grupe de îngerii. Îngerii numiți **Hamele-i Arş** sunt în număr de patru. Îngerii aflați în prezența divină sunt numiți **Mukarrebin**. Mai marii îngerilor însărcinați cu pedeapsa sunt numiți **Kerubiyān**, iar îngerii milei **Ruhaniyan**. Cel mai mare dintre îngerii Raiului este **Rîdvan**, iar cel mai mare dintre îngerii Iadului este **Malik**. Îngerii Iadului sunt numiți Zebani. Îngerii sunt cele mai numeroase creaturi. În ceruri nu există nici un loc în care să nu se roage îngerii.

Al treilea principiu CREDINȚA ÎN CĂRȚI

Ve kutubihi: Înseamnă cred în cărțile trimise de Allahu teala. Allahu teala a revelat aceste cărți anumitor profeți, prin intermediul lui Gebrail aleyhisselam, unora prin citire, unora prin scrierea pe tăblițe și unora fără ajutorul îngerilor, doar ascultând. Toate sunt cuvintele lui Allahu teala. Sunt veșnice și atemporale. Nu sunt creaturi și toate există. Dintre cărțile cerești nouă ne-au fost revelate 104. Dintre acestea 10 pagini au fost pogorâte lui Adem aleyhisselam, 50 de pagini lui Șit aleyhisselam, 30 de pagini lui Idris aleyhisselam, 10 pagini lui Ibrahim aleyhisselam, Tevrat lui Musa aleyhisselam, Zebur lui Davud aleyhisselam, Injil lui Isa aleyhisselam și Coranul lui Muhammed aleyhisselam.

Allahu teala le-a trimis oamenilor cărți prin intermediul mai multor profeți, începând de la primul om și primul profet Adem aleyhisselam și până la ultimul profet, Muhammed aleyhisselam, deoarece vrea ca oamenii să trăiască în pace pe această lume și să găsească fericirea veșnică în lumea de apoi. În aceste cărți ne sunt destăinuite bazele credinței și actelor de adorare, suntem informați asupra tuturor chestiunilor care ne sunt necesare.

Dintre acestea Coranul cel Sfânt este ultima carte divină. După revelarea Coranului, toate regulile aduse de celelalte cărți divine au devenit invalide. Îngerul Gebrail i-a adus Coranul Profetului Muhammed aleyhisselam în douăzeci și trei de ani. Coranul cel Sfânt cuprinde 114 capitole, sure și 6236 de versete. Aceste cifre pot apărea diferit în unele ediții ale Coranului deoarece uneori un verset lung este socotit ca mai multe versete. Însă Coranul cel Sfânt nu a suferit nici o schimbare de la revelare

și până în prezent și nici de acum încolo. Coranul cel Sfânt reprezintă cuvântul lui Allahu teala. Este imposibil ca o astfel de carte să fie creație umană, nefiind posibilă crearea nici măcar a unui singur verset.

Dupa moartea Profetului nostru Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, cel dintâi calif al său, hazreti Ebu Bekr-i Sîddîk radiyallahu anh a strâns toate versetele Coranului la un loc. Astfel, Coranul a luat forma de carte. Companionii Profetului au declarat în unanimitate că această carte este cuvântul lui Allah. Al treilea calif, Osman radiyallahu anh a mai transcris încă șase Coranuri pe care le-a trimis în anumite provincii.

Coranul trebuie citit în limba sa originală, araba. Nu se poate numi Coran Sfânt versiunea scrisă folosind alt alfabet.

a) Când luăm Coranul în mână trebuie să avem abluțiune, să ne așezăm spre qibla, și să citim cu atenție.

b) Trebuie să citim încet, cu hușu (smerenie adâncă, venerație).

c) Trebuie să citim urmărind din Coran și acordând toată atenția cuvenită.

d) Trebuie să citim conform regulilor de tejvid.

e) Trebuie să citim Coranul gândindu-ne că este cuvântul Lui Allahu teala.

f) Trebuie să respectăm poruncile și interdicțiile din Coran.

Al patrulea principiu CREDINȚA ÎN PROFETI

Ve rusulihî: Înseamnă, eu cred în profeții, trimișii lui Allahu teala. Profeții au fost aleși să aducă oamenii pe calea lui Allahu teala și să ne arate calea cea dreaptă. Toți profeții au propovăduit aceeași credință. Profeții aleyhimusselam aveau șapte însușiri:

1.-Ismet (Inocență): Nu păcătuiesc. Profeții, nu fac nimic ce contravine normelor religioase.

2.-Emanet (Încredere): Profeții sunt de încredere din toate punctele de vedere. Ei nu vor abuza niciodată de încrederea nimănui.

3.-Sîdk: Profeții sunt drepti și cinstiți în tot ceea ce fac și spun. Ei nu mint niciodată.

4.-Fetanet: Profetii sunt persoane foarte înțelepte și înțelegătoare. Nu există profeti dintre femei sau dintre persoane cu dizabilități cum ar fi surzi,nevăzători.

5.-Teblig: Profetii au învățat tot ceea ce ne-au transmis nouă, oamenilor, de la Allahu teala prin revelații. Nimic din ceea ce au vestit oamenilor nu sunt propriile lor idei. Ei ne-au împărtășit tot ceea ce ne-a fost poruncit.

6.-Adalet: Profetii nu comit nedreptăți sau persecuții. Ei nu vor renunța la dreptate de dragul nimănui.

7.-Emn-ul azl: Nu li se va lua niciodată profetia. Ei vor fi profeti și pe pământ și în lumea de dincolo.

Profetii ce au adus o nouă religie și noi reguli sunt numiți **Resul**, iar cei ce doar cheamă la religia deja existentă neaducând nimic nou sunt numiți **Nebi**. Credința în profeti presupune să credem în toți nediferențiat, ei fiind aleși de Allahu teala ca drepti și sinceri. Cine nu crede în unul dintre ei înseamnă că nu crede în nici unul.

Profetia nu se câștigă prin muncă, prin nenumărate acte de adorare, prin înfometare sau prin chinuri. Doar Allahu teala este cel care face această alegere. Numărul profetilor nu este știut cu siguranță. Se estimează că sunt mai mulți de o sută douăzeci și patru de mii. Dintre aceștia 313 sunt Resul. Dintre aceștia 6 sunt mai presus, ei fiind numiți profeti **Ulul`azm**. Aceștia sunt: **Adem, Nuh, Ibrahim, Musa, Isa și Muhammed** aleyhimusselam. Numele a 33 dintre ei sunt bine-cunoscute: **Adem (Adam), Idris, Șit, Nuh (Noe), Hud, Salih, Ibrahim (Avraam), Lut (Lot), Ismail, Ishak (Isac), Ya`kub (Iacob), Yusuf (Iosif), Eyyub (Iov), Șuayb, Musa (Moise), Harun (Aron), Hîdîr, Yuşa bin` Nun, Ilyas, Elyesa`, Zulkifl, Șem`un, Ișmoil, Yunus bin Meta (Iona), Davud (David), Suleyman (Solomon), Lokman, Zekeriyya (Zaharia), Yahya (Ioan), Uzeyir, Isa bin Meryem (Isus), Zulkarneyn ve Muhammed** aleyhimusselam.

În Coran sunt menționate numele a doar 28 dintre ei. Există controverse dacă Zulkarneyn, Lokman, Uzeyir și Hîdîr sunt sau nu profeti. În cea de-a 36-a scrisoarea din volumul doi al cărții sale, Muhammed Ma`sum ne arată că informația precum că Hîdîr aleyhisselam este profet

este puternică, în a182-a scrisoare ni se arată că deși Hîdîr aleyhisselam este văzut în forma sa umană și face anumite lucruri, aceasta nu înseamnă neapărat că el este în viață. Allahu teala le-a permis sufletelor multor profeți și evliya să apară în formele lor umane. Chiar dacă sunt văzuți astfel nu înseamnă că ei trăiesc în viața materială.

Profetul nostru, MUHAMMED "aleyhisselam"

Este Trimisul lui Allahu teala. Este cel mai iubit de către Allahu teala. Este ultimul dintre profeți și le este superior tuturor acestora. Numele tatălui său este Abdullah. S-a născut în Mecca, în anul 571, în zorii celei de-a 12 zile, în ziua de luni, luna Rebi`ul evvel ce a coincis atunci cu ziua a 20-a din luna aprilie. Tatăl său a murit înainte de nașterea sa. La vârsta de șase ani își pierde și mama, iar la opt ani bunicul. Apoi va fi crescut de unchiul său, Ebu Talib. La vârsta de 25 de ani se căsătorește cu Hadije-tul-Kubra. Împreună vor avea patru fete și doi băieți. Pe primul său băiat îl chema Kasîm și de aceea Profetul mai poartă și numele de **Ebul-Kasîm**. La vârsta de 40 de ani i s-a vestit că este Profetul tuturor oamenilor și djinilor. După trei ani a început chemarea la credință. La vârsta de 50 de ani într-o noapte a fost dus de la Mecca la Ierusalim și apoi în ceruri și adus înapoi. Această călătorie poartă numele de **Mi`raj**. În timpul Mi`raj-ului i-au fost arătate raiurile, iadurile și l-a văzut pe Allahu teala. În această noapte ne-au fost dăruite de către Allahu teala cele cinci rugăciuni obligatorii. Conform istoricilor în anul 622 din porunca lui Allahu teala a plecat de la Mecca la Medina. Această călătorie poartă numele de **Hejira** sau emigrare. A ajuns în orașul Medina, în satul Kuba, în ziua de luni 8, luna Rebi-ul evvel, dată ce a coincis cu 20 septembrie în calendarul gregorian, data începutului calendarului musulman solar. În calendarul musulman lunar, anii încep în luna Muharrem și prin rotația lunii în jurul pământului se formează un an lunar. Profetul a murit în anul 11 după emigrare [632 A.D.], în după-amiaza celei de-a 12 zile a lunii Rebi-ul evvel, luni. A fost înmormântat în noaptea de marți spre miercuri, la miezul nopții, în camera în care a decedat. Era în vârstă de 61 de ani conform calendarului solar și 63 de ani conform calendarului lunar.

Muhammed aleyhisselam avea un ten deschis la culoare. Era cel mai frumos dintre oameni. Nu oricine îi putea percepe frumusețea. Viața celui ce-i vedea o dată frumusețea, chiar și în vis, era plină de bucurie și plăcere. El este superior din toate punctele de vedere, tuturor oamenilor de peste tot și din toate timpurile. Inteligența sa, comportamentul frumos și puterea tuturor membrelor sale era mai presus decât a celorlalți oameni.

Copil fiind a mers de două ori cu cei ce făceau comerț în regiunea Șam și s-a întors din locul numit Busra. Acestea au fost singurele sale călătorii. Era analfabet, adică nu a mers niciodată la școală. Nu a primit niciodată lecții de la nimeni, însă știa totul. Căci Allahu teala îl învăța tot ceea ce vroia să știe prin intermediul îngerului Gebrail. Inima sa binecuvântată strălucea de lumină divină ca soarele. Lumina cunoașterii și meritelor sale se răspândeau pe pământ și în ceruri precum undele radio. Acum acestea se răspândesc din mormântul său. Puterea răspândirii este tot mai mare. Așa cum avem nevoie de un radio pentru a putea capta undele electro magnetice, astfel pentru a putea primi lumina divină răspândită de Profet avem nevoie de o inimă ce îl iubește și crede în el și care se purifică urmând calea arătată de el. Cel ce are o astfel de inimă va primi această lumină și la rândul lui o va răspândi în jur. Acești oameni mari sunt numiți Veli, Evliya. Inima celui ce cunoaște, iubește și crede într-un Veli, se gândește la el cu afecțiune și cuviință va începe de asemenea să se curețe, să se maturizeze și să primească lumina divină. Așa cum Allahu teala a folosit energia solară pentru a ne crește corpurile materiale, tot astfel avem nevoie și de lumina divină ce provine din inima lui Muhammed aleyhisselam pentru a ne desăvârși și înălța spiritele și inimile și pentru a deveni mai buni ca oameni. Așa cum nutrienții materiali care ne hrănesc și ne dau energie se asimilează cu ajutorul soarelui așa și discursurile, vorbele și scrierile celor iubiți de Allahu teala se realizează prin lumina divină ce țâșnește din inima binecuvântată a Trimisului lui Allah.

Allahu teala i-a trimis Coranul cel Sfânt lui Muhammed aleyhisselam prin îngerul Gebrail aleyhisselam. Le-a poruncit în Coran oamenilor lucrurile necesare și folositoare pe pământ și în lumea de dincolo și le-a interzis lucrurile dăunătoare. Toate aceste reguli și interdicții alcătuiesc Islamul.

Fiecare vorbă a lui Muhammed aleyhisselam este prețioasă, adevărată și folositoare. Cei ce cred astfel sunt numiți **Mu`min** și **Musulman**. Iar cel ce nu crede sau nu agreează o vorbă din cele spuse de Muhammed aleyhisselam este numit necredincios. Allahu teala îi iubește pe dreptcredincioși. El nu-i va lăsa pe aceștia în Iad definitiv. Ori nu vor intra deloc în Iad, ori chiar dacă vor intra pentru greșelile lor, vor fi scoși de acolo după împlinirea pedepsei. Necredincioșii însă nu vor intra în Rai, vor merge direct în Iad și nu vor ieși de acolo niciodată. Credința în Profet, iubirea lui, este temelia fericirii, liniștii și bunăstării depline. Iar necredința în profeția lui Muhammed “aleyhisselam” este temelia tuturor nenorocirilor, răutăților și necazurilor.

Știința, învățătura, mărinimia, înțelegerea religiei, inteligența, înțelepciunea, generozitatea, modestia, blândețea, mila, răbdarea, strădania, virtuozitatea, loialitatea, încrederea, curajul și puterea, maiestruozitatea, vitejia, elocvența, exprimarea frumoasă, generozitatea, frumusețea și farmecul, evitarea celor dubioase, decența, onoarea, mila, bună cuviința, stilul de viață islamic și renunțarea la cele lumești, pietatea sa, erau mai presus decât ale tuturor celorlalți profeți. Ierta toate prejudiciile aduse atât prietenilor cât și dușmanilor. Nu riposta niciodată. În bătălia de la Uhud, când necredincioșii i-au rănit obrazul și i-au spart dinții binecuvântați, el s-a rugat pentru ei spunând: **(O, Allah! Iartă-i! Nu știu ce fac!)**

Muhammed aleyhisselam are multe obiceiuri frumoase. Fiecare musulman trebuie să le învețe și să se comporte ca atare. Astfel se va apăra de diferite necazuri și nenorociri în lumea aceasta și în cea de dincolo și îi va fi sortit să obțină mijlocirea stăpânului celor două lumi. Căci într-un hadis se relatează: **(Înfrumusețați-vă comportamentul cu moralitatea lui Allahu teala!)**

ESHAB-I KIRAM

Musulmanii ce au avut onoarea să vadă fața binecuvântată a Profetului și să-i asculte vorbele frumoase sunt numiți companioni. După profeți, cel mai bun dintre toți oamenii din trecut și viitor este **Ebu Bekr-i Sîddîk** radiyallahu anh. El este primul calif. După acesta cel mai bun dintre

oameni este al doilea calif, **Omer bin Hattab**, ce poartă numele de marele separator între credință și necredință, apoi cel de-al treilea calif, izvor de credință, învățătură și bună-cuviință, **Osman bin Affan**, iar apoi cel mai bun dintre oameni este cel de-al patrulea calif, ce avea niște însușiri de necrezut, leul lui Allah, **Ali bin Ebi Talib** radiyallahu teala anh. Așa cum reiese din hadisuri, **hazret-i Fatima, hazret-i Hatije, hazret-i Ayşe, hazret-i Meryem, hazret-i Asiye** sunt cele mai binecuvântate dintre femei. Într-un hadis se relatează: **Fatima este cea mai binecuvântată dintre femeile din Rai. Hasan și Huseyin sunt cei mai binecuvântați tineri din Rai.**

După aceștia cei mai binecuvântați dintre companioni sunt **Așere-i Mubeșșere**. Ei sunt zece companioni cărora li s-a vestit că vor intra în Rai, încă de când erau în viață. Aceștia sunt hazret-i Ebu Bekr-i Sîddîk, Omer-ul Faruk, Osman bin Affan, Ali bin Ebi Talib, Ebu Ubeyde bin Jerrah, Talha, Zubeyr bin Avvam, Sa`d bin Ebi Vakkas, Sa`id bin Zeyd, Abdurrahman bin Avf rîdvanullahi teala aleyhim ejmain. Iar apoi, cei ce au luat parte la bătălia de la Bedr, de la Uhud și cei ce au luat parte la Bi`at-ur rîdvan.

Trebuie să rostim cu afecțiune și respect numele tuturor companionilor Profetului, celor ce și-au dat viața și toate averile lor pe calea Profetului lui Allah. Nu ne este permis să vorbim despre ei într-un mod ce nu e conform cu măreția lor. Este considerată pervertire și erezie să vorbim despre ei nerespectuos.

Cel ce-l iubește pe profetul lui Allahu teala trebuie să-i iubească și pe companionii săi. Căci într-un hadis se relatează: **Cei ce-mi iubesc companionii, îi iubesc pentru că mă iubesc pe mine. Cel ce nu-mi iubește companionii nu mă iubește nici pe mine. Cel ce-i rănește pe ei, mă rănește pe mine. Iar cel ce mă rănește pe mine, îl supără pe Allahu teala. Cel ce-L supără pe Allahu teala, cu siguranță va fi pedepsit.** Într-un alt hadis se relatează: **Dacă Allahu teala dorește să binecuvânteze un rob din comunitatea mea, atunci El îi va așeza în inimă dragostea pentru companionii mei. Îi va iubi pe toți ca pe propriul suflet.** În ziua morții Profetului, în Medina, se găseau 33 de mii de companioni. Toți companionii însă erau în număr de peste o sută douăzeci și patru de mii.

Imamii celor patru școli religioase și ceilalți învățați

Există o singură cale dreaptă în ceea ce privește cunoștințele dogmei. Și acesta este orientarea **Ehl-i Sunnet vel-jema`at**. Sunt patru mari personalități care au arătat musulmanilor de pe tot globul calea cea dreaptă a Profetului Muhammed "aleyhisselam" și ne-au transmis-o fără a suferi vreo schimbare sau stricăciune. Primul dintre aceștia este **Imam-i a`zam Ebu Hanife Numan bin Sabit**. Este unul dintre cei mai mari savanți musulmani. Este liderul Ehl-i sunnet. Cel de-al doilea, **Imam-i Malik bin Enes**, cel de-al treilea este **Imam-i Muhammed bin Idris Șafi`i** și cel de-al patrulea este **Imam-i Ahmed bin Hanbel** rahmetullahi teala aleyhim ejmain.

În ziua de azi cel ce nu urmează unul din acești imami se află în mare pericol căci nu se află pe calea cea dreaptă. În această carte am transmis simplificat cunoștințele despre rugăciune, conform orientării Hanefi, ajutându-ne de cărțile scrise de marii învățați aparținând acestei școli religioase.

Doi dintre elevii acestor patru imami s-au înălțat foarte mult în studiul credinței. Astfel au reieșit două orientări în ideologia musulmană. Credința acestora este conformă Coranului cel Sfânt și hadisurilor. Acești doi imami sunt cei ce răspândesc azi pe fața pământului cunoștințele credinței Ehl-i sunnet. Primul este **Ebu Mansur-i Maturidi**, iar cel de-al doilea este **Ebul Hasen Ali Eș`ari**.

Acești doi imami au transmis aceeași credință, iar cele câteva diferențe minore nu sunt importante, adevărul fiind același. Învățații islamici sunt slăviți în Coran și hadisuri. Într-un verset din Coran se zice: **Pot fi la fel cei ce știi cu cei ce nu știi?** Iar într-un alt verset din Coran se zice: **O, voi musulmani! Întrebați ceea ce nu știți de la cei ce știu.**

În hadisuri se relatează: **(Allah, îngerii și toate viețuitoarele binecuvântează musulmanii care îi învață pe oameni, binele). (În Ziua Judecății de Apoi primii ce vor mijloci pentru oameni vor fi Profeții, apoi învățații și apoi martirii). (O, voi oameni, să știți că știința se învață ascultând de la învățați). (Învățați! Să înveți este un act de adorare. Cei ce învață și cei ce-i învață pe alții vor primi recompensă**

ca și cum ar fi fost în războiul sfânt). (A învăța pe cineva este ca și cum ai face acte de caritate. Învățarea cunoștințelor islamice este ca și cum ai face rugăciunea de noapte tehejjud). (Învățarea este o binefacere mai mare decât rugăciunile facultative, pentru că este utilă și pentru sine și pentru persoana pe care o înveți). (Cei ce învață pentru a putea la rândul lor să-i învețe pe alții vor primi recompensa celor dreپți). (Știința este o comoară, iar cheia este să întrebi și să înveți). (Învățați și învățați-i și pe alții). (Orice are o bază. Baza pietății este în inimile celor iubiți de Allah). (Să-i înveți pe alții este răscumpărare pentru păcate).

Capitolul 5

CREDINȚA ÎN ZIUA DE APOI

Vel yevmil ahiri: Înseamnă, cred în ziua judecării de apoi. Aceasta începe în ziua morții omului și durează până la sfârșitul lumii. I se spune ultima zi, pentru că după ea probabil nu urmează noapte. Sau probabil pentru că urmează după viața pe pământ. Nouă nu ni s-a spus când va veni sfârșitul lumii. Însă Profetul Muhammed aleyhisselam ne-a arătat nenumărate semne. Va veni hazreti Mehdi, Isa aleyhisselam va coborâ din cer în regiunea Şam, va apărea Dejjal. Ființele numite Ye`juj și Me`juj vor produce încurcături peste tot. Soarele va răsări de la apus. Vor fi cutremure puternice. Cunoștințele religioase vor fi uitate. Se vor înmulți păcatele și răutățile. Se vor înfăptui păcate peste tot. Un foc mare va izbucni în Yemen. Munții și cerurile se vor rupe în bucăți. Soarele și luna vor părea că se întunecă.

Întrebările din mormânt există. Trebuie să memorăm și de asemenea să-i învățăm și pe copiii noștri răspunsurile la întrebările îngerilor Munker și Nekir: (Domnul meu este Allahu teala, Profetul meu este Muhammed aleyhisselam, religia mea este Islamul, cartea mea este Coranul cel Sfânt, direcția mea de rugăciune este Ka`aba cea glorioasă, orientarea mea religioasă este ehl-i sunnet vel-jemaat, orientarea mea în fapte este orientarea imamului Imam-i a`zam Ebu Hanife). În ziua Hotărârii toată lumea va învia și se va aduna la locul Judecării. Cărțile cu faptele oamenilor vor fi date celor dreptcredincioși în partea dreaptă, iar celor necredincioși în stânga sau din spate. Allahu teala va ierta, dacă vrea, orice păcat cu excepția politeismului și a necredinței, iar dacă va voi va pedepsi chiar și pentru cel mai mic păcat.

Faptele vor fi cântărite cu **Mizan** (balanța). **Podul Sîrat** este așezat, din voia lui Allahu teala, deasupra Iadului. **Apa Kevser** este proprie Profetului Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem.

Mijlocirea de păcate există. Pentru musulmanii care mor fără a se căi, profeții, evliya, dreptcredincioșii, învățații, îngerii, martirii și cei cărora Allahu teala le va permite vor fi mijlocitori pentru păcate și mijlocirea le va fi acceptată.

Raiul și Iadul există și în prezent. Raiul se află deasupra celor șapte ceruri, iar Iadul se află sub toate. Raiul are opt uși și prin fiecare ușă se intră într-un Rai. Iadul are șapte straturi. Începând de la primul strat către cel de-al șaptelea pedepsele se intensifică.

Cel de-al șaselea principiu CREDINȚA ÎN DESTIN

Ve bil-kaderi, hayrihi ve şerrihi minallahi teala: Cred în destin și cred că răul și binele sunt de la Allahu teala. Binele, răul, binefacerile și stricăciunile, câștigurile și pierderile care vin asupra oamenilor vin din voia lui Allahu teala.

Destinul este când Allahu teala dorește existența a ceva. Soarta, adică crearea a ceva dorit se numește kaza. Acești doi termeni se pot folosi și ca sinonime.

Allahu teala a înzestrat oamenii cu voință, și a făcut ca aceste dorințe să fie cauza creației lucrurilor. Când un rob dorește să facă ceva, dacă și Allahu teala dorește, va crea acel lucru. Dacă robul nu-și dorește, nici Allahu teala nu va înfăptui acel lucru.

Cei ce vor să învețe detaliat dogma Ehl-i sunnet, pe care am prezentat-o până aici pe scurt, să citească cărțile marelui evliya, Mevlana Halid-i Bagdadi **T tikadname** și traducerea lui Kemahli Feyzullah Efendi (**Herkese lazim olan iman**), editate de editura Hakikat. Sunt lucrări foarte folositoare și rafinate, iar lumina și binecuvântarea lor este de ajuns pentru fericirea în cele două lumi.

Allahu teala a poruncit tuturor încrederea. Una dintre porunci ne este prezentată în traducerea versetului: **Încrederea este una din condițiile credinței.** Sunt multe versete în care se spune aceasta: sura Maide (**Dacă aveți credință, aveți încredere în Allahu teala**), sura Al-i Imran (**Allahu teala îi iubește cu siguranță pe cei ce au încredere**), în sura Talak (**Dacă cineva se încrede în Allahu teala, El îi este de ajuns**), în sura Zumer, (**Nu-I este de ajuns Allahu teala, robului său?**).

Profetul sallallahu aleyhi ve sellem spune într-un hadis: **Mi-a fost arătată o parte din comunitatea mea. Umpluseră munții și deșerturile. M-am mirat și m-am bucurat că sunt atât de numeroși. M-au întrebat dacă mă bucur și am zis da. Mi-au spus, doar șaptezeci de mii dintre aceștia vor intra fără a fi judecați în Rai. Am întrebat care sunt aceștia. Mi s-a răspuns, cei care se încred și speră la Allah, fără a amesteca în treburile lor vrăjitoria, ghicitul și arderile).** Dintre cei ce ascultau Ukașe rdaiyallahu anh s-a ridicat în picioare și i-a cerut Profetului (O, Trimis al lui Allah! Roagă-te pentru mine să fiu dintre ei.) Atunci Profetul spuse: (O, Doamne! Fă-l să fie unul dintre ei!). Și când un altul se ridică în picioare și-l rugă același lucru îi spuse: **(Ukașe a fost mai rapid decât tine).**

Încrederea, înseamnă să produci cauzele și să nu îți faci probleme pentru ce va fi după aceea.

AL DOILEA CAPITOL

RUGĂCIUNEA ȘI ACTELE DE ADORARE

Ce înseamnă ibadet?

Ibadet (acte de adorare), înseamnă să respecti poruncile și interdicțiile impuse de Allahu teala, Cel ce ne-a creat pe noi și tot ceea ce există, din nimic, Cel care ne continuă existența, Cel care ne apără de nenorocirile și răutățile văzute și nevăzute, care ne îngrijește dându-ne diferite binefaceri și binecuvântări. De asemenea înseamnă să urmezi comportamentul Profetilor, evliyaurilor și învățaților.

Să-i mulțumești lui Allahu teala, cu toată puterea, pentru nenumăratele binecuvântări pe care ni le trimite este o datorie a omului, impusă de rațiune. Însă, oamenii cu mințile lor defectuoase și gândirile scurte nu găsesc motive pentru a-i mulțumi lui Allahu teala. Atât timp cât nu sunt transmise de Allahu teala, obligațiile ce implică respect și mulțumire, ceea ce se crede laudă poate deveni discreditare. Iată, datoria de mulțumire și misiunea de servitute către Allahu teala, în care omul trebuie să creadă și să o îndeplinească cu inima, vorba și trupul, ne-a fost împărtășită de către Allah și ne-a fost arătată de către Profetul Său. Datoriile de servitute poruncite și arătate de către Allahu teala poartă numele de **Islam**. Urmând calea Profetului Său îi aduci mulțumire lui Allahu teala. Orice mulțumire, orice act de adorare ce nu este pe această cale nu va fi plăcut și acceptat de Allahu teala. Căci există multe lucruri pe care deși oamenii le cred frumoase și folsitoare, Islamul nu le acceptă și le consideră dăunătoare.

Deci, un om rațional, pentru a-i mulțumi lui Allahu teala și pentru a-și împlini actele de adorare trebuie să-l urmeze pe profetul Muhammed aleyhisselam.

Cel ce-l urmează pe Profet este musulman. Aducerea de mulțumiri lui Allahu teala și urmarea Profetului Muhammed aleyhisselam înseamnă să faci ``**ibadet**``. Islamul are două părți:

- 1.-lucrurile în care trebuie să credem cu inima.
- 2.-actele care trebuiesc făcute atât cu inima cât și cu trupul.

Dintre actele de adorare împlinite cu trupul cel mai presus este rugăciunea. Fiecare musulman ce este responsabil este obligat să împlinească rugăciunea de cinci ori pe zi.

Cine este responsabil?

Orice femeie sau bărbat ce a ajuns la pubertate și este în deplinătatea facultăților mintale este responsabil. Ei sunt răspunzători de interdicțiile și poruncile impuse de Allahu teala. Cei responsabili au obligația, în religia noastră, întâi să rostească mărturia de credință și apoi să înfăptuiască poruncile lui Allahu teala. De asemenea, trebuie să evite ceea ce Allahu teala le-a interzis și faptele neagreate.

Akl (rațiunea) este o putere de înțelegere. A fost creată pentru a deosebi binele de rău. Rațiunea este ca un instrument de măsură. Dintre două lucruri bune trebuie să-l alegă pe cel mai bun, iar dintre două lucruri rele trebuie să îl evite pe cel mai rău. Omul rațional nu este cel ce doar înțelege diferența dintre bine și rău, ci cel ce văzând ceva bun îl ia iar văzând ceva rău renunță la el. Rațiunea este ca un ochi. Islamul este ca o lumină. Dacă nu există lumină, ochiul nu poate vedea.

Băieții ating pubertatea când împlinesc vârsta de doisprezece ani. Există semne ce arată când un băiat atinge pubertatea. Dacă acestea nu sunt vizibile atunci se consideră puber din punct de vedere religios la vârsta de cincisprezece ani.

Fetele ating pubertatea la împlinirea vârstei de nouă ani. La fel, dacă semnele intrării în pubertate nu sunt vizibile se consideră puberă la cincisprezece ani.

Ef al-i Mukellefin (Ahkam-i Islamiyye)

Poruncile și interdicțiile din Islam poartă numele de Ahkam-i şer'iyye sau Ahkam-i islamiyye. De asemenea mai pot fi numite și Ef al-i mukellefin (activități responsabile). Ele sunt în număr de opt: **farz (obligatorii)**, **vajib (necesare)**, **sunnet (tradiția Profetului)**, **mustehab**

(acceptate), mubah (firești), haram (interzise), mekruh (neagreate) și mufsid (care anulează).

1.-FARZ(obligatorii): Lucrurile poruncite într-un mod stabil și precis prin versete sunt obligatorii. Este păcat să nu îndeplinești obligațiile. Cel ce nu crede și nu le acordă atenția cuvenită devine necredincios. Acțiunile obligatorii se împart în două categorii:

Farz-î Ayn (obligații individuale): obligații care trebuie îndeplinite de fiecare musulman în mod individual. Mărturisirea de credință, abluțiunea, îmbăierea rituală, cele cinci rugăciuni zilnice, postul în luna Ramazan, dania și pelerinajul sfânt sunt obligații individuale. Cele mai cunoscute sunt cele treizeci și două și cele cincizeci și patru de obligații).

Farz-î Kifaye (obligații de grup): Obligația personală a fiecărui musulman dintr-un grup, considerată îndeplinită dacă unul sau mai mulți membrii ai comunității respective o îndeplinesc. Răspunsul la salut, spălarea trupului celui decedat, rugăciunea de înmormântare, memorarea întregului Coran, războiul sfânt, învățarea cunoștințelor religioase și științifice mai mult decât ar avea nevoie în munca pe care o face sunt unele din aceste obligații de grup.

2.-VAJIB (necesare): Sunt poruncile ce nu sunt atât de clare și precise precum cele obligatorii. Aceste porunci nu sunt dovedite atât de clar în Coran. Sunt stabilite printr-o dovadă ce nu este sigură. Rugăciunea vitr, rugăciunea de sărbătoare, sacrificarea animalelor pentru cei ce au posibilitate, pomana fitr sunt acte necesare. Sentința actelor necesare este aceeași cu a celor obligatorii. Renunțarea la îndeplinirea actelor necesare este cu siguranță neagreată. Cel ce nu crede în poruncile necesare nu devine necredincios, însă va fi vrednic de pedeapsa iadului.

3.-SUNNET (tradiția Profetului): Lucrurile care nu au fost transmise în mod clar de Allahu teala, însă au fost acceptate și înfăptuite în mod constant de Profetul nostru, sau faptele la care nu a cerut să se renunțe. Se consideră necredință neacceptarea tradiției profetice. Cel ce acceptă dar nu îndeplinește tradiția profetică nu va fi pedepsit. Însă renunțarea la împlinirea tradiției în mod constant și fără a avea un motiv este demnă de muștrare și va fi lipsită de recompensă. Chemarea la rugăciune, împlinirea

rugăciunii în grup, folosirea misvakului în timpul abluțiunii, masa dată în noaptea nunții, circumcizia la copil sunt dintre tradițiile Profetului.

Tradițiile sunt de două feluri:

Sunnet-i Muekkede-Tradiții cu obligativitate continuă: Activitățile pe care Profetul aleyhisselam le făcea în mod continuu, iar renunțarea la ele era foarte rară, sunt tradiții foarte puternice. Astfel sunt rugăciunea tradițională de dimineață, prima și ultima rugăciune tradițională a rugăciunii de prânz, rugăciunea tradițională de apus, ultimele două unități ale rugăciunii tradiționale de seară. Nu trebuie să renunțăm la aceste rugăciuni tradiționale fără a avea un motiv. Cel ce nu le acceptă devine necredincios.

Sunnet-i Gayr-i Muekkede-Tradiții cu obligativitate intermitentă: Activități îndeplinite de Profet, ca acte de adorare, doar uneori. Astfel sunt primele patru unități ale rugăciunii tradiționale de după amiază și seară. Acestea chiar dacă nu sunt împlinite de multe ori nu se întamplă nimic. Însă renunțarea definitivă și fără un motiv anume duce la pierderea mijlocirii pentru păcate și atrage muștrarea.

Dacă dintre cinci-zece oameni unul îndeplinește tradiția, tradițiile de a căror împlinire sunt absolviți ceilalți musulmani se numesc tradiții în grup. De exemplu salutul, intrarea în i`tikaf (retragerea în ultimele zece zile ale lunii Ramadan). De asemenea este din tradiția Profetului să începi abluțiunea, să mănânci, să bei și orice lucru bun cu formula Besmele.

4.-MUSTEHAB (fapte acceptate): Acestea se mai numesc și fapte agreeate sau comportament. Sunt la fel ca și tradițiile cu obligativitate intermitentă. Sunt chestiuni agreeate de Profet, chiar dacă le-a împlinit doar o dată sau de două ori în viață. Dintre faptele potrivite sunt: să i se pună un nume copilului, în cea de-a șaptea zi de la naștere, sacrificarea akika pentru fete sau băieți, să te îmbraci frumos, să te parfumezi. Cei ce fac acestea vor primi recompensă. Iar cei ce nu vor îndeplini nu vor fi pedeșiți și nici nu vor fi privați de mijlocirea pentru păcate.

5.-MUBAH (fapte firești): Lucruri ce nu au fost poruncite dar nici interzise. Adică nu ni s-a transmis dacă sunt păcate sau fapte bune. Când sunt înfăptuite cu o intenție bună sunt fapte bune, iar înfăptuite cu o intenție rea sunt pasibile de pedeapsă. De exemplu: să dormi, să mănânci diferite

mâncăruri cu condiția să fie permise, să îmbraci diferite haine permise. Acestea îndeplinite cu intenția de a urma Islamul devin fapte bune. Intenția de a împlini acte de adorare, să mănânci, să bei se consideră astfel.

6.-HARAM (fapte nepermise, interzise): Ceea ce Allahu teala a interzis în mod clar în Coran prin porunca ” nu faceți”. S-a interzis cu desăvârșire împlinirea și folosirea a ceea ce este nepermis. Cel ce afirmă că ceva nepermis este permis și că ceva permis este nepermis va deveni necredincios. Este o obligație și o faptă bună renunțarea la ceea ce este nepermis.

Faptele nepermise sunt de două feluri:

Haram li aynihi (interdicții personale): Sunt păcate mari și interzise, crima, adulterul, homosexualitatea, jocurile de noroc, consumarea băuturilor alcoolice, minciuna, furtul, consumarea cărnii de porc, a sângelui și a leșurilor, cât și expunerea capului, brațelor și picioarelor de către femei pe stradă. Recitarea formulei Besmele la împlinirea acestor lucruri, crezând că sunt permise, ori neacordând atenție faptului că Allah a interzis acestea duce la autoexcludere. Dacă crede că sunt interzise și le înfăptuiește cu frică nu va ieși din credință, însă va fi demn de pedeapsa Iadului. Dacă va continua și va muri fără a se căi va muri în necredință.

Haram li gayrihi (interdicții impersonale): Acestea la origine sunt permise dar datorită drepturilor altor oameni devin nepermise. Spre exemplu să intri în grădina cuiva să rupi și să mănânci un fruct fără permisiunea stăpânului, să furi și să folosești bunurile cuiva, să înșeli încrederea cuiva, mita, câștigurile din dobânzi și jocuri de noroc. Rostirea formulei Besmele la împlinirea acestor lucruri sau credința că acestea sunt permise duce la autoexcludere. Deoarece este dreptul aceluși om și îl va cere înapoi. În Ziua Judecării de Apoi, pentru dreptul echivalent cu cinci boabe jumătate de orz și prețios ca argintul Allahu teala va lua recompensa a 700 de unități de rugăciune primită, împlinită în grup și o va da celui al cărui drept a fost luat. Este mult mai bine să eviți ceea ce este interzis decât să împlinești acte de adorare. De aceea trebuie să învățăm care sunt lucrurile interzise și să ne ferim de ele.

7.-MEKRUH (fapte neagreate): Sunt faptele neagreate de Allahu teala și de Profet și care micșorează sau chiar anulează răsplata credinței.

Faptele neagreate sunt de două feluri:

Tahrimen mekruh (fapte aproape de interzis): fapte foarte aproape de cele nepermise, neîndeplinirea faptelor agreate. Împlinirea acestora atrage pedeapsa. Spre exemplu, împlinirea rugăciunii la răsăritul soarelui, când acesta este exact la amiază sau la apus. Sunt demne de pedeapsa cu Iadul. Cei ce fac aceste lucruri voit sunt păcătoși și răzvrățiți. Cel ce nu îndeplinește necesitățile din timpul rugăciunii, ce face fapte apropiate de cele nepermise trebuie să-și reîmplinească rugăciunile. Dacă uită și greșește, atunci va face în timpul rugăciunii, prosternarea de corectare.

Tenzihen mekruh (fapte neagreate, dar mai apropiate de cele permise): fapte apropiate de cele firești, permise dar pe care este mai bine să nu le facem. La fel ca neîndeplinirea tradițiilor cu obligativitate intermitentă și a faptelor acceptate (mustehab).

8.-MUFSID (fapte care anulează): fapte ce anulează, în religia noastră, o acțiune dreaptă sau o rugăciune începută. Cum ar fi faptele ce anulează credința și rugăciunea, căsătoria, pelerinajul, dania, comerțul. Spre exemplu, denigrarea lui Allahu teala și a Coranului este necredință. Să râzi în timpul rugăciunii, anulează abluțiunea și rugăciunea. Să mănânci și să bei în mod conștient în timpul postului, anulează postul..

Cel ce îndeplinește obligațiile, activitățile necesare și tradițiile Profetului și se ferește de ceea ce este interzis sau de ceea ce este suspect va primi recompensă. Cel ce face ceea ce este interzis sau suspect și nu îndeplinește obligațiile, tradiția Profetului și cele necesare va primi pedeapsă. Recompensa pentru evitarea a ceva nepermis este mult mai presus decât recompensa pentru împlinirea unei fapte obligatorii. Iar recompensa pentru împlinirea unei obligații este mai presus decât recompensa pentru evitarea a ceva suspect. Recompensa evitării a ceva suspect este mai presus decât recompensa pentru îndeplinirea tradiției Profetului. Și pentru faptele firești sunt acordate binecuvântări pentru persoanele iubite de Allahu teala. Și pentru împlinirea acestora se vor acorda recompense dar mai mici decât cele pentru împlinirea tradițiilor Profetului.

DUȘMANII ISLAMULUI

Dușmanii Islamului atacă cărțile scrise de savanții Ehl-i sunnet pentru a distruge Islamul. În ultima pagină a celui de-al șaselea ju`z în capitolul Maide din Coran este scris: ”**Cei mai de temut dușmani ai Islamului sunt evreii și idolatrii**”. Idolatrii sunt necredincioșii ce se închină la statui, zei. Este clar că majoritatea creștinilor sunt idolatrii. Abdullah bin Sebe, un evreu yemenit a format grupul Șiiților, pentru a distruge Islamul. Dușmanii Islamului, englezii și toate puterile imperiale, atacă comunitatea Ehl-i sunnet prin războaie sângeroase pe care le susțin cu aurul adunat din Africa și India, prin gruparea numită Vehabi și prin cărți mincinoase. Pe tot globul, cei ce vor să atingă fericirea veșnică ar trebui să îmbrățișeze cărțile Ehl-i sunnet și să se ferească de cărțile scrise de șiiți și vehabiți.

PRINCIPIILE ISLAMULUI

Există cinci misiuni de bază, obligatorii, pe care o persoană care alege Islamul, adică un musulman, trebuie să le îndeplinească neapărat.

1.-Primul principiu al Islamului este mărturisirea de credință (**Kelime-i Şehadet**). Mărturisirea de credință constă în recitarea formulei (**Eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh**). Adică, orice om ce posedă rațiune, a atins pubertatea și poate vorbi trebuie să spună și să creadă din inimă că: (**În ceruri și pe pământ nu există nimic și nimeni care să fie demn de a fi adorat în afara lui Allahu teala. Singurul căruia trebuie să ne rugăm este Allahu teala**). El este veșnic. Este superior din toate punctele de vedere. Nu are nici un defect. Numele lui este Allah. Și de asemenea trebuie să rostim și să credem că cel numit arab deoarece era născut în Arabia, în Mecca, cu tenul trandafiriu, cu fața luminoasă și frumoasă, cu sprâncenele și ochii negrii, cu fruntea sa binecuvântată deschisă, cu un caracter frumos, cu vorba blândă, a cărui umbră nu atingea pământul, descendent al tribului Hașim (**Fiul lui Abdullah, Muhammed aleyhisselam este robul și trimisul, adică Profetul lui Allah**). El este fiul lui Amine, fata lui Veheb.

2.-Cel de-al doilea principiu al Islamului, din cele cinci, este împlinirea rugăciunii, de cinci ori pe zi, respectând obligațiile și condițiile acesteia. Este obligația fiecărui musulman să împlinească rugăciunea de cinci ori pe zi, fiecare la timpul ei, conștient că a împlinit fiecare rugăciune la timpul ei. Trebuie să împlinească rugăciunea acordând atenție obligațiilor, necesităților și tradițiilor din timpul rugăciunii, nedepășind limita timpului fiecărei rugăciuni. În Coranul cel Sfânt rugăciunea este amintită ca **Salat**. Sensul cuvântului **Salat** este de, rugăciune din partea oamenilor, cerere de iertare din partea îngerilor, milă din partea lui Allahu teala. În Islam, **Salat** înseamnă așa cum este descris în cărțile ce descriu rugăciunea, împlinirea unor mișcări precise și recitarea unor lucruri anume. Rugăciunea începe prin rostirea formulei de început (**Iftitah tekbiri**). Bărbații vor începe rugăciunea ridicând mâinile în dreptul urechilor și apoi coborându-le la nivelul abdomenului, în acest timp, rostind **Allahu Ekber**. În ultima poziție de ședere se va întoarce capul spre umeri, mai întâi în partea dreaptă, apoi spre stânga, pentru selam, astfel terminându-se rugăciunea.

3.-Cel de-al treilea principiu al Islamului este oferirea daniei din propriile bunuri. Sensul cuvântului danie este curățire, laudă și a deveni bun și frumos. În Islam, dania înseamnă să dai ceea ce este mai mult decât necesarul din tipurile de bunuri pentru care se dă danie, într-o anumită limită (Nisab), musulmanilor care sunt indicați în Coran, fără a-i înjosi. Dania se oferă către șapte tipuri de oameni. În cele patru școli religioase există patru tipuri de bunuri pentru care se dă danie: aur și argint, bunuri provenite din comerț, afaceri, animalele cu patru picioare ce pot fi tăiate și care au păscut mai mult de jumătate de an la pășune și recolte. Cel de-al patrulea tip de danie, cel pentru recolte se numeste (**Ușr**). Ușr-ul trebuie dat imediat ce recolta a fost strânsă. Pentru celelalte trei tipuri de danie se așteaptă să se strângă suma impusă de religie pentru acordarea daniei și se oferă anul următor.

4.-Cel de-al patrulea principiu din cele cinci este postul în luna Ramazan. Postul se mai numește și **Savm**. Înțelesul cuvântului savm este să ferești ceva de altceva. În Islam, înseamnă să te ferești de trei lucruri în fiecare zi a lunii Ramazan, pentru că așa a poruncit Allahu teala,

conformându-te regulilor. Aceste trei lucruri sunt mâncarea, băutura și relațiile conjugale. Luna Ramazan începe când pe cer se observă luna nouă. Nu începe la o dată calculată dinainte în calendar.

5.-Cel de-al cincilea principiu al Islamului este pelerinajul, o dată în viață, dacă dispui de resursele materiale necesare. Este obligatoriu, ca o dată în viață, în stare de sacralitate (ihram) să înconjori Ka`aba și să mergi pe muntele Arafat, atât timp cât ești în siguranță în timpul călătoriei, ai trupul sănătos și ai resurse financiare mai multe decât cele necesare pentru a-ți întreține familia până la întoarcerea ta din pelerinaj.

Din cele cinci principii ale Islamului amintite mai sus, cel mai important este credința și rostirea mărturiei de credință. Următorul este împlinirea rugăciunii, apoi postul și pelerinajul. Iar în cele din urmă, dania. Superioritatea mărturisirii de credință asupra celorlalte principii ale Islamului este acceptată în unanimitate. În ceea ce privește ordinea importanței celorlalte patru principii, punctul de vedere al majorității savanților islamici este după cum am menționat mai sus. Mărturia de credință a fost prima obligație a musulmanilor și a apărut la începuturile Islamului. Cele cinci timpuri de rugăciune au venit ca obligație în al doisprezecelea an al profetiei și la un an și câteva luni după emigrare, în noaptea Miraj. Postul din luna Ramazan a devenit obligatoriu în al doilea an după emigrare, în luna Șa`ban. Iar dania a devenit obligatorie în același an cu postul, dar în luna Ramazan. Pelerinajul însă, a devenit obligatoriu în al nouălea an după emigrare.

Al Treilea Capitol **ÎMPLINIREA RUGĂCIUNII**

În religia noastră, după mărturia de credință, cel mai important act de adorare este împlinirea rugăciunii. Rugăciunea este cel mai important dintre actele de adorare și al doilea principiu al Islamului. În limba arabă, rugăciunea este numită **Salat**, ce înseamnă de fapt rugă, milă și iertare, căci în rugăciune se regăsesc toate acestea trei.

Cele cinci timpuri de rugăciune sunt ceea ce îi face plăcere lui Allahu teala foarte mult și ceea ce poruncește în mod repetat. Cea mai importantă poruncă a lui Allahu teala pentru musulmani, după mărturisirea credinței este rugăciunea. În Islam rugăciunea este de asemenea și prima poruncă obligatorie. În Ziua Judecării prima întrebare după credință va fi despre rugăciune. Cel ce va da socoteală pentru cele cinci timpuri de rugăciune va trece de toate examenele și va fi izbăvit. Salvarea de Iad și intrarea în Rai sunt legate de împlinirea corectă a rugăciunii. Pentru o rugăciune corectă trebuie mai întâi să împlinești abluțiunea corect și apoi să împlinești rugăciunea cu sârg. Trebuie să te străduiești să faci toate mișcărilor din timpul rugăciunii în cel mai corect mod.

Rugăciunea cuprinde toate actele de credință și îl apropie pe om cel mai mult de Allahu teala. Profetul nostru preaiubit a spus: **(Rugăciunea este stâlpul religiei. Cel ce împlinește rugăciunea, își fortifică religia. Bineînțeles că cel ce nu o împlinește își distruge religia.)** Cel ce a fost onorat să-și împlinească rugăciunea corect va fi ferit de lucrurile rele și urâte. În sura Ankebut, versetul 45 se spune: **(Rugăciunea împlinită corect îl ferește pe om să facă lucruri urâte, murdare și interzise).**

O rugăciune ce nu te îndepărtează de la rău, nu este o rugăciune îndeplinită corect. Este o rugăciune doar în aparență. Însă nu trebuie să renunțăm la împlinirea rugăciunii chiar și aparentă fiind, până o vom împlini corect. Savanții islamici afirmă: (Dacă ceva nu poate fi împlinit în totalitate, nu trebuie totuși să renunțăm). În mila Sa Allahu teala poate accepta o rugăciune aparentă, ca fiind adevărată. Nu trebuie să spunem că este mai bine să nu împlinești deloc rugăciunea, decât așa deficitară. Ci trebuie să îndemnăm la împlinirea ei în mod corect și la corectarea greșelilor. Această subtilitate trebuie înțeleasă bine.

Este mult mai bine ca rugăciunea să fie împlinită în grup decât individual. În timpul rugăciunii trebuie ca toate organele să arate smerenie și inima să fie cu frică de Allahu teala. Rugăciunea este singura care va salva oamenii de la nenorociri și necazuri atât pe lumea aceasta cât și în cea de apoi. Allahu teala spune în începutul surei Mu`minun: **(Fără îndoială că izbândesc și sunt fericiți dreptcredincioșii, Care sunt smeriți în rugăciunea lor).**

Un act de credință împlinit într-o zonă periculoasă este mult mai prețios. În momentul atacului dușmanilor, o treabă minoră făcută de un soldat capătă o mare importanță. De aceea, actele de credință împlinite de tineri sunt mult mai prețioase. Pentru că ei își înving dorințele rele ale sufletului și se opun dorinței de a nu împlini actele de credință.

În tinerețe, omul are trei dușmani ce îl împiedică să împlinească actele de adorare. Aceștia sunt: diavolul, sufletul și anturajul rău. Anturajul dăunător este capul tuturor acestor rele. Dacă tinerii nu ascultă de dorințele dăunătoare ce vin de la aceștia și își împlinesc rugăciunea și celelalte acte de adorare, sunt foarte prețioși. Ei vor primi mult mai multe binefaceri decât bătrânii care împlinesc actele de credință. Vor primi recompense mari chiar și pentru acte de credință puține.

Pentru cine este obligatorie rugăciunea?

Împlinirea rugăciunii este obligatorie pentru orice musulman, bărbat sau femeie, ce se află în deplinătatea facultăților mintale și a ajuns la pubertate. Există trei condiții pentru ca rugăciunea să fie obligatorie:

- 1.Să fii musulman.
- 2.Să fii în deplinătatea facultăților mintale.
- 3.Să fi ajuns la pubertate.

În religia noastră copiii ce nu au ajuns la pubertate și nu sunt încă raționali, nu sunt responsabili de împlinirea rugăciunii. Însă părinții sunt datori să îi învețe și să-i obișnuiască cu cunoștințele islamice și actele de credință. Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a zis: **Toți sunteți precum ciobanii unei turme! Așa cum ciobanul își apără turma așa și voi trebuie să vă apărați de Iad, familiile și pe cei de care sunteți răspunzători! Trebuie să-i învățați Islamul. Dacă nu, voi veți fi răspunzători).** Într-un alt hadis se spune: **(Toți copiii se nasc musulmani. Apoi, părinții lor îi fac creștini, evrei sau atești).**

Atunci, prima misiune a unui musulman este să-și învețe copiii Islamul, să citească Coranul cel Sfânt, să-și împlinească rugăciunea, să învețe și să îi învețe pe alții principiile credinței și Islamului. Părinții ce vor să-și vadă copiii musulmani și fericiți, liniștiți în această lume cât și în cea de apoi, trebuie mai întâi să împlinească această misiune. Căci înaintașii

noștrii au zis: **Copacul se îndoie cât e tânăr.** Dacă încerci să-l îndoii la maturitate se va rupe și asta îi va dăuna.

Copilul ce nu a primit cunoștințe islamice și o educație islamică bună va fi înșelat ușor de către cei ce se află pe calea rea. Va fi dăunător atât familiei cât și țării și poporului său.

Situația celor ce-și împlinesc rugăciunea

Povestire: Rugăciunea salvatoare de închisoare

Prefectul regiunii Horasan, Abdullah bin Tahir era un om foarte drept. Jandarmii au prins câțiva hoți și l-au anunțat pe prefect. Unul dintre hoți reuși să fugă. Un fierar din Hirat plecase la Nișapur. După un timp, pe când se întorcea acasă noaptea, este prins. Este adus în fața prefectului împreună cu hoții. Prefectul ordonă să fie întemnițați. În închisoare fierarul își face abluțiunea și își împlinește rugăciunea. Ridicând mâinile se roagă: (O, Doamne! Salvează-mă! Doar Tu știi că eu nu am nici o vină. Doar Tu mă poți scăpa din această închisoare. O, Doamne! Salvează-mă!). În acea noapte, prefectul visă că vin la el patru oameni foarte puternici, care vroiau să-i răstoarne tronul. Atunci se trezi. Imediat făcu abluțiunea și împlini două unități de rugăciune. Adormi din nou, dar avu același vis și se trezi iar. Atunci înțelese că a asuprit pe cineva. Astfel se spune și în versurile:

Nici o mie de puști și ghiulele nu vor face niciodată

Ceea ce fac lacrimile în zorii zilei.

Baionetele dușmanilor vor fi făcute praf de multe ori

De ruga unui dreptcredincios.

O, Doamne! Doar Tu ești măreț! Esti atât de măreț că și cei puternici și cei slabi se roagă la Tine când dau de necaz. Doar cel ce se roagă Ție va fi mulțumit.

Imediat în acea noapte, chemându-l pe directorul închisorii, îl întrebă dacă este vreun nevinovat în temniță. Directorul spuse că nu știe, dar că este un om ce împlinește rugăciunea și se roagă foarte mult. Când i se spuse că acesta plânge, prefectul puse să fie adus. Întrebându-l, înțelese ce s-a întâmplat. Își ceru scuze și îl rugă să accepte o mie de bani de argint, cadou și îi ceru să vină la el când va avea vreo problemă. Fierarul îi spuse ca îl

iertă și îi acceptă darul, însă în cazul unei probleme nu va putea veni la el. Prefectul întrebă de ce, iar acesta îi răspunse: Cum să-mi las eu stăpânul care, pentru un sărac ca mine, a răsturnat tronul unui sultan ca tine și să cer ajutor altcuiva? Aș mai fi eu vrednic de a fi robul Său? În urma rugilor mele de după rugăciune m-a ajutat în atâtea necazuri. Mi-a acceptat atâtea rugi. Cum să caut eu refugiu la altcineva? Cum să merg eu la altcineva, când Domnul meu și-a deschis ușa milei sale nemărginite și a așezat masa binecuvântărilor sale pentru toată lumea? Cine a cerut și nu i s-a dat? Dacă nu ști să ceri, nu vei primi. Dacă nu ieși în fața Sa cu bună-cuviință, nu vei avea parte de mila Sa. Versuri:

Cel ce a petrecut o noapte pe pragul credinței,

Bineînțeles că îi va deschide lui o mie de uși, mila Prietenului.

Rabia-i Adviiye ”rahmetullahi aleyha” auzind un om care se ruga: (O, Doamne, deschide-mi mie ușa milei Tale!) îi spuse: ”O, ignorantule! Ușa milei lui Allah a fost închisă până acum, de ceri să se deschidă?”. [Chiar dacă ușa pe care mila iese este deschisă tot timpul, ușa de intrare în unele inimi nu este deschisă mereu. Trebuie să ne rugăm ca aceasta să se deschidă!]

O, Allah! Doar Tu ești cel ce salvezi lumea de nenorociri. Nu ne lăsa pe noi în lumea aceasta și în lumea de apoi în necaz. Tu ești cel ce trimiți nevoiașilor ceea ce au nevoie. Trimite-ne nouă pe această lume și în cea de apoi ceea ce este bun și folositor pentru noi. Nu ne lăsa pe noi să avem nevoie de cineva în lumea aceasta și nici în cea de apoi. Amin!

Povestire: Incendiul

Hamid-i Taviil, unul dintre evliya, își împlinea rugăciunea într-un loc special amenajat în acest scop. În acest timp, în casa sa izbucni un incendiu. Oamenii se strânseseră și stinseră incendiul. Soția sa veni în fugă la el și îi spuse supărată: ”Îți arde casa. Oamenii se adună. Sunt atâtea lucruri de făcut. Însă tu nici măcar nu te miști din loc.” Acesta îi răspunse: ”Îți jur pe Allahu teala că nici măcar nu am știut ce s-a întâmplat”.

Cei iubiți de Allahu teala, atinseseră un grad atât de ridicat de apropiere și dragoste față de Allah și se afundaseră atât de mult în rugile lor încât uitau de sine.

Povestire: Apa din oală

Abdullah bin Şehir ”radiyallahu anh”, unul din companiile Profetului povestește: Îmi împlineam rugăciunea lângă Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem. Auzeam sunete din pieptul său binecuvântat ca și cum fierbea pe foc apa dintr-o oală.

Povestire: Săgeata din picior

Preaiubitul ginere al Trimisului lui Allah, hazreti Ali nu mai era interesat de nimic altceva când își împlinea rugăciunea, chiar de s-ar fi sfârșit lumea.

Se relatează astfel: Într-o luptă o săgeată i s-a înfipt în picior până la os. Nu au putut să o scoată și au chemat doctorul. Acesta îi spuse: ”Ai nevoie de un medicament care să te facă să-ți pierzi cunoștința, doar atunci săgeata va putea fi scoasă din picior. Altfel nu vei putea rezista durerii. Conducătorul dreptcredinșilor, hazreti Ali ”radiyallahu anh” spuse: (Ce nevoie este de anesteziac? Aveți puțină răbdare să între timp de rugăciune. Când voi împlini rugăciunea veți scoate săgeata). Veni timpul pentru rugăciune și Hazreti Ali începu rugăciunea. Atunci doctorul tăie piciorul binecuvântat al lui hazreti Ali și scoase săgeata și îi pansă rana. La sfârșitul rugăciunii Hazreti Ali întrebă dacă au scos săgeata. Doctorul răspunse: (Da am scos-o). Iar Hazreti Ali spuse: (Nici nu am realizat).

Nu este nimic de mirare! Astfel femeile din Egipt, pline de admirație, nici nu au realizat că și-au tăiat mâinile în fața frumuseții lui Yusuf aleyhisselam. Dacă pacea lui Allahu teala, îi face pe cei ce-l iubesc atât de mult să uite de sine, ce e de mirare? Dreptcredinșii, în momentul morții, îl vor vedea pe Trimisul lui Allah și nu vor simți durerea morții.

Povestire: Medicamentul ce te face să leșini

Lui Amir-i Kays, unul dintre evliya, degetul de la picior i-a fost afectat de lepră. I s-a zis că trebuie tăiat. Amir s-a supus hotărârii zicând că e condiția servituții sale. I-au tăiat degetul. După câteva zile s-a observat că boala se răspândise pe picior și îi ajunsese la coapsă. I-au zis: Trebuie să tăiem acest picior, religia ne permite acest lucru. Au adus un chirurg care i-a zis că este nevoie de un medicament care să-l anestezieze pentru a nu simți durerea. Amir le-a spus că nu este nevoie de atâta trudă. ”Aduceți pe cineva care citește Coranul cu voce frumoasă. Când veți vedea că fața mea se schimbă, tăiați-mi piciorul. Nu o să-mi dau seama”, zise el. Procedară întocmai. Cineva veni și începu să citească din Coran cu o voce frumoasă. Fața lui Amir își schimbă culoarea. Atunci chirurgul îi tăie piciorul de la jumătatea coapsei. Îl arse și apoi îl pansă. Cel ce citea Coran tăcu. Amir își reveni și întrebă: ”L-ați tăiat?” I-au răspuns: ”Da”. I-au tăiat piciorul, l-au cauterizat, l-au bandajat, iar el nu a simțit nimic. Apoi le ceru piciorul tăiat. I-l dădură, iar acesta își ridică piciorul tăiat și spuse: ”O, Doamne! Tu ești cel care dă. Eu sunt robul Tău. Decizia este a Ta, soarta este tot în mâna Ta. Acesta este un picior despre care dacă mă vei întreba în Ziua Judecării dacă a făcut vreodată, vreun pas spre păcat, pot spune că, niciodată, nu am făcut un pas și nu am luat o gură de aer, fără porunca Ta”.

Povestire: Sacrificiu pentru rugăciune

Înainte ca Bursa să fie preluată de otomani, unul dintre grecii ce locuiau în oraș deveni musulman în secret. Un prieten apropiat îl întrebă care este motivul acestei decizii.

”Cum ai putut să renunți la religia strămoșilor noștri?”, îl întrebă el supărat. Grecul îi dădu un răspuns semnificativ. Îi povesti prietenului său situația astfel:

”Unul dintre musulmanii luați ostatici a fost lăsat în custodia mea pentru o vreme. Într-o zi am observat că acest prizonier, se tot apleca și se ridica în camera în care a fost închis. M-am dus lângă el și l-am întrebat ce face. După ce și-a terminat mișcărilor, și-a trecut mâinile peste față și mi-a

zis că face rugăciunea și că dacă îi voi permite îmi va da pentru fiecare timp de rugăciune câte un ban de aur. Eu m-am lăsat pradă lacomiei și pe zi ce trecea, i-am ridicat prețul. Am ajuns astfel ca pentru un timp de rugăciune să îi cer și zece monede de aur și el a acceptat. M-a mirat foarte tare sacrificiul pe care îl făcea pentru credința lui. Într-o zi, când i-am spus că îl voi elibera, s-a bucurat foarte tare, și-a ridicat mâinile și s-a rugat astfel pentru mine:

”O, Allah! Onorează-ți acest rob cu credință!”

În acel moment, în inimă mi-a apărut dorința de a deveni musulman și a crescut atât de mult încât imediat am rostit mărturisirea de credință (Kelime-i șehadet) și am devenit musulman”.

Capitolul 4

TIPURILE DE RUGĂCIUNE

Tipurile de rugăciune ce au fost poruncite se împart în trei categorii după cum urmează:

1.-**Rugăciunile obligatorii (farz):** Cele cinci timpuri de rugăciune, cele două unități obligatorii ale rugăciunii de vineri și rugăciunea de înmormântare sunt rugăciuni obligatorii. (Rugăciunea de înmormântare este o obligație de grup).

2.-**Rugăciunile necesare (vajib):** Rugăciunea vitr, rugăciunile de sărbătoare, rugăciunea care este jurământ (adak) sau rugăciunile facultative începute și neterminate. Rugăciunea vitr rămasă restantă trebuie neapărat recuperată.

3.-**Rugăciunile facultative (nafile):** Rugăciunile tradiționale ale celor cinci timpuri de rugăciune, rugăciunea teravîh și rugăciunea tehejjud (se împlinește noaptea) împlinită cu scopul de a primi recompensă, rugăciunea la intrarea într-o moschee sau mesjid (tehiyyetu-l mesjid), rugăciunile işrak, duha (rugăciunea ce se efectuează după apariția primelor raze ale soarelui, evvabin (rugăciunea ce se efectuează după rugăciunea de la asfințit), istihare, tesbih (rugăciunea de preaslăvire) sunt rugăciuni facultative. Adică împlinirea lor nu este obligatorie. Cel ce nu are rugăciuni obligatorii și necesare, restante, va primi recompensă și pentru rugăciunile restante.

CELE CINCI TIMPURI DE RUGĂCIUNE

Rugăciunea este porunca lui Allahu teala. El spune în Coranul cel Sfânt în peste o sută de versete, ”**Împliniți rugăciunea!**”. Este poruncit atât în Coran cât și în hadisuri ca un musulman ce a ajuns la pubertate și este rațional să îplinească cele cinci rugăciuni zilnice.

În sura Rum, versetele 17 și 18 se spune: **(Preaslăviți-L pe Allahu teala dimineața și seara. Cele înfăptuite de cei din ceruri și de pe**

pământ și mulțumirile aduse atât înainte de asfințit cât și în mijlocul zilei sunt pentru El.) În sura Bakara, versetul 239 se spune: (**Împliniți cu sânguință rugăciunea și cu osebire rugăciunea de la mijloc (rugăciunea de după-amiază)**!) [Adică împliniți rugăciunile continuu]. Preaslăvirea despre care se vorbește în versete este rugăciunea, așa cum s-a scris în cărțile ce interpretează Coranul. În sura Hud, versetul 114 se spune: (**Și împlinește rugăciunea la cele două capete ale zilei [amiază și după-amiază] și la anumite ceasuri din noapte!** [seara, noaptea și dimineața]. **Faptele bune [cele cinci rugăciuni zilnice] le alungă pe cele rele. Aceasta este reamintirea pentru cei care cugetă**).

Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem spune: (**Allahu teala le-a poruncit robilor Săi rugăciunea de cinci ori pe zi. Pe cei ce își vor face abluțiunea bine și vor împlini rugăciunea de cinci ori pe zi și vor face plecăciunile și prosternările bine, Allahu teala îi va ierta și îi va milui**).

Cele cinci timpuri de rugăciune însumează patruzeci de unități de rugăciune. Dintre acestea șaptesprezece sunt obligatorii, trei necesare și douăzeci tradiționale. Astfel:

1.-**Rugăciunea de dimineață** are patru unități. Mai întâi două unități tradiționale și apoi două unități obligatorii. Această tradiție este foarte puternică. Există unii învățați care afirmă că ar fi necesitate (vajib).

2.-**Rugăciunea de amiază** are zece unități. Mai întâi se împlinesc patru unități ale primei rugăciuni tradiționale, urmează patru unități obligatorii și apoi două unități tradiționale.

3.-**Rugăciunea de după-amiază** are opt unități. Mai întâi se împlinesc patru unități tradiționale și apoi patru unități obligatorii.

4.-**Rugăciunea de asfințit** cuprinde cinci unități. Mai întâi se împlinesc trei unități obligatorii și apoi două unități tradiționale.

5.-**Rugăciunea de seară** cuprinde treisprezece unități. Pentru început se împlinesc patru unități tradiționale, apoi patru unități obligatorii, urmate de două unități tradiționale, iar după acestea trei unități rugăciunea de noapte (**Rugăciunea Vitr**).

Primele rugăciuni tradiționale ale rugăciunilor de după-amiază și seară sunt tradiții cu obligativitate intermitentă. În cadrul acestora, în poziția de așezare la a doua unitate de rugăciune, după (**Ettehiyyatu**) se

recită (**Allahumme salli**) și (**Allahumme barik**). Când ne ridicăm pentru cea de-a treia unitate de rugăciune, înainte de formula Besmele, vom recita (**Subhaneke**). Prima rugăciune tradițională a rugăciunii de amiază este cu obligativitate continuă, adică a fost puternic poruncită. Iar recompensa este mai mare. La prima poziție de așezare, se va recita doar (**Ettehiyyatu**), așa cum se procedează la rugăciunile obligatorii apoi ne vom ridica imediat pentru a treia unitate de rugăciune. Când ne ridicăm vom recita mai întâi Besmele și apoi imediat Fatiha.

Este acceptat și agreat ca după rugăciunile obligatorii de amiază și seară să se mai împlinescă patru unități de rugăciune, iar după rugăciunea obligatorie de asfințit șase unități de rugăciune. Acestea se pot împlini dând selam doar o singură dată la sfârșit sau dând selam după fiecare două unități împlinite. În ambele cazuri, primele două unități vor înlocui ultimele două unități de rugăciune tradițională. De asemenea, putem să împlinim aceste rugăciuni acceptate și după împlinirea ultimelor două unități de rugăciune tradițională.

Prima unitate de rugăciune începe în momentul când ne așezăm pentru rugăciune, iar celelalte când ne ridicăm în picioare și continuă până ne ridicăm din nou în picioare. Ultima unitate durează până când se dă selam. La unitățile pare, după cea de-a doua prosternare, urmează poziția de așezare.

Fiecare unitate de rugăciune cuprinde obligații, necesități, tradiții, fapte care anulează și fapte nefirești. În paginile următoare vom explica toate acestea conform orientării religioase **Hanefi**.

OBLIGAȚIILE RUGĂCIUNII

Farz se numește obligația cerută de Allahu teala spre a fi îndeplinită în mod strict. Atât timp cât nu se împlinesc obligațiile unui act de credință, acesta nu se consideră valabil, complet. Pentru împlinirea rugăciunii este obligatoriu să respecti cele doisprezece obligații. Dintre acestea șapte sunt în afara rugăciunii și cinci în cadrul ei. Cele din afara rugăciunii se numesc obligații, iar cele din cadrul rugăciunii se numesc poziții (rukn). [Unii savanți au afirmat că ruga de început (tahrime tekbiri) ar face parte din

obligățiile din timpul rugăciunii. Conform acestora și obligațiile din afara rugăciunii și cele din timpul rugăciunii sunt tot în număr de șase].

A. Obligațiile din afara rugăciunii:

1. Hadesden taharet (curățenia corporală): Cel ce nu are abluțiunea trebuie să o efectueze, iar cel ce este impur să facă îmbăierea rituală (gusl).

2. Nejasetden taharet (curățenia locului): Curățenia celui ce va împlini rugăciunea, a trupului, a hainelor și a locului unde se va împlini rugăciunea de ceea ce este acceptat în religia noastră ca fiind murdărie mare sau mică. (Spre exemplu: sânge, urină, substanțe precum alcoolul sunt considerate murdărie în religia noastră).

3. Setr-i Avret (acoperirea părților interzise a fi văzute): Înseamnă să ne acoperim părțile interzise spre a fi văzute. Acoperirea lor este porunca lui Allahu teala. Locurile interzise pe care un om responsabil, adică care a ajuns la pubertate și este rațional, le descoperă în timpul rugăciunii sau le arată oricând sau sunt privite de altă persoană se numesc (Avret mahalli) părți interzise vederii. Pentru bărbați acest loc este situat între ombilic și partea superioară a genunchiului. La femei însă, cu excepția feței și mâinilor, totul este avret.

4. Istikbal-i Kible (orientarea către Qibla): Înseamnă orientarea către Ka`aba în timpul rugăciunii. Direcția de rugăciune pentru musulmani este locul unde se află Ka`aba, în orașul Mecca. Adică de la pământ până în ceruri acel loc gol este considerat direcția de rugăciune.

5. Vakt (timpul): Înseamnă împlinirea ritualului la timpul potrivit. Adică să fi conștient că a intrat timpul de rugăciune și să menționezi timpul acelei rugăciuni în momentul mărturisirii intenției făcute în inimă.

6. Niyyet (intenția): În momentul începerii rugăciunii intenția se mărturisește cu inima. Dacă mărturisirea se face doar prin viu grai nu se consideră valabilă. Intenția înseamnă să cunoști timpul de rugăciune, direcția și în cazul în care rugăciunea se efectuează în grup, să mărturisești intenția urmării imamului, toate acestea mărturisindu-se cu inima. Intenția se face când se spune ruga de început. Intenția mărturisită după ruga de început nu este valabilă, iar acea rugăciune nu este acceptată.

7. Tahrime tekberi (ruga de început): Este ruga ce se rostește la începutul rugăciunii (Allahu Ekber). Această rugă mai este numită și Iftitah Tekbiri. Dacă se rostește o altă rugă, rugăciunea nu se consideră începută.

B) Obligațiile din timpul rugăciunii (Pозиțiile):

Sunt cinci obligații ce trebuie îndeplinite în timpul rugăciunii. Fiecare dintre acestea se numesc rukn. Ele sunt următoarele:

1. Kîyam (poziția în picioare): Înseamnă să stai în picioare când începi rugăciunea și de asemenea în timpul rugăciunii. Cei bolnavi, ce nu pot sta în picioare, pot împlini rugăciunea stând. Iar cei ce nu pot sta, vor împlini rugăciunea culcați, prin intenție. Nu este permis să împlinești rugăciunea stând pe scaun.

2. Kîraet (lectura corectă din Coran): Are sensul de citire și înseamnă citirea, în timpul rugăciunii, a versetelor sau surelor din Coran.

3. Ruku (plecăciunea): Este plecăciunea ce se face după citirea din Coran, așezând mâinile pe genunchi. În această poziție se rostește de cel puțin trei ori (**Subhane rabbiyel-azîm**). În timp ce ne ridicăm vom spune (**Semi`allahu limen hamideh**). Iar când ne-am ridicat (**Rabbena lekel-hamd**).

4. Sejde (prosternarea): Este poziția ce urmează după plecăciune. Prosternarea înseamnă lipirea de pământ a mâinilor, a frunții și a nasului, poziție ce se execută de două ori consecutiv. La fiecare prosternare se spune de cel puțin trei ori (**Subhane rabbiyel-a`la**).

5. Kade`i ahire (ultima poziție de așezare): În această poziție se stă cât să se poată recita ruga **Ettehiyyatu**.

Multitudinea de condiții și obligații ne arată că rugăciunea este o îndatorire importantă și cel mai de seamă dintre toate actele de adorare. De asemenea dacă adăugăm la aceste obligații și necesitățile, tradițiile, faptele acceptate, pe cele neacceptate și cele care anulează, se va înțelege clar cum trebuie să se comporte robul în fața Domnului său. Robii sunt ființe neajutorate, neputincioase. Ei au nevoie de Allahu teala, Creatorul lor, la fiecare gură de aer pe care o respiră. Rugăciunea este un act de credință, cel învață pe rob slăbiciunea sa în fața lui Allahu teala.

În această carte vom explica pe rând aceste învățături.

OBLIGAȚIILE RUGĂCIUNII

1-HADESDEN TAHARET:

La acest punct vom vorbi despre abluțiune, îmbăierea rituală (gusl) și teyemmun (abluțiunea în lipsa apei).

ABLUȚIUNEA

Abluțiunea este una din obligațiile rugăciunii. De asemenea avem nevoie de abluțiune și pentru a putea ține Coranul, pentru a înconjura Ka`aba, pentru a face prosternarea pentru anumite versete din Coran (tilavet sejdesi), pentru rugăciunea de înmormântare. Este bine să avem abluțiune mereu, chiar și când mâncăm sau bem sau când mergem la culcare.

Cel ce moare având abluțiune va primi recompensa ce se acordă martirilor. Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem spune:

Cel ce moare având abluțiune, nu va simți durerea morții. Pentru că abluțiunea este semnul credinței. Este cheia rugăciunii și curățirea corpului de păcate.

Când un musulman face abluțiunea, păcatele îi ies prin urechi, ochi, mâini și picioare. Când se va așeza, se va așeza iertat fiind.

Cea mai binecuvântată dintre faptele bune este rugăciunea. Cei ce continuă să facă abluțiunea sunt doar dreptcredincioșii. Dreptcredinciosul trebuie să aibă abluțiune ziua și la fel și noaptea când merge la culcare. Procedând astfel se va afla sub protecția lui Allahu teala. Mâncarea și băutura din stomacul celui ce mănâncă și bea având abluțiune, îl preaslăvesc pe Allah. Atât timp cât rămân în burta lui, se vor ruga pentru iertarea lui.

Există obligații, tradiții, fapte firești ale abluțiunii cât și fapte care anulează și care strică abluțiunea. Cel ce împlinește rugăciunea fără abluțiune, cu bună știință și fără a avea vreun motiv, devine necredincios. Cel căruia i se strică abluțiunea în timpul rugăciunii, să dea selam imediat către un umăr și să iasă din rugăciune. Își va reface abluțiunea și își va împlini rugăciunea înainte de ieșirea timpului de rugăciune.

Obligațiile abluțiunii

Conform orientării religioase Hanefi obligațiile abluțiunii sunt în număr de 4:

- 1.-Spălarea feței
- 2.-Spălarea brațelor, inclusiv a coatelor.
- 3.-Umezirea unei pătrimi din cap, adică trecerea mâinii umede pe cap.
- 4.-Spălarea picioarelor, inclusiv a gleznelor.

Conform orientării Șafi'i intenția și ordinea sunt și ele obligații și trebuie să-ți mărturisești intenția împreună cu spălarea feței. Dacă intenția se face înainte ca apa să atingă fața atunci abluțiunea nu este valabilă. Este obligație și spălarea bărbii. În școala Malikită delk [frecarea] și muvalat [spălarea organelor unul după altul fără pauză] sunt obligații. Și`iții nu își spală picioarele, ei trecându-și doar mâna umedă peste piciorul gol.

Cum se face abluțiunea?

1.-La începutul abluțiunii se va spune următoarea rugă: **Bismillahil-azim. Vel-hamdu lillahi ala dinil-Islam. Ve ala tevfik-il-iman. El hamdu lillahil-Ilezi ge`alemae tahuren ve ge`alel-islame nuren.**¹ Apoi se vor spăla mâinile până la încheietură de trei ori.

2.-În timp ce se va lua apă în gură cu mâna dreaptă de trei ori se va rosti ruga: **Allahummes-kini min havdi nebiyyike ke`sen la ezmeu ba`dehu ebeden.**²

¹ Încep cu numele lui Allah cel Măreț. Mulțumiri lui Allah Teala, Cel ce ne-a dăruit Islamul și ne-a binecuvântat pe noi cu credință. Mulțumire lui Allah Cel ce a făcut apa purificatoare și Islamul lumină divină.

² O Allah! Dă-mi mie, robul Tău, să beau un pahar din apa Profetului, cea din care dacă bei o dată nu vei mai simți sete în veci.

3.-Se va lua apă în nas de trei ori cu mâna dreaptă și se va sufla cu cea stângă. Când se ia apa se va rosti: **Allahumme erihni rayihatel genneti verzukni min ni`amiha. Ve la turihni rayihaten-nar.**³

4.-Se va lua apă în căușul palmelor și se va spăla fața de la frunte până sub bărbie și până la tâmple rostindu-se următoarea rugă: **Allahumme beyyid vejhi bi nurike yevme tebyaddu vujuhu evliyaike ve la tusevvid vejhi bi zunubi yevme tesveddu vujuhu a`daike.**⁴

5.-Se spală mâna dreaptă până la cot cu mâna stângă, de trei ori și se spune: **Allahumme a`tini kitabi biyemini ve hasibni hisaben yesiren.**⁵

6.-Cu mâna dreaptă se spală mâna stângă de trei ori spunându-se: **Allahumme la tu`ini kitabi șimali ve la min verai zahri ve la tuhasbni hisaben șediden.**⁶

7.-După ce se spală ambele brațe se spală mâinile din nou și se trece cu mâna umedă peste cap spunându-se: **Allahumme harrim șa`ri ve beșeri alen-Nar. Ve ezilleni tahte zilli arșike yevme la zille illa zillu arșike.**⁷

8.-Apoi cu cele două degete arătătoare se vor spăla urechile, iar cu degetele mari se va umezi porțiunea din spatele urechilor spunând: **Allahummej`alni minellezine yestemi`unel-kavle fe yettebiune ahsenehu**⁸

9.-Se va umezi cu dosul mâinilor ceafa și se va spune: **Allahumme a`tik rakabeti minen-Nar.**⁹

10.-După umezirea cefei, cu degetul mic de la mâna stângă se trece printre degetele de la picioare începând dinspre degetul mic către degetul

³ O, Allah! Fă-mă pe mine să simt mirosul Raiului și binecuvântează-mă cu binecuvântările Raiului și nu cu mirosurile Iadului.

⁴ O, Allah! Luminează-mi fața cu lumina Ta așa cum luminezi fețele celor pe care îi iubești. Și în ziua când fețele dușmanilor vor fi negre, nu-mi înnegri mie fața din cauza păcatelor mele.

⁵ O, Allah! Dă-mi mie cartea în partea dreaptă și fă-mi judecata ușoară.

⁶ O, Allah! Nu-mi da mie cartea în partea stângă sau în spate și nu mă judeca aspru.

⁷ O, Allah! Nu-mi arunca trupul și părul în Iad. Umbrește-mă pe mine sub Arș-i ala în ziua când nu va exista umbră.

⁸ O Allah! Fă-mă pe mine dintre cei ce ascultă și împlinesc cuvântul Tău

⁹ O, Allah! Eliberează-mi grumazul de foc.

mare și se spală de trei ori piciorul împreună cu călcâiul spunând: **Allahumme sebbit kademeyye ales-sirati yevme tezillu fihil-ekdamu.**¹⁰

11.-Se spală piciorul stâng de data aceasta începându-se de la degetul mare spre degetul mic și se spală la fel piciorul împreună cu călcâiul de trei ori spunând: **Allahumme la tatrud kademeyye ales-sirati yevme tatrudu kullu akdami a`daike. Allahumme`j-al sa`yi meskuren ve zenbi magfuren ve ameli makbulen ve tigiareti len tebure**¹¹

Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **Celui ce după împlinirea abluțiunii privește spre cer și rostește această rugă, ”Subhanekallahumme ve bihamdike, Eşhedu en la ilahe illa ente vahdeke la şerike leke estagfiruke ve etubu ileyke eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduke ve Resuluke”.** Allahu teala îi va ierta păcatele și va pecetlui cu semnătura acceptării pe care o va păstra sub arş-i ala. În ziua Judecării acea persoană va veni și-și va primi recompensa pentru această binefacere.

Într-un hadis se relatează: **Oricine va citi după ce face abluțiunea sura “Innaenzelnahu” o dată, va fi scris de Allahu teala între cei drepti, cel ce va citi de două ori va fi scris între martiri. Dacă va citi de trei ori va fi înviat împreună cu profeții.**

Într-un alt hadis se spune: **Celui ce după împlinirea abluțiunii se va ruga pentru mine pentru pace și binecuvântare (salavat) de zece ori, Allahu teala îi va îndepărta grijile, îl va face fericit și îi va primi rugile.**

Nu este obligatorie rostirea acestor rugă de către cei ce nu le știu. Însă trebuie învățate în scurt timp și spuse în timpul abluțiunii. La sfârșitul abluțiunii sau după împlinirea acesteia este recomandat a se rosti următoarea rugă: **Allahumme`j`alni minet-tevvabin, vej`alni min-el-mutetahirin, vej`alni, min ibadik-es-salihin, vej`alni minel-lezine la havfun aleyhum ve lahum yahzenun.**

¹⁰ O, Allah! În ziua când picioarelelor aluneca, ține-mi picioarele stabile pe podul sîrat.

¹¹ O, Allah! În ziua când picioarele dușmanilor Tăi vor aluneca pe podul sîrat, nu-mi face picioarele să aluneca. O, Allah! Fă ca munca mea să fie de bun-augur. Iartă-mi păcatele. Acceptă-mi faptele. Fă ca actele mele comerciale să fie helal.

Dacă ești înțelept împlinește rugăciunea, căci ea este coroană pe capul tău,

Să știi că rugăciunea este înălțarea dreptcredinciosului!

Tradițiile abluțiunii

Tradițiile abluțiunii sunt în număr de optsprezece:

- 1.-Să începi abluțiunea cu Besmele.
- 2.-Să speli mâinile, împreună cu încheieturile de trei ori.
- 3.-Să iei apă în gură de trei ori separat și să faci gargară. Aceasta se numește Mazmaza.
- 4.-Să iei apă în nas de trei ori separat. Aceasta se numește Istinsak.
- 5.-Să umezești pielea ce nu se vede, de sub sprâncene, mustață, barbă în timpul spălării feței.
- 6.-Să umezești porțiunea de sub cele două sprâncene.
- 7.-Să umezești porțiunea de barbă ce atârână.
- 8.-Să treci cu degetele umede ale mâinii drepte precum un pieptăn prin porțiunea de barbă ce atârână.
- 9.-Curățarea dinților prin frecare cu ceva [folosirea misvakului este o tradiție profetică importantă].
- 10.-Umezirea totală a capului cu mâna umezită, o dată.
- 11.-Umezirea urechilor, o dată.
- 12.-Umezirea cefei cu trei degete împreunate, o dată
- 13.-Să se treacă cu degetele printre degetele de la mâini și de la picioare.
- 14.-Spălarea de trei ori a porțiunilor ce trebuiesc spălate.
- 15.-Să facă intenția din inimă când trebuie să se spele fața.
- 16.-Să respecte ordinea prestabilită a fazelor ritualului.
- 17.Delk. Frecarea locurilor care se spală.
- 18.-Muvalat. Spălarea membrelor repede unul după altul.

Fapte potrivite (edeb) în timpul abluțiunii

Faptele potrivite din timpul abluțiunii sunt în număr de douăzeci și opt:

Aici prin fapte potrivite se au în vedere faptele care dacă sunt împlinite sunt fapte bune, iar dacă nu sunt împlinite nu se consideră păcat. Împlinirea tradițiilor este faptă bună, iar neîmplinirea lor este neagreată, dar mai aproape de faptele permise. Faptele potrivite ale abluțiunii sunt următoarele:

1.-Împlinirea abluțiunii înaintea intrării timpului de rugăciune (persoanele cu probleme pot să faca abluțiunea după intrarea timpului de rugăciune).

2.-La toaletă, în momentul curățirii, să ai qibla întotdeauna în partea stângă sau în partea dreaptă. Nu este recomandat să stai cu fața sau cu spatele la qibla, la toaletă.

3.-Curățirea cu apă, dacă nu s-a atins de murdărie.

4.-După curățire, folosirea unei bucăți de pânză, pentru uscare.

5.-După curățire, acoperirea imediată a părților interzise a fi văzute.

6.-Împlinirea abluțiunii de unul singur fără ajutor.

7.-Împlinirea abluțiunii întorcându-ne către Ka`aba.

8.-Rostirea mărturiei de credință la spălarea fiecărui membru.

9.-Rostirea rugilor pentru abluțiune.

10.-Să ia apă în gură cu mâna dreaptă.

11.-Să ia apă în nas cu mâna dreaptă.

12.-Curățarea nasului cu mâna stângă.

13.-Curățarea dinților cu **misvak**. În absența misvakului se poate folosi și periuța de dinți.

14.-Clătirea gurii dacă nu este perioadă de post. Face parte din tradițiile Profetului ca și în timpul abluțiunii și în timpul îmbăierii rituale să se facă o gargară ușoară în gât. În post acest lucru nu este agreat.

15.-La spălarea nasului să se tragă apă până aproape de osul nasului.

16.-În timpul umezirii urechii, un deget se va introduce în gaura urechii.

17.-Spălarea porțiunii dintre degetele de la picioare să se facă cu degetul mic de la mâna stângă.

18.-Să se miște inelul de pe deget, la spălarea mâinilor, dacă este larg, iar dacă este strâmt mișcarea lui este obligatorie.

19.-Chiar dacă apa este de ajuns, să nu se facă risipă.

20.-Apa să nu fie folosită în cantitate prea mică ca și cum se unge cu ulei (dintr-o porțiune spălată de trei ori ar trebui să picure măcar două picături de apă).

21.-Dacă se ia abluțiunea cu apă dintr-un vas, acesta să fie umplut după terminarea abluțiunii.

22.-La sfârșitul sau în timpul abluțiunii să se rostească ruga (**Allahummej`alni minettevvabin...**).

23.-Împlinirea a două unități de rugăciune după abluțiune (**Subha**)

24.-Împlinirea abluțiunii chiar dacă are abluțiune, adică să se împlinească abluțiunea după rugăciune, pentru următoarea rugăciune.

25.-La spălarea feței, curățarea ochiului la baza nasului și a secrețiilor ochiului.

26.-Să se spele fața, mâinile, picioarele puțin mai mult decât este obligatoriu. [La spălarea mâinilor să se umple căușul palmelor cu apă și să se scurgă spre cot.]

27.-Să nu ne stropim și de asemenea să nu ne stropim hainele de pe noi cu apa cu care se face abluțiunea.

28.-Dacă un lucru este nefiresc conform propriei orientări religioase, dar în altă orientare religioasă este obligație atunci împlinirea sa este acceptată.

Fapte interzise în timpul abluțiunii

Faptele interzise în timpul abluțiunii sunt în număr de doisprezece. Efectuarea acestora este nepermisă sau neagreată. Acestea sunt:

1.-Să nu se strice abluțiunea la toaletă sau în câmp deschis, întorcându-ne cu fața sau spatele către direcția de rugăciune.

2.Să nu ne arătăm cuiva părțile interzise a fi văzute atunci când ne curățăm.

3.-Să nu ne curățăm cu mâna dreaptă.

4.-Este mekruh (neagreat) să ne curățăm, în absența apei, cu alimente, cu excremente de animale, oase, hrana animalelor, cărbuni, cu bunul altcuiva sau cu bucăți de cărămidă, oale, trestie, frunze, cârpe și hârtie.

5.-Să nu se scuipe și să nu se curețe nasul în recipientul din care se ia apa pentru abluțiune.

6.-Să nu se spele membrul respectiv mai mult sau mai puțin, față de limita impusă și să nu se spele mai mult sau mai puțin de trei ori.

7.-Să nu-și șteargă membrul spălat, cu cârpa folosită pentru curățirea murdăriei.

8.- Să nu arunce apă pe față la spălarea feței, ci să o toarne încet de pe frunte în jos.

9.-Să nu sufle în apă.

10.-Să nu închidă strâns ochii și gura. Dacă rămâne un loc uscat pe partea vizibilă a buzei și pleoapelor, abluțiunea nu este valabilă.

11.-Să nu sufle nasul cu mâna dreaptă.

12.-Să nu umezească mâna de mai multe ori separat pentru cap, urechi și ceafa. Se poate repeta fără a umezi mâna din nou.

FOLOSIREA MISVAKULUI: Folosirea misvakului în timpul abluțiunii este tradiție cu obligativitate continuă. Într-un hadis se relatează: **Rugăciunea împlinită după folosirea misvakului este de șaptezeci de ori mai presus decât rugăciunea împlinită fără a se folosi misvak.**

În cartea **Siraj-ul-vehhaj** sunt explicate cincisprezece avantaje ale folosirii misvakului:

1.-Îți este de ajutor în rostirea mărturisirii de credință în momentul morții.

2.-Întărește gingiile.

3.-Elimină sputa.

4.-Oprește secrețiile biliare.

5.-Elimină durerile gurii.

6.-Elimină mirosurile neplăcute ale gurii.

7.-Atrage mulțumirea lui Allahu teala.

8.-Întărește vasele de sânge ale capului.

9.-Supără diavolul.

10.-Luminează ochii.

11.-Înmulțește binefacerile.

12.-Se respectă tradiția Profetului.

13.-Curăță gura.

14.-Înfrumusețează vorbirea.

15.-Recompensa a două unități de rugăciune împlinite după folosirea misvakului este mai mare decât recompensa a șaptezeci de unități de rugăciune împlinite fără a fi folosit misvak.

Misvakul este ramura copacului Erak ce crește în Arabia Saudită. Se decojește cam doi centimetri din extremitatea dreaptă și se lasă această parte pentru câteva ore în apă. După aceea se va zdrobi, iar aceasta se va desface ca o perie. Dacă nu se găsește copacul Erak se va folosi ramură de măslin. Femeile pot folosi gumă de mestecat în locul misvakului, cu intenția de a împlini tradiția Profetului.

Chestiuni cărora trebuie să le acordăm atenție în timpul abluțiunii

Atâta timp cât nu există vreo problemă, trebuie să respectăm cele 10 lucruri de mai jos:

1.-Cel ce are ambele mâini invalide nu se poate curăța. El va face teyemmum, lovind cu brațele pământul, ștergându-și fața de perete. În cazul în care are răni pe față își va face rugăciunea fără abluțiune, dar nu va renunța la împlinirea rugăciunii.

2.-Cel bolnav își va face abluțiunea ajutat fiind de soția, roaba, copiii sau frații/surorile sale.

3.-Curățirea cu pietre sau altceva asemănător poate ține locul curățirii cu apă.

4.-Cel care înebunește sau leșină și nu își revine în douăzeci și patru de ore, nu este obligat să își recupereze rugăciunile rămase restante. Cel ce și pierde cunoștința din cauza alcoolului, drogurilor sau a medicamentelor însă, își va recupera rugăciunile restante. În cazul celui grav bolnav, încât

să nu-și poată împlini rugăciunea nici măcar prin intenție și dacă boala durează mai mult de douăzeci și patru de ore, chiar dacă persoana în cauză este conștientă, poate să nu împlinească rugăciunea.

5.-Este dintre faptele acceptate să intri la toaletă cu capul acoperit și șalvari făcuți anume pentru aceasta.

6.-Să nu intri la toaletă având asupra ta ceva pe care este scris numele lui Allahu teala sau ceva din Coran. Este acceptat doar dacă acestea sunt înfășurate în ceva sau sunt în buzunar.

7.-Să între la toaletă cu piciorul stâng și să iasă cu cel drept.

8.-Să nu vorbească la toaletă și să-și descopere părțile interzise a fi văzute doar după ce s-a ghemuit.

9.-Nu trebuie să privească la părțile sale intime și nici la murdărie și să nu scuipe în toaletă.

10.-Să nu-și facă nevoile în ape, pe zidurile moscheilor, în cimitir sau pe drum.

Fapte ce anulează abluțiunea

Faptele ce strică abluțiunea sunt în număr de șapte:

1.-Ceea ce se elimină prin partea anterioară și posterioară a corpului:

a) Excrementele, urina și gazele.

b) Ihtikan, adică dacă vârful instrumentului de lavaj sau degetul omului sunt introduse și scoase în partea posterioară și în jur este umed trebuie să refacem abluțiunea. De asemenea, dacă este uscat este bine să refacem abluțiunea.

c) Dacă bucata de vată pe care femeile și bărbații o folosesc în cazul pierderilor de urină, are capătul ce rămâne în afară umed, trebuie să refacem abluțiunea.

2.-Lucrurile murdare ce ies din gură:

a) voma, dacă este cu gura plină.

b) sângele, dacă în momentul când se elimină este în cantitate egală cu saliva.

c) sângele lichid ce vine din stomac sau ficat, conform lui Imam-i Azam, strică abluțiunea chiar dacă este puțin.

3.-Cele ce se elimină prin piele:

a) sânge, puroi și limfă.

b) sângele și limfa ce ies de la un bolnav de vărsat de vânt sau de la orice furuncle dacă acestea se răspândesc pe locurile ce trebuiesc spălate în timpul îmbăierii rituale, spre exemplu dacă sângele ce curge din nas trece de os, sau dacă ceea ce curge din ureche iese din gaura urechii.

c) dacă se absoarbe cu vată limfa sau sângele ce ies din furuncul sau rană.

d) dacă sângele de pe misvak sau scobitoare s-a atins de gură.

e) dacă se elimină lichid din ureche, buric sau sân, din cauza bolii sau de durere.

f) dacă lipitoarea sugere prea mult sânge, abluțiunea se anulează

4.-somnul

Dacă dormim pe o parte sau sprijinindu-ne în cot sau de ceva, va trebui să ne refacem abluțiunea.

5.Leșinul, nebunia, beția, crizele de epilepsie.

6.-Râsul în hohote, în timpul rugăciunii, anulează atât rugăciunea cât și abluțiunea. Aceasta nu este valabil și în cazul copiilor, ale căror rugăciune și abluțiune nu se anulează. Zâmbetul în timpul rugăciunii nu anulează nici rugăciunea, nici abluțiunea. Este considerat râs în hohote atunci când poți fi auzit și de cei din jur. În cazul în care nu se face auzit nici un sunet nici măcar de propria persoană se numește zâmbet.

7.-Mubașeret-i fahișe, adică frecarea părților intime, gol fiind, anulează abluțiunea atât la femei cât și la bărbați.

Dacă cineva știe că a făcut abluțiunea, dar apoi uită și se îndoiește se consideră că are abluțiune.

Lucruri ce nu anulează abluțiunea

Cele ce nu anulează abluțiunea sunt următoarele:

1.-Viermii care ies din gură, ureche sau din rănilor de pe piele.

2.-Să vomiiți spută.

3.-Când vomiiți sânge, dacă sângele care vine de la cap și este în cantitate mai mică decât saliva.

- 4.-Sângele ce vine de la dinte, dacă este mai puțin decât saliva.
- 5.-Sângele încheșat ce vine de la cap chiar dacă este în cantitate mare.
- 6.-Cheagurile de sânge ce vin din stomac sau ficat, dacă nu vomități cu gura plină.
- 7.-Uleiul ce se picură în ureche, dacă se elimină prin ureche sau nas.
- 8.-Ceva ce se trage pe nas, chiar dacă se elimină din nas după câteva zile.
- 9.-Dacă muști ceva și observi sânge pe el.
- 10.-Lacrimile și plânsul din orice motiv, fără durere, cum ar fi ceapa, fumul, gazele.
- 11.-Alăptatul
- 12.-Transpirația, chiar și în exces.
- 13.-Mușcăturile de țânțari, muște, purici.
- 14.Sângele în cantitate mică și care nu se împrăștie și voma dacă nu e cu gura plină.
- 15.-Dacă atunci când dormi, sprijinit de ceva, nu cazi atunci când acel lucru este tras.
- 16.-Somnul în timpul rugăciunii.
- 17.-Somnul cu capul pe genunchi, având genunchii ridicați.
- 18.-Dacă doarme pe jos ținând picioarele într-o parte.
- 19.-Dacă dormi pe un animal fără șa, iar acesta urcă sau merge pe drum drept.
- 20.-Zâmbetul în timpul rugăciunii
- 21.-Râsul în timpul rugăciunii, cât să audă doar el se numește Dahk. Dahk anulează doar rugăciunea, însă nu și abluțiunea.
- 22.-Tunsul, scurtarea bărbii, mustății și tăierea unghiilor.
- 23.-Dacă cade coaja unei răni.

Facilități pentru abluțiune (Mest și umezirea peste rană-mesh)

Mesh înseamnă a trece cu mâna peste. Sunt două tipuri de mesh:

1. MESH PESTE MEST (încălțăminte specifică pentru abluțiune):

Mest este încălțăminte ce acoperă porțiunea de picior ce trebuie spălată în mod obligatoriu și care este impermeabilă. Dacă mest-ul este mai

mare și degetele nu ajung până în vârful încălțăminteii și se face mesh pe o porțiune goală nu este acceptat. Încălțăminteia trebuie să fie solidă și potrivită pe picior astfel încât să nu iasă din picior în cazul unui drum de o oră.

Se poate face mesh peste un ciorap a cărui talpă și parte superioară sau doar talpa este căptușită cu piele.

De asemenea, se poate face mesh și peste un ciorap aspru care nu alunecă în jos pe picior în timpul mersului.

Acest tip de încălțăminte este un ajutor pentru abluțiune. Este permisă încălțarea mestului după spălarea picioarelor, după care se va face abluțiunea.

Umezirea (mesh) se face pe partea superioară a acestei încălțăminte și nu pe partea inferioară, adică pe talpă.

Pentru a face mesh conform tradiției profetice se vor trece cele cinci degete umede de la mâna dreaptă peste mest-ul drept și degetele de la mâna stângă peste mestul stâng, se vor lipi degetele și se vor trece peste partea din față a piciorului, dinspre vârf către picior. Este obligatorie umezirea părții din față a mest-ului pe o porțiune de 3 degete de la o mână.

Este acceptat să se facă mesh cu partea exterioară a mâinii, dar este tradiție ca aceasta să se facă cu partea interioară a mâinii.

Dacă mestul se udă mergând prin iarba uda sau prin ploaie se consideră ca și cum s-ar fi făcut mesh.

Durata mesh-ului pentru cel ce nu este într-o călătorie este de 24 de ore. Pentru cel aflat în călătorie este de trei zile și trei nopți, adică 72 de ore. Acest timp nu se calculează din momentul încălțării mestului ci din momentul anulării abluțiunii, după ce a fost încălțat mestul. Dacă cineva ce poartă mest pornește într-o călătorie înainte de terminarea celor douăzeci și patru de ore, poate să facă mesh în continuare cu acest mest trei zile și trei nopți. Dacă fiind oaspete rămâne pentru o perioadă lungă de timp, atunci după douăzeci și patru de ore va scoate mestul și își va spăla picioarele în timpul abluțiunii.

Nu este acceptat să se facă mesh peste un mest ce are o gaură prin care pot intra trei degete. Dacă ruptura este mai mică de trei degete se poate face mesh. Dacă un mest are mai multe găuri mici și toate acestea sunt cât o

gaură prin care pot intra trei degete atunci nu este acceptat. Dacă la unul dintre picioare este o gaură prin care pot intra două degete, iar la piciorul celălalt o gaură prin care pot intra unul sau două degete, de asemenea se poate face mesh cu acestea. Nu este acceptat să faci mesh când prin ruptură se văd trei degete întregi și nu doar vârful celor trei degete.

2. MESH PESTE PANSAMENT ȘI RANĂ:

Se face mesh peste pansamentul, vata, alifia sau ghipsul aplicate peste rană, furuncul, crăpături ale pielii, dacă îndepărtarea lor este dăunătoare.

Cel ce are un handicap poate face abluțiunea când dorește. Cu această abluțiune poate împlini câte rugăciuni obligatorii sau facultative dorește și poate citi din Coran cât vrea. La sfârșitul timpului de rugăciune abluțiunea sa se anulează. La intrarea fiecărui timp de rugăciune va împlini abluțiunea din nou și până la ieșirea timpului de rugăciune va împlini câte acte de adorare vrea.

Se consideră handicap atunci când ceea ce strică abluțiunea este prezent mereu. Adică la orice timp de rugăciune face abluțiunea și nu o poate ține decât atât timp cât poate împlini rugăciunea obligatorie. Dacă ceea ce anulează abluțiunea se scurge câte un pic la fiecare timp de rugăciune, atunci se consideră că handicapul este continuu.

GUSL (îmbăierea rituală)

Pentru o rugăciune corectă, trebuie ca și abluțiunea și îmbăierea rituală să fie efectuate corect. Fiecare femeie și bărbat ce se află în stare de impuritate, orice femeie după perioada de menstruație și lăuzie trebuie să facă îmbăierea rituală astfel încât până la sfârșitul timpului de rugăciune să aibă timp să îplinească rugăciunea obligatorie. Starea de impuritate apare în urma întreținerii de relații sexuale și în urma ejaculării în timpul somnului.

Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem spune: **Cel ce se ridică să facă îmbăierea rituală va primi recompensă cât firele de păr de pe el [adică foarte mult]. Atât de multe păcate îi vor fi iertate. I se va înălța**

rangul în Rai. Recompensa ce i se va da pentru îmbăierea rituală va fi mai bună decât orice pe lumea aceasta. Allahu teala le va spune îngerilor: Priviți la acest rob al Meu! S-a ridicat noaptea și a făcut îmbăierea rituală fără a-i fi lene și gândindu-se doar la porunca mea. Fiți martori, Eu îi iert păcatele.

Într-un alt hadis Profetul aleyhisselam spune: **Grăbiți-vă să faceți îmbăierea rituală atunci când sunteți impuri. Căci îngerii Kiramen Katibin sunt întristați de oamenii ce umblă impuri.** Imam-i Gazali relatează: ”Cineva mi-a spus în vis: (Am stat o perioadă de timp în stare de impuritate și acum m-au îmbrăcat cu o cămașă de foc. Încă sunt în foc). Într-un hadis se relatează: **(Îngerii milei nu intră în casa în care se găsesc câini, portrete și persoane în stare de impuritate).**

Toți cei care împlinesc sau nu rugăciunea și petrec un timp de rugăciune în stare de impuritate vor avea parte de pedeapsă aspră. Dacă nu este posibilă curățarea cu apă se va face teyemmum. Cel ce se află în stare de impuritate nu poate face următoarele: 1. - Nu poate împlini nici o rugăciune 2. - Nu poate pune mâna pe Coran sau versete din Coran 3. - Nu poate înconjura Ka`aba 4. - Nu poate intra în moschei sau mesjid.

Obligațiile îmbăierii rituale

Conform orientării religioase Hanefi obligațiile îmbăierii rituale sunt în număr de trei:

1.-**Spălarea întregii guri.** Dacă rămâne vreun loc cât vârful acului în gură care nu s-a umezit, dacă dinții și găurile dinților nu se umezesc, îmbăierea nu este acceptată.

2. **Spălarea nasului.** Dacă apanu pătrunde sub murdăria întărită din nas sau sub resturile de pâine mestecată ce au rămas în gură îmbăierea nu este acceptată. Conform orientării Hanbeli spălarea nasului și a gurii sunt obligații și în abluțiune și în îmbăierea rituală. Conform orientării Șafi`i intenția pentru îmbăierea rituală este obligatorie.

3.-**Spălarea întregului corp.** Este obligatorie spălarea interiorului ombilicului, a mustății, a sprâncenelor, a bărbii, și a pielii de dedesubt cât și a părului capilar. Dacă există pe unghii, buze și pleoape substanțe care nu

permit trecerea apei [ojă, ruj, farduri] atunci îmbăierea rituală nu se consideră valabilă.

Tradițiile îmbăierii rituale

- 1.-Pentru început se spală mâinile.
- 2.-Spălarea părților intime.
- 3.-Curățarea întregului corp de murdărie.
- 4.-Împlinirea abluțiunii înaintea îmbăierii rituale. Când ne spălăm pe față vom exprima și intenția pentru îmbăierea rituală. Conform orientării Șafi`i intenția este obligatorie.
- 5.-Spălarea întregului corp, frecându-se de trei ori.
- 6.-Spălarea picioarelor după spălarea corpului.

Cum se face îmbăierea rituală?

Îmbăierea rituală, conform tradiției Profetului, se face astfel:

- 1.-Pentru început, se spală, chiar dacă sunt curate, cele două mâini și părțile intime și de asemenea părțile corpului atinse de murdărie.
- 2.-Apoi se ia abluțiunea, la spălarea feței se mărturisește intenția. Dacă nu se strânge apă sub picioare, se vor spăla și picioarele.
- 3.-După care se toarnă apă pe tot corpul de trei ori. Mai întâi se toarnă apă de trei ori pe cap, apoi pe umărul drept, apoi pe umărul stâng. De fiecare dată partea respectivă trebuie să se ude bine. De asemenea, partea respectivă trebuie frecată când se toarnă apă prima dată.

La îmbăierea rituală, dacă apa pe care o torni pe un membru curge și pe celelalte se consideră că s-au curățat și acelea, deoarece în cazul îmbăierii rituale tot corpul se consideră un singur membru. În cazul abluțiunii dacă se udă și un alt membru cu apa cu care se spală unul din membre, acesta nu se consideră spălat. Dacă îmbăierea rituală este completă se consideră faptă neagreată reeefectuarea abluțiunii. Însă dacă în timpul îmbăierii rituale ceva anulează abluțiunea, aceasta va fi împlinită din nou.

EXPLICAȚIE

(Situția celor ce au plombe și dinți îmbrăcați)

Conform orientării Hanefi, dacă spațiul dintre dinți și cavitățile dinților nu se umezesc, îmbăierea rituală nu este acceptată. De aceea, dacă se îmbracă sau se plombează dinții, îmbăierea rituală nu este autentică. Omul nu poate ieși din starea de impuritate. Conform orientării Hanefi dacă apa nu pătrunde sub plombe sau materialul cu care sunt îmbrăcați dinții, aur, argint sau alte materiale ce nu sunt murdare, îmbăierea rituală nu este acceptată.

Tahtavi scrie la pagina 96 a explicațiilor **Merak-il-felah** și în traducerea acesteia (**Ni met-i Islam**) astfel: Nu este nici o problemă ca un Hanefi să urmeze un Șafi`i, atunci când nu poate face ceva conform orientării sale religioase. La fel este scris și în cărțile (**Bahr-ur-raik**) și (**Nehr-ul-faik**). Însă, în aceste situații trebuie respectate și condițiile acelei școli religioase. Cel ce procedează astfel fără a întâmpina într-adevăr o problemă și fără a împlini condițiile cerute se numește mullefik, adică o persoană ce caută doar facilități. Și acest lucru nu este permis.

Cel ce nu împlinește o obligație conform orientării sale religioase trebuie să împlinească această obligație conform altei orientări religioase. Însă, când face acest lucru trebuie să împlinească și celelalte condiții ale acelei orientări religioase. Dacă cineva aparținând școlii Hanefi își îmbracă dinții sau îi plombează, pentru a urma orientarea Șafi`i sau Maliki, când va mărturisi intenția pentru îmbăierea rituală, abluțiune sau rugăciune va trebui să își amintească că îl urmează pe imamul Malik sau imamul Șafi`i. Adică, la începutul îmbăierii rituale va mărturisi cu inima (Intenționez să fac îmbăierea rituală conform orientării Șafi`i sau Maliki, după caz), atunci îmbăierea va fi autentică. O persoană ce aparține școlii Hanefi, care are dinți îmbrăcați sau plombe, dacă va mărturisi intenția astfel, va avea îmbăierea rituală acceptată. Va ieși din starea de impuritate și va deveni pur. Urmând orientarea Șafi`i sau Maliki va avea abluțiunea și rugăciunea efectuate corect. Și de asemenea va putea fi imam pentru cei ce nu au plombe și dinți îmbrăcați.

Cel ce urmează orientarea Șafi`i trebuie să citească Fatiha când urmează imamul în rugăciune, dacă atinge cu palmele organele genitale ale cuiva sau ale sale și dacă pielea sa se atinge de pielea alteia decât una din cele optsprezece categorii de femei cu care se poate căsători, trebuie să refacă abluțiunea, să facă intenția pentru abluțiune și să se ferească de murdărie, chiar și în cantitate mică. În momentul în care atinge Coranul trebuie să aibă abluțiune conform orientării Șafi`i. Cel care călătorește și face parte din școala Hanefi, dar va urma orientarea Șafi`i, pentru a face rugăciunea de amiază împreună cu cea de după amiază și pe cea de asfințit împreună cu cea de seară trebuie să aibă abluțiunea conform orientării Șafi`i.

Menstruația și lăuzia la femei

Există unsprezece situații ce necesită îmbăierea rituală. Cinci sunt obligații. Dintre acestea, două sunt pentru a ieși din starea de impuritate din perioada de menstruație și de lăuzie la femei.

În cartea (**Menhel-ul-varidin**), Ibni Abidin spune: S-a convenit în unanimitate de către învățații islamici că fiecare musulman, femeie sau bărbat este obligat să învețe cunoștințele islamice. Fiecare femeie musulmană trebuie să învețe cunoștințele legate de menstruație și lăuzie. Și fiecare bărbat musulman trebuie să învețe cunoștințele legate de aceste două chestiuni, când vine vremea să se căsătorească. Și de asemenea trebuie să-și învețe și soția.

Hayz (menstruația) este sângele care se scurge de la o fată sănătoasă, care împlinește vârsta de opt ani și intră în al nouălea an, sau sângerarea unei femei după o perioadă de puritate deplină, succedată direct de ultimul minut al perioadei menstruale anterioare și care continuă cel puțin trei zile. Sângele care are altă culoare decât alb și este tulbure se numește sânge menstrual. Dacă o fată are menstruație se consideră că a ajuns la pubertate și este ca și o femeie, deci va fi responsabilă de poruncile și interdicțiile impuse de religie. Perioada menstruală durează din prima zi în care începe hemoragia până în ziua în care aceasta încetează. Această perioadă durează cel puțin trei zile și cel mult zece zile. Fiecare femeie trebuie să cunoască durata perioadei sale menstruale în ore și zile. Fata ce a

împlinit opt ani va fi învățată de mama ei. Dacă nu are mamă de bunicile, surorile mai mari sau mătuși despre menstruație.

Nifas înseamnă lăuzie. Este termenul folosit pentru hemoragia post natală. Această sângerare nu are o perioadă minimă. Îmbăierea rituală în această situație se va face imediat ce hemoragia s-a sfârșit. Perioada maximă este de patruzeci de zile. Dacă sângerarea nu s-a oprit după trecerea celor patruzeci de zile se va face îmbăierea rituală și se va începe rugăciunea. Sângele ce se elimină după patruzeci de zile este istihaza, adică se consideră ozr. Femeile de asemenea, trebuie să memoreze durata perioadei de lăuzie.

Istihaza este sângerarea vaginală ce durează mai puțin de 3 zile (adică șaptezeci și două de ore), chiar și cu cinci minute, sau mai mult de 10 zile, sau care apare la fetele mai mici de nouă ani, la femeile însărcinate sau la femeile de peste 55 de ani. Această sângerare este semn de boală. O hemoragie îndelungată poate fi periculoasă, de aceea trebuie consultat un doctor.

O femeie ce se află în perioada de istihaza se consideră ca o persoană care are o sângerare nazală și poate să-și împlinească rugăciunea și poate ține post.

În perioada de menstruație sau de lăuzie femeia nu poate posti și nici nu poate împlini rugăciunea. Nu poate face prosternările de mulțumire sau tilavet. Nu poate atinge Coranul. Nu poate intra în moschee sau mesjid. Nu poate înconjura Ka`baa. Nu poate întreține relații intime. După curățare își va recupera zilele de post însă nu-și va recupera și rugăciunile. Femeia trebuie să-și anunțe soțul când începe perioada de menstruație. Profetul nostru aleyhisselam a spus: **Femeia care ascunde de soțul său începutul și sfârșitul perioadei de menstruație este blestemată.** Este obligatorie îmbăierea rituală imediat după încetarea hemoragiei din timpul menstruației și lăuziei. Aceasta este porunca lui Allahu teala.

Există multe cuvinte ce duc la dezlegarea căsătoriei, adică la divorț. Așa cum stai cu frică să nu-ți pierzi credința, tot astfel trebuie să te temi și de pierderea căsătoriei.

Allahu teala se va răzbuna tot prin robul Său

Cel ce nu știe despre timp și loc crede că robul a creat secunda

Toate lucrurile sunt ale Creatorului, sunt lucrate cu mâna robului,

Să nu crezi că se mișcă vreun pai fără voia celui Minunat!

TEYEMMUM (abluțiunea în lipsa apei)

Teyemmum înseamnă curățirea cu pământ. În lipsa apei sau dacă se găsește apă, însă folosirea ei nu este posibilă, atunci se poate face teyemmum cu pământ curat, nisip, var sau pietre, înaintea intrării timpului de rugăciune, conform orientării Hanefi. Conform celorlalte trei orientări religioase nu este acceptată efectuarea teyemmum-ului înaintea intrării timpului de rugăciune.

Teyemmumul este o facilitate pentru abluțiune și pentru îmbăierea rituală. În religia noastră curățirea cu pământ este ca și curățirea cu apă. În religia noastră este explicat în mod clar că multe murdăriile pot fi curățate cu pământ.

Situațiile în care se face teyemmum sunt următoarele:

1.-Absența apei curate pentru abluțiune și îmbăiere (în oraș este obligatorie căutarea apei).

2.-Existența unei boli ce nu permite folosirea apei, sau dacă există pericolul unei morți sau al îmbolnăvirii din cauza frigului sau a folosirii apei.

3.-Dacă în preajma apei se găsesc dușmani sau animale veninoase sau feroce.

4.-Dacă ești în închisoare și nu poți folosi apa.

5.-Dacă ești amenințat cu moartea.

6.-Dacă ești în călătorie și nu ai apă lângă tine decât pentru băut.

7.-Dacă nu ai posibilitatea să scoți apă din fântână.

Obligațiile teyemmumului

Obligațiile teyemmumului sunt în număr de trei. Teyemmumul se face la fel pentru abluțiune și pentru îmbăierea rituală, doar intențiile sunt diferite. Nu se poate face îmbăierea rituală cu teyemmumul ce s-a făcut

pentru abluțiune. Ca acesta să fie valabil și pentru îmbăierea rituală trebuie să fi mărturisit intenția și pentru îmbăiere.

1.-Intenția 2.-Trecerea palmelor prin pământ curat și apoi trecerea lor peste față 3.-Lovirea mâinilor de pământ și apoi trecerea mâinilor mai întâi peste brațul drept, apoi peste cel stâng.

Există și învățați care afirmă că obligațiile teyemmumului sunt în număr de două. Spunând că cea de-a doua și cea de-a treia obligație sunt una singură. Ambele situații sunt acceptate.

Tradițiile teyemmumului

- 1.- Începerea cu formula Besmele.
- 2.-Atingerea pământului cu palmele.
- 3.-Frecarea palmelor înainte și înapoi de pământ.
- 4.-În cazul în care există pământ pe palme, baterea acestora una de alta, împreună cu degetele, până nu mai rămâne pământ.
- 5.-Desfacerea degetelor la așezarea mâinilor pe pământ.
- 6.-Să faci mesh mai întâi pe față și apoi pe mâna dreaptă urmată de cea stângă.
- 7.-Să se efectueze repede la fel ca și în cazul abluțiunii.
- 8.-Să nu rămână loc peste care nu s-a făcut mesh pe față și mâini.
- 9.-Să caute apă înainte de efectuarea teyemmumului.
- 10.-Să lovească mâinile de pământ.
- 11.-Să se facă mesh peste mâini așa cum s-a explicat mai sus.
- 12.-Să se facă mesh între degete și să se miște inelul de pe deget.

Chestiuni cărora trebuie să le acordăm atenție când facem teyemmum

1.- Persoana ce nu are abluțiune și face teyemmum pentru a da lecții elevului său, nu poate împlini rugăciunea cu acest teyemmum.

2.-Pentru a împlini rugăciunea cu teyemmmu nu este de ajuns să se mărturisească intenția doar pentru teyemmmu ci se va mărturisi intenția și pentru rugăciune.

3.- Mai multe persoane pot face teyemmmu cu același pământ, căci pământul cu care se face teyemmmu nu se consideră folosit. În schimb praful care cade de pe mâini și de pe față după teyemmmu se consideră folosit.

4.-Conform școlilor Șafi'i și Hanbeli, teyemmmu se face doar cu pământ. Conform celorlalte școli religioase teyemmmu se face cu orice de genul pământului cu condiția să fie curat, chiar dacă nu are praf pe el. Lucrurile ce ard sau se topesc la căldură nu sunt considerate a fi de genul pământului. Astfel nu se poate face teyemmmu cu iarbă, copac, lemn, metal, orez, perete vopsit cu vopsea pe bază de ulei, aramă, aur, sticlă. Se poate face cu nisip. Nu se poate face teyemmmu cu perle și coral. Se poate face teyemmmu cu marmură ce s-a spălat, cu var și ipsos, ciment, faianță mată, vase de porțelan mate și noroi. În cazul noroiului se poate face teyemmmu dacă apa este în cantitate mai mică de jumătate.

5.-Se pot împlini mai multe tipuri de rugăciune cu un teyemmmu.

6.-Cel ce este în călătorie are obligația să caute apă mergând 200 de metri în fiecare direcție sau să trimită pe cineva, în cazul în care consideră că sunt semne că va găsi apă la mai puțin de doi kilometri sau i se spune acest lucru de către un musulman rațional, care a ajuns la pubertate și este de încredere. Dacă nu consideră că va găsi apă atunci nu are obligația să caute.

7.-Dacă o persoană face teyemmmu și începe rugăciunea, iar apoi i se spune de către cineva de încredere de lângă el că există apă, va trebui să facă abluțiunea și să-și refacă rugăciunea.

8.-Este permis să se facă teyemmmu dacă apa se află la o distanță mai mare de doi kilometri.

9.-Dacă o persoană uită că are apă printre lucrurile sale și nu se află în oraș sau în sat își poate face rugăciunea cu teyemmmu.

10.-Dacă cineva crezând că s-a terminat apa, după împlinirea rugăciunii observă că există apă își va recupera rugăciunea făcută cu teyemmmu.

11.-Oaspetele trebuie să ceară apă de la cei lângă care se află. Dacă aceștia nu îi vor oferi își va împlini rugăciunea cu teyemmum. Dacă prietenul său îi vinde apa cu prețul pieței, musafirul ce dispune de mai mulți bani trebuie să o cumpere. Dacă proprietarul vinde apa cu un preț mult mai mare decât cel normal, atunci poate face teyemmum. Dacă nu are bani să cumpere apa chiar și la prețul pieței poate face teyemmum.

12.-Se poate face teyemmum în deșert sau pe drum chiar dacă are apă pentru băut.

13.-Dacă apa este în cantitate mică, cel ce se află în stare de impuritate trebuie să se spele înaintea femeii ce a terminat menstruația, a celui ce nu are abluțiune și a persoanei decedate. Proprietarul apei se va spăla înaintea tuturor. Dacă sunt mai mulți oameni care au apă, atunci se va spăla mai întâi mortul.

14.-Dacă o persoană ce se află în stare de impuritate face teyemmum și apoi își anulează abluțiunea, el nu reintră în stare de impuritate. Dacă apa este în cantitate mică va face doar abluțiunea.

15.-Dacă persoana aflată în stare de impuritate are răni pe mai mult de jumătate din corp, pojar sau vărsat de vânt, va face teyemmum. Dacă porțiunea de piele sănătoasă este mai mare și nu există nici un inconvenient în umezirea pielii, va face îmbăierea rituală. Dacă nu se poate spăla fără a uda porțiunile de piele bolnavă, va face teyemmum.

Cum se face teyemmum?

1.-Pentru început se va mărturisi intenția de a ieși din starea de impuritate sau de a face abluțiunea.

Pentru a împlini rugăciunea cu teyemmum nu este de ajuns să se mărturisească intenția doar pentru teyemmum. Pentru orice act de adorare, cum ar fi rugăciunea de înmormântare, prosternarea tilavet sau abluțiunea ori îmbăierea rituală trebuie mărturisită intenția pentru teyemmum.

Când se mărturisește intenția pentru teyemmum trebuie să se separe abluțiunea de îmbăierea rituală. Nu se poate face rugăciunea cu teyemmumul făcut pentru curățarea din starea de impuritate. Pentru abluțiune se va face un al doilea teyemmum.

2.-Se vor trece cele două palme peste pământ, pietre, sau perete vărut, iar apoi se va trece peste brațele goale în sus și în jos, cu condiția să se atingă cu cel puțin trei degete, apoi se va trece cu palmele peste față. Dacă palmele nu au atins un loc cât vârful acului teyemmumul nu se consideră valabil.

Pentru a putea acoperi toată fața, palmele vor fi deschise cu cele patru degete lipite iar vârfurile celor două degete lungi ale celor două mâini se vor atinge. Interiorul palmelor se va așeza la baza părului și se va coborî încet către bărbie. Degetele, în poziție orizontală, trebuie să treacă peste frunte, pleoape, cele două laturi ale nasului, peste buze și bărbie. În acest timp căușul palmelor va trece peste obraji.

3.-Cele două palme se trec din nou prin pământ, se bat una de alta și după ce s-a scuturat pământul, mai întâi cu interiorul degetelor mâinii stângi se va trece peste brațul drept, începând de la degete către cot, apoi se va trece cu partea interioară a palmei stângi peste brațul drept de la cot către palmă și apoi cu degetul mare stâng se va trece peste partea exterioară a degetului mare drept. Inelele vor fi scoase. Se va proceda la fel cu mâna dreaptă pentru mâna stângă. Căușul palmelor trebuie să atingă pământul. Nu este nevoie ca praful, pământul să rămână pe mână.

Teyemmumul se face la fel și pentru abluțiune și pentru îmbăierea rituală.

Situații care anulează teyemmumul

În momentul în care nu mai există nici o situație care să necesite teyemmumul și se va găsi apă, situațiile care anulează abluțiunea și îmbăierea rituală sunt valabile și pentru teyemmum.

Binefaceri ale abluțiunii, îmbăierii rituale și teyemmumului

Ambele metode de curățire, făcute cu intenția de acte de credință, au nenumărate beneficii pentru sănătatea corpului nostru. Pe lângă beneficiile

asupra sănătății corporale au beneficii și asupra sănătății spirituale. Putem enumera astfel câteva din beneficiile care au fost descoperite:

1.- Zilnic mâinile noastre ating diferite locuri și venim în contact cu nenumărați microbi. Iată, că atunci când facem abluțiunea, spălarea feței, a mâinilor și a picioarelor este o protecție împotriva bolilor de piele și a infecțiilor. Microbii și unele bacterii parazite intră în corp prin piele.

2.-Prin spălarea nasului, apărătorul sistemului nostru respirator, se previne intrarea în corp a prafului și a grupurilor de microbi.

3.-Spălarea feței, întărește pielea, ușurează durerile capului și oboseala. Activează vasele de sânge și nervii. De aceea cei ce fac abluțiunea în mod constant, chiar și la bătrânețe au fețele frumoase.

4.-În situațiile care induc starea de impuritate se consumă multă energie, inima bate mai repede, circulația și respirația se accelerează. Corpul obosește în urma activității crescute, este epuizat și activitatea mentală scade în totalitate. Cu ajutorul îmbăierii rituale corpul își recapătă forța.

5.-În mod normal corpul nostru are un echilibru electrostatic. Sănătatea corporală este în strânsă legătură cu acest echilibru electrostatic. Acesta se dereglează din cauza tensiunilor psihologice, condițiilor meteorologice, hainelor, locurilor de muncă și locurilor în care trăim și de asemenea din cauza situațiilor ce necesită îmbăierea rituală. Această încărcătură electrică crește de patru ori în cazurile de furie, iar în cazurile ce strică starea de puritate crește de 12 ori. În zilele noastre s-a fotografiat cu ajutorul razelor infraroșii stratul superior de piele și s-a constatat că după relațiile intime toată suprafața pielii este mult mai încărcată cu un strat de energie electrostatică. Acest strat împiedică schimbul de oxigen și de asemenea duce la schimbarea culorii pielii și la ridarea ei mult mai rapidă. Pentru a putea anihila aceste efecte trebuie să ne spălăm corpul, astfel încât să nu rămână nici un loc uscat, nici măcar cât vârful acului. Astfel picăturile de apă preiau încărcătura de energie negativă și împământează corpul făcându-l să revină la normal. Din acest punct de vedere, îmbăierea rituală este o metodă de curățenie ce trebuie neapărat efectuată și din punct de vedere al sănătății.

6.-Abluțiunea și îmbăierea rituală au beneficii și asupra sistemului circulator. Ele previn întărirea și îngustarea vaselor sanguine. În timpul abluțiunii are loc o excitare a organismului. Prin spălarea părții din spate a nasului și a amigdalelor sunt excitate unele din cele mai importante centre ale sistemului limfatic. De asemenea și spălarea gâtului și a părților sale laterale au efecte asupra sistemului limfatic. Ușurarea circulației limfei în urma abluțiunii și a îmbăierii rituale face să crească imunitatea organismului și apărarea sa de către limfocite, celulele luptătoare ale corpului, împotriva elementelor dăunătoare.

7.-În absența apei curățarea cu pământ, teyemum, elimină în mare măsură energia statică din corp.

2.- CURĂȚENIA LOCULUI (Nejasetden taharet)

Nu trebuie să existe murdărie nici pe corp, nici pe haine și nici pe locul unde se va împlini rugăciunea. Acoperământul capului, atât pentru femei cât și pentru bărbați, mestul și papucii sunt considerate piese de vestimentație. Partea ce atârână din fularul de la gât se consideră îmbrăcăminte, căci se mișcă împreună cu persoana în timpul rugăciunii și trebuie să fie curat, în caz contrar rugăciunea nu va fi acceptată. Dacă covorul este curat în locul unde ne așezăm capul și în locul unde călcăm, chiar dacă în altă parte este murdar, rugăciunea va fi acceptată. Deoarece covorul nu este precum fularul de la gât lipit de corp. Însă dacă cineva transportă și are asupra sa urină într-un recipient închis, rugăciunea nu-i va fi acceptată. Deoarece sticla nu este locul unde s-a format urina. [De aici se înțelege că nu este acceptat să împlinești rugăciunea având în buzunar sticlă închisă de colonie, tinctură de iod sau spirt, ori batistă murdară de sânge sau cârpă murdară, chiar și în cutie]. Locul pe care se calcă și locul pe care se face prosternarea trebuie să fie curate. Este acceptat, în schimb, să faci rugăciunea dacă pe locul murdar se așează o bucată de material, sticlă sau celofan. Dacă în timpul prosternării poalele ating murdărie uscată nu se întâmplă nimic.

Dacă qaba nejaset (murdărie mare) nu este mare cât o monedă sau mai mult, pe piele, pe haine sau pe locul unde se împlinește rugăciunea,

rugăciunea este acceptată. Dacă este mare cât o monedă este faptă aproape de interzis și trebuie spălată. Dacă este mai mult decât o monedă atunci este obligatoriu să fie spălată. Dacă este în cantitate mică este tradiție. În cazul vinului este obligatoriu să se spele chiar dacă este doar și o picătură. Conform celor doi imami [Imamul Ebu Yusuf și Imamul Muhammed] și celorlate școli religioase, tot ce este considerat murdărie mare trebuie spălat chiar dacă este doar o picătură. Cantitatea de murdărie nu va fi calculată în timpul murdăririi, ci în timpul începerii rugăciunii.

Cantitatea de murdărie cât o monedă înseamnă, pentru murdăria solidă 4,80 grame. În cazul murdăriei lichide cantitatea este cât căușul palmei. Chiar dacă o cantitate mai mică decât 4,80 de grame de murdărie solidă se întinde pe haine mai mult decât o poțiune cât căușul palmei aceasta nu împiedică rugăciunea.

Murdăria este de două feluri:

1.-**Murdăria mare (qaba nejaset):** Ceea ce iese din om și care strică abluțiunea sau îmbăierea rituală, carnea animalelor care nu se mănâncă, în afara liliacului, pielea jupuită și netăbăcită a puilor, carnea, mizeria, dejecțiile și sângele animalelor și al oamenilor, vinul, leșurile, carnea de porc, dejecțiile păsărilor de curte și mizeria animalelor de povară, a oilor și caprelor sunt murdării mari.

2.-**Murdăria mică (hafif nejaset):** Atunci când un membru sau o parte din haine sunt atinse de murdărie mică, aceasta nu afectează rugăciunea decât dacă acoperă mai mult de un sfert din membrul sau porțiunea atinsă. Dejecțiile animalelor cu patru picioare a căror carne se mănâncă și mizeria păsărilor a căror carne nu se mănâncă este murdărie mică. Dejecțiile păsărilor a căror carne se mănâncă, precum porumbelul și vrabia sunt considerate curate.

Spirtul și rachiul, băuturile care se obțin prin distilare cu ajutorul alambicului sunt murdării mari, iar consumarea lor este interzisă ca și consumarea vinului. Când ne pregătim pentru rugăciune trebuie să avem grijă să spălăm și să curățăm de pe haine și piele, sângele, spirtul și băuturile alcoolice. Nu se consideră curățare evaporarea lor. De asemenea trebuie scoase din buzunar recipientele în care se găsesc acestea.

Murdăria se poate curăța cu lichide precum apa curată, cu apa cu care s-a făcut abluțiunea sau îmbăierea rituală, oțet și apă de trandafiri. Apa folosită la abluțiune și gusl se numește apă uzată, folosită. Ea este curată, însă nu poate fi folosită la curățenia corporală. Cu aceasta se poate curăța murdăria, dar nu se poate face abluțiunea sau îmbăierea rituală.

ISTINJA: Înseamnă curățirea locului după efectuarea necesităților fiziologice. Istinja, adică curățirea, este tradiție cu obligativitate continuă. Este tradiție ca orice bărbat sau femeie, după anularea abluțiunii, să își curețe partea din față și pe cea din spate, de urină sau mizerie, cu apă sau pietre. Însă, dacă nu poate să se curețe lângă altcineva fără ca acea persoană să-i vadă părțile interzise spre a fi văzute, atunci chiar dacă murdăria este în cantitate mare, va renunța la curățirea cu apă. Nu-și va expune părțile intime. Își va împlini rugăciunea astfel. Deoarece dacă se va expune va fi un păcat. În momentul când va găsi un loc ferit se va curăța cu apă și își va împlini rugăciunea restantă. **Dacă împlinirea unei porunci va cauza împlinirea unui lucru interzis, atunci se va omite sau întârzia îndeplinirea poruncii, pentru a nu comite un lucru interzis.**

Este tahrîmen mekruh curățarea cu oase, cu mâncare, cu îngrășămintă, cu căramidă, cu bucăți de sticlă sau oale, cu cărbuni, cu furaje, cu bunurile altcuiva și cu lucruri ce pot fi vândute, cum ar fi mătasea, lucrurile ce au fost aruncate din moschee, cu apă zemzem, cu frunze, cu hârtie. Trebuie respectată chiar și hârtia goală. Este acceptată curățirea cu hârtie pe care nu sunt scrise nume venerabile sau lucruri folosite de religie și ziare. Însă nu este acceptată curățarea cu nici o hârtie pe care sunt scrise litere islamice. Stricarea abluțiunii stând cu fața sau spatetele către direcția de rugăciune, ori în picioare și gol fără a avea o justificare este faptă neagreată și care micșorează răsplata. Nu este acceptat să se facă îmbăierea rituală în locul în care se strânge urina. Însă, dacă urina nu se strânge și se scurge se poate face gusl în acel loc. Apa folosită la istinja este murdară, impură. Trebuie să avem grijă să nu ne stropim cu ea pe haine. De aceea când facem istinja trebuie să găsim un loc ferit pentru a putea curăța părțile avret. Nu se consideră istinja spălarea lângă robinet, introducând mâna în lenjeria intimă și trecând cu apa din căușul palmei peste zona intimă. Căci dacă se amestecă o picătură de urină în apa din

căușul palmei aceasta devine impură și lenjeria pătată cu ea devine murdară. Dacă totalitatea locurilor unde a picat această apă este mai mare decât căușul palmei atunci rugăciunea nu va fi acceptată.

ISTIBRA: Istibra înseamnă ca bărbații să meargă, să tușească sau să se culce pe partea stângă pentru a elimina complet urina din uretră. Nu trebuie făcută abluțiunea până nu avem siguranța că urina a fost eliminată complet. Dacă o singură picătură se scurge abluțiunea se va anula și hainele vor deveni murdare. Dacă cantitatea ce se scurge pe lenjerie este mai mică decât căușul palmei, rugăciunea împlinită va fi neagreată. Dacă cantitatea este mai mare, atunci rugăciunea nu va fi acceptată. Cei ce întâmpină greutate în istibra vor folosi un fitil de vată vegetală cât un bob de orz pe care îl vor introduce în orificiul prin care se scurge urina. Urina ce se va scurge va fi absorbită de vată. Însă capătul fitilului nu trebuie să rămână în afară.

3.-ACOPERIREA PĂRȚILOR INTERZISE A FI VĂZUTE (SETR-I AVRET) (Părțile interzise a fi arătate și acoperirea femeii)

Părțile din corpul omenesc care sunt interzise spre a fi arătate și a fi privite se numesc **Avret mahalli**. La bărbați acest loc este cuprins între ombilic și partea inferioară a genunchiului. Genunchiul este considerat avret. Rugăciunea împlinită având aceste porțiuni descoperite nu va fi acceptată. Este tradiție pentru bărbați ca în timpul rugăciunii să aibă acoperite brațele și capul și să îmbrace ciorapi. Se consideră faptă neagreată împlinirea rugăciunii fără a acoperi aceste părți.

La femei, în afara palmelor și a feței, tot corpul, mâinile, părul și picioarele sunt avret conform tuturor celor patru școli religioase. De aceea femeia a fost numită avret. Ea este obligată să-și acopere aceste părți ale corpului. Dacă oricare dintre porțiunile considerate avret sunt descoperite în proporție de o pătrime, pe durata unei poziții de rugăciune, atunci rugăciunea se anulează. Dacă se descoperă doar puțin nu se strică

rugăciunea. Însă va fi faptă neagreată. Un material subțire prin care se poate distinge culoarea pielii sau forma membrului acoperit se consideră inexistent.

Acoperirea porțiunii dintre ombilic și genunchi de către femeii, în afara rugăciunii, când sunt singure, este obligație. Acoperirea spatelui și a abdomenului este necesitate, iar acoperirea celorlalte porțiuni face parte din buna-cuviință.

Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **Ochii celui ce privește o femeie cu poftă vor fi umpluți cu foc și vor fi băgați în Iad. Celui ce va da mâna cu o femeie străină, îi vor fi legate mâinile la spate, la ceafă și va fi aruncat în Iad. Cei ce vorbesc cu poftă cu o femeie străină fără a fi nevoiți, vor sta în Iad o mie de ani pentru fiecare cuvânt.**

Într-un alt hadis se relatează: **Este de zece ori mai păcat să privești cu poftă la femeile vecine sau la soțiile prietenilor, decât la o femeie străină. Este de o mie de ori mai păcat să privești la o femeie căsătorită decât la o fată necăsătorită. Astfel este și păcatul adulterului.**

Profetul sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **O, Ali! Nu-ți descoperi coapsa și nu privi niciodată la coapsa cuiva, fie el mort sau viu!**

Într-un alt hadis se relatează: **Nu vă descoperiți părțile interzise a fi văzute, căci sunt unii ce nu se despart niciodată de lângă voi. Rușinați-vă de ei și respectați-i.** [Aceștia sunt îngerii Hafaza].

Tot într-un hadis se relatează: **Acoperă-ți părțile interzise a fi arătate. Nu le arăta nimănui în afara soției și a concubinei tale. Și când ești singur rușineză-te de Allahu teala!**

Blestemați fie bărbații ce se aseamănă cu femeile și femeile ce se aseamănă cu bărbații.

Celui ce atunci când vede o fată frumoasă își întoarce imediat privirea, Allahu teala îi va dărui răsplata unui nou act de credință a cărui dulceață o va simți imediat.

Blestemul lui Allahu teala să fie asupra celui ce-și descoperă părțile interzise a fi văzute și asupra celui ce privește la cele ale altcuiva!

Cel ce se aseamnă cu o comunitate, va fi dintre ei. Înseamnă că cel ce va copia comportamentul, vestimentația și etica altei comunități, va fi dintre ei. Cei ce urmează moda și obiceiurile necredincioșilor, cei ce numesc maeștrii și progresiști pe cei ce săvârșesc păcate, numindu-le artă ar trebui să ia exemplul din aceste hadisuri, să se teamă și să se trezească la realitate.

Este de asemenea interzis ca un bărbat să privească la părțile avret ale unui bărbat sau o femeie la cele ale unei femei. Oservăm că așa cum este interzis ca un bărbat să privescă la părțile interzise a fi văzute ale unei femei, sau o femeie la un bărbat de asemenea este interzis ca un bărbat să privescă la părțile avret ale unui bărbat sau o femeie la cele ale unei femei. Porțiunea interzisă spre a fi văzută a unui bărbat atât pentru alt bărbat cât și pentru o femeie este între ombilic și genunchi. În cazul femeilor pentru alte femei porțiunea interzisă spre a fi văzută este aceeași adică între ombilic și genunchi. Pentru bărbații străini această porțiune este tot corpul în afara mâinilor și feței. Este interzis să privești la părțile avret ale unei femei, chiar și fără poftă.

O persoană bolnavă ce este goală sub plapumă, dacă îndeplinindu-și rugăciunea prin semnificație, are capul sub plapumă, se consideră că a făcut rugăciunea goală. Dacă își împlinește rugăciunea scoțând capul de sub plapumă va fi acceptată, considerându-se că a fost acoperit de plapumă.

Un bărbat poate privi la capul, fața, gâtul, brațele, picioarele mai jos de genunchi ale optsprezece tipuri de femei cu care nu se poate căsători niciodată, dacă este sigur că nu va privi cu poftă. Acesta nu poate privi la pieptul, la subrațul, la coapsele, genunchii și spatele acestor femei.

Pentru o femeie copiii mătușilor și unchilor de prim grad sunt considerați bărbați străini. De asemenea și cumnații. Este interzis să vorbescă, să glumească sau să stea în același loc cu ei. Și pentru bărbați este interzis să vorbească cu verișoarele și cumnatele.

Un bărbat nu se poate căsători până la moarte cu optsprezece categorii de femei ce-i sunt interzise. Poate vorbi cu ele. Poate sta cu ele singur fiind. De asemenea femeia nu se poate căsători cu optsprezece categorii de bărbați ce-i sunt interziși. Aceste optsprezece categorii de femei și bărbați sunt următoarele:

Rudele de sânge:**Bărbații:**

- 1.-Tatăl
- 2.-Tatăl tatălui și al mamei
- 3.-Fiul și fiii fiului sau ai fiicei
- 4.-Fratele
- 5.-Fii fratelui
- 6.-Fii surorii
- 7.-Unchi

Femeile:

- 1.-Mama
- 2.-Mama tatălui și a mamei
- 3.-Fiica și fiica fiului sau a fiicei
- 4.-Sora
- 5.-Fiicele surorii
- 6.-Fiicele fratelui
- 7.-Mătuși

Rudele de lapte:**Bărbații:**

- 8.-Tatăl de lapte
- 9.-Tatăl tatălui și mamei de lapte
- 10.-Fiul de lapte și fiii fiului și fiicei de lapte
- 11.-Fratele de lapte
- 12.-Fii surorii de lapte
- 13.-Fii fratelui de lapte
- 14.-Unchii de lapte

Femeile:

- 8.-Mama de lapte
- 9.-Mama tatălui și mamei de lapte
- 10.-Fiica de lapte și fiicele fiului și fiicei de lapte
- 11.-Sora de lapte
- 12.-Fiicele surorii de lapte
- 13.-Fiicele fratelui de lapte
- 14.-Mătușile de lapte

Rudele prin căsătorie:**Bărbații:**

- 15.-Socrul
- 16.-Fiul vitreg
- 17.-Tatăl vitreg
- 18.-Ginerele

Femeile:

- 15.-Soacra
- 16.-Fiica vitregă
- 17.-Mama vitregă
- 18.-Nora

Bărbații și femeile ce ies pe stradă cu părțile avret descoperite sau cei ce privesc la părțile avret ale altora vor arde în focul Iadului.

4.-ORIENTAREA CĂTRE KAABA (Istikbal-i Qible)

Înseamnă împlinirea rugăciunii orientându-ne către Kaaba. Qible se numește direcția ce ne arată Kaaba, ce se află în orașul Mecca cea sfântă. La început qibla a fost Ierusalimul. În al șaptesprezecelea an după emigrare, la mijlocul lunii Șaban în ziua de marți s-a primit porunca de la Allahu teala ca qibla să se schimbe către Mecca.

Qibla nu este clădirea Kaabei ci locul unde se află aceasta. Adică locul de la pământ până la Arș (cel mai înalt cer) este Qibla. De aceea o persoană ce se află pe fundul mării sau într-o fântână, pe vârful munților și în avion, va putea împlini rugăciunea în acea direcție. Rugăciunea va fi valabilă dacă deschiderea dintre direcțiile în cruce ale deschiderilor nervilor optici ai ochilor includ Kaaba.

În cazul în care o persoană nu poate îndeplini rugăciunea, chiar și prin unirea a două timpuri [unirea rugăciunii de amiază cu cea de după amiază, sau unirea rugăciunii de asfințit cu cea de seară, imitând orientările Maliki sau Șafii], din cauza bolii, pericolului de a-i fi furate bunurile, teama de animale fioroase, teama de a fi detectat de dușmani, sau în cazul în care descălcând de pe animal nu va fi capabil să încalce din nou își va face rugăciunea îndreptându-se spre direcția spre care poate. Pe vapor, în avion și în tren este obligatoriu să ne facem rugăciunea îndreptându-ne spre Qibla.

5.-TIMPURILE DE RUGĂCIUNE

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem relatează într-un hadis: **Gebrail aleyhisselam mi-a fost imam două zile lângă ușa Kaabei. Am făcut amândoi rugăciunea de dimineață la răsăritul zorilor, rugăciunea de amiază când soarele părăsea vârful, când umbra fiecărui lucru era cât înălțimea sa am făcut rugăciunea de după-amiază, la apusul soarelui, [când marginea sa superioară a dispărut] am făcut rugăciunea de apus și când zorii s-au întunecat rugăciunea de seară. În**

cea de-a doua zi am împlinit rugăciunea de dimineață când începea să se lumineze, rugăciunea de prânz când umbra fiecărui lucru avea de două ori lungimea sa, apoi imediat rugăciunea de după-amiază, pe cea de apus când deschideam postul și rugăciunea de seară la o treime din noapte. Apoi Gebrail aleyhisselam mi-a zis, "O, Muhammed! Acestea sunt timpurile rugăciunilor tale și ale profeților trecuți. Poporul tău să îplinească fiecare rugăciune între aceste două timpuri". De aici reiese și faptul că timpurile de rugăciune zilnice obligatorii sunt cinci.

Timpul rugăciunii de dimineață: Este între răsăritul zorilor, când în partea de răsărit începe să se observe albeața numită fajr, și răsăritul soarelui.

Timpul rugăciunii de amiază: Începe când umbrele se scurtează și încep să se lungească din nou și continuă până când umbra se lungește încă o dată sau de două ori cât lungimea obiectului. Prima variantă este conformă celor doi imami Imamul Ebu Yusuf și Imamul Muhammed, iar cea de-a doua variantă este conformă cu Imamul azam Ebu Hanife "rahmetullahi teala aleyh".

Timpul rugăciunii de după-amiază: Începe când se termină timpul rugăciunii de amiază. Și aceasta :

1.-Conform imamilor Ebu Yusuf și Muhammed începe când umbra unui obiect are lungimea acestuia și continuă până dispare soarele.

2.-Conform imamului Ebu Hanife începe când umbra unui obiect are de două ori lungimea acestuia și continuă până dispare soarele.

Însă când soarele se îngălbenește, adică când se apropie de orizont cât lungimea unei săgeți, este intezis să se îplinească vreo rugăciune. Adică, este interzis ca rugăciunea de după-amiază să fie întârziată până atunci. Însă trebuie împlinită până la apusul soarelui.

Timpul rugăciunii de apus: Începe după ce dispare soarele și continuă până se înegresc zorile, adică până dispare roșeața.

Timpul rugăciunii de seară: Începe odată cu terminarea timpului rugăciunii de apus și continuă până la albirea zorilor. Conform imamului Ebu Hanife timpul rugăciunii de seară începe când dispare albeața cerului. Astfel s-a înțeles de la rugăciunea de după-amiază. Adică, după ce s-a împlinit timpul pentru rugăciunea de seară conform celor doi imami, se mai

așteaptă cel puțin jumătate de oră și astfel va fi împlinită rugăciunea conform tuturor imamilor. Întârzierea rugăciunii de seară fără motiv până după miezul nopții este faptă neagreată.

Este interzis să împlinești rugăciunile înainte sau după timpul lor. Este un păcat mare. Cotidianul Turkiye a transmis în calendarele sale de perete timpurile corecte pentru rugăciune și post.

Timpurile în care este tahrimen mekruh să împlinești rugăciunea sunt trei. Rugăciunile obligatorii începute în aceste trei timpuri nu vor fi valabile. Acestea sunt: răsăritul soarelui, apusul soarelui și miezul zilei. În aceste trei timpuri nu sunt permise de asemenea nici rugăciunea de înmormântare, nici prosternările de corectare și tilavet. La apusul soarelui se poate face doar rugăciunea de după-amiază a zilei respective.

Sunt două timpuri în care este faptă neagreată să împlinești rugăciuni facultative. Este considerată faptă neagreată împlinirea rugăciunilor facultative după împlinirea rugăciunii obligatorii de dimineață, până la răsăritul soarelui și după împlinirea rugăciunii de după-amiază, până la rugăciunea obligatorie de seară.

EXPLICAȚIE (Rugăciunea și postul la poli)

Timpul de rugăciune se schimbă pentru fiecare țară în funcție de distanța ei față de ecuator, a gradelor de latitudine și în funcție de anotimpuri.

În țările reci ce se află la nordul cercului polar nordic, ce traversează 67 de grade, în perioadele când înclinația soarelui este mare, fajr (albeața cerului) începe înainte de dispariția zorilor. De aceea în limita nordică a Mării Baltice, vara nu se face noapte și timpul rugăciunilor de dimineață și seară nu începe.

Conform orientării Hanefi, timpul nu este o condiție a rugăciunii ci o cauză. Neexistând cauză, rugăciunea nu este o obligație. Astfel că pentru musulmanii ce se află în aceste țări aceste două rugăciuni nu sunt obligatorii. În emisfera sudică fiind doar apă nu se găsește nici o țară.

Dacă în cea de-a treizecea noapte a lunii Șaban se observă luna nouă într-un oraș, atunci în toată lumea trebuie să se înceapă postul. Luna nouă

ce se observă ziua este luna nouă pentru noaptea ce va urma. [Și musulmanii ce merg la poli sau pe lună trebuie să postească, dacă nu sunt seferi (adică în călătorie). În zilele mai lungi de 24 de ore se va începe și se va strica postul conform ceasului. Se vor urma orele musulmanilor dintr-un oraș în care zilele nu sunt atât de lungi. Dacă nu se ține post, aceste zile restante se vor recupera la întoarcerea într-un loc în care zilele nu sunt atât de lungi.]

CHEMAREA LA RUGĂCIUNE

Ezan înseamnă anunț public. Este o tradiție cu obligativitate continuă ca bărbații să rostească chemarea la rugăciune, la fiecare din cele cinci timpuri de rugăciune și pentru rugăciunile restante și de asemenea la rugăciunea de vineri. Este faptă neagreată ca femeile să recite chemarea la rugăciune. Ezanul se va rosti la înălțime pentru a anunța tuturor timpul rugăciunii. Este faptă agreată ca în timpul citirii ezanului să se ridice cele două mâini și să se închidă găurile urechilor cu câte un deget. Citirea ikametului este mult mai plină de virtuți decât citirea ezanului. Ambele chemări la rugăciune se vor citi îndreptați spre qibla. În timp ce se rostesc nu se vorbește și nu se răspunde la salut.

În ce situații se citește chemarea la rugăciune?

1.-Este tradiție ca bărbații să citească chemarea la rugăciune cu voce tare dacă împlinesc rugăciunea restantă individual, sau în grup, pe câmp sau în grădină. Oamenii, djinii, pietrele ce aud ezanul vor fi martori în Ziua de Apoi. Când se împlinesc mai multe rugăciuni restante la un loc, mai întâi se va citi chemarea la rugăciune. La împlinirea rugăciunilor restante următoare se va rosti doar ikâmet. Este permis ca la următoarele rugăciuni restante să nu rostească ezanul.

2.-Cel ce împlinește rugăciunea acasă individual sau în grup nu va rosti chemarea la rugăciune. Deoarece se consideră că chemarea la rugăciune ce este citită la moschee este valabilă și rugăciunile efectuate

acasă. Însă dacă se rostește este mai bine. În moscheile de cartier și în moscheile unde grupul de oameni este cunoscut, după ce se împlinește rugăciunea în grup, cel ce va face rugăciunea individual nu va mai citi chemarea la rugăciune. În cazurile în care se află pe drum, sau în cazul moscheilor ce nu au imam sau muezin, ori un grup anume ce frecventează moscheea, pentru cei ce vin la un anumit timp de rugăciune se formează grupuri pentru un timp de rugăciune. Pentru fiecare grup se va citi separat chemarea la rugăciune. În cazul moscheilor de acest gen, cel ce face rugăciunea individual va citi de asemenea chemarea la rugăciune cu voce joasă cât să audă doar el.

3.-Cei ce sunt oaspeți vor citi chemarea la rugăciune și pentru rugăciunea individuală și pentru cea împlinită în grup. Dacă lângă cel ce-și face rugăciunea individual se află prietenii săi, poate renunța la citirea ezanului. Cel ce este seferi va citi și ezan și ikâmet la împlinirea rugăciunii individuale într-o casă. Pentru că chemarea la rugăciune ce s-a citit la moschee nu este valabilă și pentru el. Dacă unii dintre cei ce sunt seferi au rostit chemarea la rugăciune în casă, cei ce vor face rugăciunea după ei nu vor mai rosti ezanul.

Este permis ca copilul rațional, orbul, copilul provenit dintr-o relație extraconjugală, ignorantul ce știe să recite ezanul, să recite chemarea la rugăciune. Este faptă aproape de interzis ca cineva aflat în stare de impuritate să recite ezan sau ikâmet. La fel și în cazul unei persoane fără abluțiune, a femeilor, a persoanei aflată în stare de ebrietate, a păcătosului și copilului irațional. Chemarea la rugăciune recitată de aceștia va fi recitată. Pentru ca chemarea la rugăciune să fie valabilă este nevoie de un muezin musulman și în deplinătatea facultăților mintale. Nu este considerat valabil ezanul citit prin megafon.

Citirea chemării la rugăciune a păcătosului nu este valabilă deoarece cuvântul său nu este acceptat în actele de credință. Nu este considerat a fi timp de rugăciune atunci când acest fapt este declarat prin recitarea ezanului de un fasîk și recitarea prin intermediul magafonului. De asemenea nici nu se poate întrerupe postul cu chemarea la rugăciune adusă în aceste două cazuri.

Cei ce respectă ezanul și îl recită fără a-i schimba literele sau cuvintele, nerecitatând ca și cum ar cânta o melodie, urcând în minaret și urmând tradiția Profetului vor fi înălțați.

Însă, dacă ezanul nu este recitat conform tradiției profetice, spre exemplu, dacă se schimbă unele cuvinte, dacă este tradus, dacă în unele locuri este citit ca și cum se cântă, ori este citit prin boxe, cel ce aude ezanul recitat astfel nu va repeta după el [căci vocea ce este auzită prin boxe nu este vocea imamului sau a muezinului. Vocea acestora este transformată în electricitate și unde magnetice. Și se aude vocea produsă de undele electro-magnetice].

EXPLICAȚIE

(Chemarea la rugăciune se citește prin megafon?):

Megafoanele montate pe minarete sunt un mijloc de comoditate, și un motiv pentru ca ezanul să nu mai fie citit conform tradiției Profetului, ci stând în camere întunecoase. Minaretele ce se înalță către cer au fost podoabele noastre spirituale secole de-a rândul, acum însă au devenit niște stâlpi purtători de megafoane din pricina acestui obicei dăunător. Savanții islamici au folosit întotdeauna descoperirile științifice în folosul binelui, spre exemplu, au încurajat stabilirea tipografiei și au dorit răspândirea științei prin tipărirea cărților utile. Bineînțeles că și Islamul aprobă și consideră că este o descoperire utilă folosirea megafonului și a radioului pentru transmisiuni utile în toată lumea. Însă, privarea musulmanilor de sunetul plăcut al ezanului, și efectuarea actelor de credință însoțit de sunetul aspru, ascuțit al microfonului este dăunător. Megafoanele atașate minaretelor au fost o risipă inutilă. Când în locul acestor instrumente ce scot sunete asemănătoare clopotelor bisericilor, vocile dreptcredincioșilor ce atingeau inimile pline de credință recitau ezanurile și sunetele rugilor din moschei, până și străinii erau emoționați. Grupurile ce umpleau moscheile la auzul ezanului recitat în fiecare cartier își împlineau rugăciunile plini de liniște sufletească exact ca pe vremea companionilor Profetului. Emoția divină a ezanului ce entuziasmează dreptcredincioșii se pierde odată cu sunetul metalic al megafonului.

Profetul sallallahu aleyhi ve sellem relatează într-un hadis: ”**Cel ce atunci când aude chemarea la rugăciune recită încet împreună cu muezinul, va primi pentru fiecare literă o mie de binefaceri și îi vor fi șterse o mie de păcate.**”

Cel ce aude ezanul, chiar dacă citește Coran, va repeta încet ceea ce aude, căci aceasta este tradiția Profetului. Când se recită (**Hayye ala**) nu va repeta ci va spune (**La havle vela kuvvete illa billah**). După terminarea ezanului se va rosti salavat (ruga pentru slăvirea Profetului). Apoi se va rosti ruga ezanului. Este faptă agreată ca la citirea celui de-al doilea (**Eşhedu enne Muhammeden Resulullah**) să se sărute unghiile celor două degete mari și să se treacă peste ochi. La citirea ikametului nu se procedează astfel.

Recitarea Ezanului

Allahu ekber	de 4 ori
Eşhedu en la ilahe illallah	de 2 ori
Eşhedu enne Muhammeden Resulullah	de 2 ori
Hayye ales-salah	de 2 ori
Hayye alel-felah	de 2 ori
Allahu ekber	de 2 ori
La ilahe illallah	1 dată

La rugăciunea de dimineață după (Hayye alel-felah) se va rosti de două ori (**Es-salatu hayrun mine`n nevm**).

La ikamet după (Hayye alel-felah) se spune de două ori (**Kad kame tis-salatu**).

Rugile de ezan:

Profetul sallallahu aleyhi ve sellem a spus:

(Atunci când se recită ezanul roștiți această rugă:

”Ve ene eşhedu en la ilahe illallahu vahdehu la şerikeleh ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh ve raditu billah rabben ve bil-islami dinen ve bi Muhammedin sallallahu aleyhi ve selleme resulen nebiyya”.

Într-un alt hadis Profetul aleyhisselam relatează: „**O, voi poporul meu. Rostiți această rugă la terminarea ezanului.**”

(Allahumme rabbe hazihid-davetit-tammeti ves-salatil-kaimeti ati Muhammedenil-vesilete vel-fadilete ved-derejeter-refiate veb`ashu mekamen mahmudenil-lezi ve`adtehu inneke la tuflihul-miad).

Sensul cuvintelor chemării la rugăciune

ALLAHU EKBER: Allahu teala este Măreț. El nu are nevoie de nimic. El nu are nevoie nici de actele de adorare ale robilor Săi. Acestea nu au nici un beneficiu pentru El. Pentru ca acest mesaj important să se înrădăcineze bine în mințile oamenilor el se repetă de patru ori.

EȘHEDU EN LA ILAHE ILLALLAH: Cred și mărturisesc că nimeni nu are dreptul să fie adorat în afara lui Allahu teala, deși El nu are nevoie ca cineva să Îl adore. Nimic nu I se aseamănă.

EȘHEDU ENNE MUHAMMEDEN RESULULLAH: Cred că Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem este trimisul lui Allah, este cel ce transmite calea actelor de adorare către Allahu teala și că doar actele de adorare arătate și transmise de el sunt potrivite pentru Allahu teala.

HAYYE ALES-SALAH, HAYYE ALEL-FELAH: Sunt două cuvinte ce cheamă musulmanii la rugăciune, motiv de izbăvire, fericire veșnică.

ALLAHU EKBER: Nimeni nu poate împlini un act de credință demn de Allahu teala. Actele de credință împlinite de oricine sunt foarte departe de a fi demne de Allahu teala.

LA ILAHE ILLALLAH: Allahu teala este singurul ce are dreptul de a fi adorat și singurul în fața căruia trebuie să ne înclinăm. Așa cum nu putem împlini acte de adorare demne de măreția Sa, astfel nimeni nu are dreptul de a fi adorat în afara Sa.

Măreția onoarei rugăciunii ar trebui înțeleasă din aceste cuvinte grandioase ce au fost alese să vestească aceasta tuturor.

6.- INTENȚIA

Intenția se mărturisește când se rostește formula de început (iftitah tekbiri). Intenția de începere a rugăciunii reprezintă mărturisirea din inimă a timpului rugăciunii, a direcției de rugăciune și a urmării imamului.

Intenția ce se face după rostirea formulei de început nu este valabilă, iar rugăciunea nu va fi acceptată. În cazul rugăciunilor obligatorii și necesare trebuie să precizăm despre care rugăciune obligatorie și care rugăciune necesară este vorba. În cazul rugăciunilor tradiționale (sunnet) este de ajuns să mărturisim intenția. În cazul rugăciunii de înmormântare se face intenția spunând (**Rugăciune pentru Allahu teala și rugă pentru cel decedat**).

Nu este obligatoriu ca imamul să mărturisească intenția de a fi imam pentru bărbați. Dar dacă nu mărturisește intenția de a fi imam pentru grupul prezent, nu va primi recompensa rugăciunii în grup. Dacă face intenția, va primi și această recompensă. În cazul unui grup de femei, imamul trebuie să mărturisească obligatoriu intenția de a fi imam.

Când împlinim actele de credință, intenția nu se mărturisește doar prin viu grai. Dacă intenția nu este mărturisită cu inima, actele de adorare nu vor fi acceptate.

7.-TAHRIME TEKBIRI (Formula de început)

Înseamnă rostirea formulei (**Allahu ekber**), la începutul rugăciunii și reprezintă o obligație. Nu se poate rosti altă formulă. Unii învățați au afirmat că tahrime tekbiri face parte din condițiile din cadrul rugăciunii. Conform acestora și condițiile rugăciunii și pozițiile rugăciunii sunt în număr de șase, fiecare.

POZIȚIILE RUGĂCIUNII

Obligațiile din timpul rugăciunii sunt numite rukn. Acestea sunt în număr de cinci:

1.-KIYAM (poziția în picioare): Este prima din cele cinci poziții de rugăciune. Kiyam înseamnă să stai în picioare. Cel ce este bolnav și nu poate sta în picioare, va efectua rugăciunea stând. Cel ce nu poate sta, va face rugăciunea cu capul, culcat pe spate. I se va așeza o pernă sub cap pentru a nu sta cu fața îndreptată spre cer, ci spre qibla. Își va îndoi picioarele și nu va sta cu ele întinse către qibla. Pentru cei ce împlinesc rugăciunea în picioare, picioarele trebuie să fie depărtate, distanța dintre ele fiind de patru degete.

Bolnavii ce nu pot împlini rugăciunea în picioare, cei ce ameteșc când stau în picioare, cei ce au dureri mari de dinți, de ochi sau de cap, cei ce suferă de incontinență urinară sau de gaze, cel ce are o rană sângerândă, cel ce se teme că poate fi reperat de dușman, cel ce se află în pericolul de a-i fi furate bunurile, cel care își va strica postul sau recitarea din Coran dacă stă în picioare, ori cel căruia stând în picioare i se vor descoperi părțile avret, vor face rugăciunea stând. Se vor apleca puțin pentru plecăciune, iar pentru prosternare vor atinge podeaua cu capul. Cei ce nu pot atinge podeaua cu capul, se vor apleca puțin pentru plecăciune, iar pentru prosternare se vor apleca mai mult. Dacă nu se vor apleca pentru prosternare mai mult decât pentru plecăciune, rugăciunea nu va fi valabilă. Dacă vor așeza pe jos pietre sau bucăți de lemn și în timpul prosternării vor pune capul pe ele, chiar dacă rugăciunea va fi acceptată, va fi considerat un păcat. Adică va fi o faptă aproape de interzis.

2.-KIRAET: Este obligație să se citească un verset din Coran, în picioare, la fiecare unitate de rugăciune tradițională și necesară și la două unități de rugăciune obligatorie împlinită individual. Este mult mai bine să recităm capitole scurte din Coran.

Este necesar să se recite sura Fatiha și pe lângă aceasta la fiecare unitate de rugăciune tradițională sau necesară și doar la primele două unități de rugăciune obligatorie să se recite o altă sură sau trei versete. În cazul rugăciunilor obligatorii este necesar sau sunnet ca la primele două unități de rugăciune să se recite Fatiha și o sură scurtă. De asemenea trebuie ca sura Fatiha să fie recitată înaintea recitării celeilalte sure. Dacă se uita una dintre aceste cinci necesități se va efectua prosternarea de corectare.

Nu este permis ca în această poziție să fie recitată traducerea Coranului.

Este tradiție ca imamul, în afara a ceea ce recită la rugăciunile de vineri și de sărbătoare, să recite în cadrul fiecărei rugăciuni de două ori mai mult la prima unitate de rugăciune decât va recita la cea de-a doua. Când împlinește rugăciunea individual poate recita la fiecare unitate de rugăciune versete de aceeași lungime. Este faptă neagreată ca imamul să obișnuiască să recite aceleași versete, la aceleași unități de rugăciune ale aceleiași rugăciuni. Este tahrimen mekruh să se recite și la a doua unitate de rugăciune ceea ce s-a recitat la prima unitate. Este faptă neagreată să se recite la a doua unitate de rugăciune sărind o sură după sura ce s-a recitat la prima unitate de rugăciune. Coranul trebuie recitat la rugăciune în ordinea sa din carte.

3.-RUKU (plecăciunea): În picioare după ce se recită din Coran, se va spune Allahu ekber și se va apleca pentru ruku. La plecăciune bărbații își vor așeza palmele cu degetele deschise pe genunchi și își vor ține spatele și capul drepte în aceeași linie.

Este tradiție atât pentru imam, cât și pentru cel ce-și împlinește rugăciunea individual să recite de cel puțin trei ori **Subhane rabbiyel azim**. Dacă imamul își ridică capul până ce persoana ce-l urmează în rugăciune apucă să spună de trei ori, atunci și acesta își va ridica capul imediat. La plecăciune mâinile și picioarele se vor ține drepte. Femeile nu-și vor desface degetele. Ele nu-și vor ține spatele, picioarele și brațele drepte.

Este tradiție atât pentru cel ce face rugăciunea individual cât și pentru imam, ca la ridicarea din plecăciune să recite **Semi`allahu limen hamideh**. Grupul nu va repeta. Imediat după aceasta va spune **Rabbena lekel hamd** și se va îndrepta, apoi va spune **Allahu ekber** și va merge la prosternare, punând jos mai întâi genunchiul drept, apoi genunchiul stâng, urmate de mâna dreaptă, mâna stângă, nasul și fruntea.

4.-SEJDE (prosternarea): La prosternare palmele cu degetele lipite, îndreptate către direcția de rugăciune, trebuie să fie în dreptul urechilor, iar capul între cele două mâini. Este obligatoriu să atingem cu fruntea un loc curat, adică să ne așezăm fruntea pe piatră, pământ, lemn, covor și este

necesitate să atingem și cu nasul. Nu este acceptat să atingem doar cu nasul, fără a avea un motiv. Este neagreat să atingem doar cu fruntea.

Este tradiție ca la prosternare să ne întoarcem vârful degetelor de la picioare către direcția de rugăciune.

Bărbații își vor ține brațele și coapsele depărtate de abdomen. Este tradiție să atingem solul cu mâinile și picioarele. În picioare, călcăiele trebuie să fie depărtate, distanța dintre ele fiind de patru degete, însă la plecăciune și la prosternare este tradiție ca ele să fie apropiate.

Când mergem la prosternare se consideră faptă neagreată să ne ridicăm tivul pantalonilor și de asemenea este faptă neagreată să ne așezăm pentru rugăciune cu tivul pantalonilor ridicat și suflecat.

Se consideră faptă neagreată să ne facem rugăciunea cu mânecile, pantalonii, poalele fustei suflecate sau scurte. De asemenea este faptă neagreată și împlinirea rugăciunii în capul gol, din comoditate sau negândindu-ne la importanța împlinirii rugăciunii cu capul acoperit. Se consideră necredință neacordarea importanței cuvenite împlinirii rugăciunii. Împlinirea rugăciunii cu haine murdare sau cu haine de lucru este faptă neagreată.

5.-KA`DE-I AHIRE (ultima poziție de așezare): Este obligație să se stea la ultima poziție de așezare atât timp cât să se citească **Ettehiyyatu**. Când se stă în această poziție nu se fac semne cu degetele mâinii. Bărbații își vor așeza piciorul stâng cu vârful degetelor întoarse spre dreapta. Vor sta pe acest picior și vor ține piciorul drept în poziție verticală. Degetele acestuia vor atinge solul. Vârful degetelor vor fi întoarse un pic spre direcția de rugăciune. Face parte din tradiția Profetului să se stea astfel.

Femeile vor sta sprijinite pe coapse. Copasele vor fi apropiate una de alta. Piciorul drept va fi îndreptat în partea dreaptă spre exterior. Piciorul stâng, va rămâne dedesubt cu vârful degetelor îndreptate spre dreapta.

CUM SE ÎMPLINEȘTE RUGĂCIUNEA? RUGĂCIUNEA INDIVIDUALĂ A BĂRBATULUI

Spre exemplu **Rugăciunea tradițională de dimineață** se împlinește astfel:

1.-Pentru început ne vom întoarce spre direcția de rugăciune. Picioarele vor fi paralele, depărtate unul de altul cât patru degete. Degetele mâinilor vor atinge lobii urechilor, palmele vor fi deschise către qibla. După ce se va face următoarea intenție din inimă: **Mărturisesc intenția să împlinesc pentru voia lui Allahu teala tradiția rugăciunii de dimineață a zilei de azi, mă întorc spre qibla.** Apoi spunând **Allahu ekber** vom așeza mâinile pe abdomen cuprinzând mâna stângă cu mâna dreaptă.

2.-Fără a ne lua ochii de la locul prosternării vom recita: a) **Subhaneke**, b) după E'uzu besmele **Fatiha**, c) după Fatiha fără a mai spune Besmele vom recita o sură scurtă, spre exemplu Elem terekeyfe.¹²

3.-După recitarea surei scurte vom spune Allahu ekber și vom face plecăciunea. Vom cuprinde genunchii cu mâinile, spatele va fi drept și privirea ațintită spre picioare și vom rosti de trei ori **Subhane Rabbiyel-azim**. Se poate spune și de cinci sau șapte ori.

4.-Când ne îndreptăm rostind **Semi'allahu limen hamideh** nu vom trage de pantaloni în sus și nici nu ne vom lua privirea de la locul prosternării. Vom rosti **Rabbena lekel hamd** când vom fi în poziție dreaptă. Această poziție se numește kavme.

5.-Fără a sta prea mult în picioare vom merge la prosternare zicând **Allahu ekber**. Mergând la sejde pe rând a) vom așeza jos genunchiul drept, apoi pe cel stâng, mâna dreaptă, apoi pe cea stângă, fruntea și nasul, b) vom îndoi degetele picioarelor spre direcția de rugăciune, c) capul se va poziționa între cele două mâini, d) degetele de la mâini se vor lipi, e) palmele se vor lipi de podea însă coatele nu, f) în această poziție vom recita de cel puțin trei ori **Subhane Rabbiyel a'la**.

6.-Spunând **Allahu ekber** piciorul stâng se va întinde, degetele piciorului drept se vor îndoi către direcția de rugăciune și vom sta sprijiniți pe coapse. Palmele se vor așeza pe genunchi și degetele se vor lăsa în voie.

7.-Fără a sta mult pe coapse, spunând **Allahu ekber** vom face a doua prosternare. [Șederea dintre două prosternări poartă numele de jelse].

8.-După ce la cea de-a doua prosternare vom spune din nou de cel puțin trei ori **Subhane Rabbiyel a'la**, vom rosti **Allahu ekber** și ne vom

¹² Conform orientării religioase Șafi'i se citește besmele între Fatiha și sura scurtă.

ridica în picioare. Ne vom ridica fără să ne sprijinim în mâini și fără a mișca picioarele. Când ne ridicăm din prosternare vom ridica mai întâi fruntea, apoi nasul, mâna stângă și cea dreaptă, apoi genunchiul stâng și cel drept.

9.-În picioare vom recita Besmele, urmată de și o sură adițională, după care spunând **Allahu ekber** vom merge la plecăriune.

10.-A doua unitate de rugăciune se va împlini la fel cum a fost explicată prima unitate de rugăciune doar că, după a doua prosternare spunându-se **Allahu ekber** nu ne vom ridica în picioare ci ne vom așeza sprijiniți pe coapse și:

a) După citirea rugilor **Ettehiyyatu, Allahumme Salli, Allahumme Barik și Rabbena atina** vom da selam mai întâi spre partea dreaptă spunând, **Esselamu aleykum ve rahmetullah** și apoi spre stânga, spunând **Esselamu aleykum ve rahmetullah**.

b) După terminarea rugăciunii se rostește (**Allahumme entesselam ve minkesselam tebarekte ya zel-jelali vel ikram**) și fără a vorbi ne vom ridica în picioare pentru obligația rugăciunii de dimineață. Conversația între tradiția rugăciunii și obligația acesteia chiar dacă nu strică rugăciunea îi micșorează recompensa.

După rugăciune, vom spune de trei ori **Estagfirullah**, apoi vom recita **Ayetel-kursi** și vom rosti de 33 de ori Subhanallah, de 33 de ori Elhamdulillah, de 33 de ori Allahu ekber și o dată **La ilahe illallah vahdehu la șerike leh lehul-mulku ve lehul hamdu ve huve ala kulli şey'in kadir** (kelime-i tehlil). Acestea trebuie rostite cu voce joasă, rostirea lor cu voce tare fiind considerată bid`at.

Apoi se va rosti ruga. La rugă bărbații își vor ridica mâinile în dreptul pieptului. Brațele nu vor fi îndoite din coate. Palmele se vor deschide și se vor îndrepta cu partea interioară spre cer. Căci așa cum pentru rugăciune direcția este qibla, pentru rugă direcția este cerul. După rugă se va rosti versetul (**Subhanerabbike...**), iar apoi palmele se vor trece peste față.

După rugăciunile tradiționale de patru unități și după cea de-a doua unitate a rugăciunilor obligatorii, după tehiyyat ne vom ridica în picioare. La cea de-a treia și a patra unitate de rugăciune tradițională, după sura

Fatiha se va recita o sură scurtă. La cea de-a treia și cea de-a patra unitate de rugăciune obligatorie nu se va recita decât Fatiha, nerecitându-se sură scurtă. La fel se procedează și în cazul rugăciunii obligatorii de apus. Adică la a treia unitate de rugăciune nu se va recita sură scurtă. În cazul rugăciunii necesare (vitr) se recită la toate cele trei unități sură scurtă după sura Fatiha. Apoi spunând Allahu ekber se vor ridica palmele în dreptul urechilor și se vor rosti rugile **Kunut**. Primele rugăciuni tradiționale ale rugăciunilor de după-amiază și seară sunt la fel ca celelalte rugăciuni tradiționale de patru unități. Însă, după cea de-a doua unitate de rugăciune, după tehiyyat vom rosti și Allahumme salli, Allahumme barik.

RUGĂCIUNEA INDIVIDUALĂ A FEMEII

Spre exemplu rugăciunea tradițională de dimineață se va împlini astfel:

1.-Femeia se va acoperi din cap până în picioare cu haine ce nu vor lăsa să se cunoască forma corpului. Doar mâinile și fața vor fi descoperite. Surele și rugile sunt la fel ca cele explicate mai sus în fragmentul (Rugăciunea individuală a bărbatului). Deosebiri sunt următoarele:

a) Nu-și va ridica mâinile precum bărbații în dreptul urechilor, ci își va ridica mâinile în dreptul umerilor. Va mărturisi intenția, va rosti formula de început, își va așeza mâinile pe piept, va începe rugăciunea.

b) Nu va sta dreaptă la plecăciune.

c) La prosternare va pune coatele jos.

d) La tehiyyat va sta sprijinită pe coapse. Adică picioarele vor fi în partea dreaptă și va sta așezată pe coapsa stângă.

Pentru femei cea mai ușoară metodă de a fi acoperită la rugăciune este de a avea un acoperământ pentru cap destul de mare cât să-i acopere și mâinile și o fustă lungă și largă care să-i acopere picioarele.

NECESITĂȚILE RUGĂCIUNII

Necesitățile rugăciunii sunt următoarele:

1.-Recitarea capitolului Fatiha.

2.-Recitarea unei sure scurte sau a cel puțin trei versete scurte, după sura Fatiha.

3.-Recitarea surei Fatiha înaintea surei scurte.

4.-Recitarea surei Fatiha și a surei de după Fatiha la primele două unități de rugăciune obligatorie și la toate unitățile rugăciunilor tradiționale și necesare.

5.-Împlinirea prosternărilor una după alta.

6.-La rugăciunile de trei sau patru unități să se stea la cea de-a doua unitate cât să se recite Ettehiyyatu. Ultima ședere este obligatorie.

7.-Să nu se stea la cea de-a doua unitate de rugăciune mai mult decât timpul necesar recitării rugii Ettehiyyatu.

8.-La prosternare să se atingă pământul cu fruntea împreună cu nasul.

9.-În ultima poziție de așezare să se recite Ettehiyyatu.

10.-Respectarea timpului fiecărei poziții.

11.-La sfârșitul rugăciunii să se rostească Esselamu aleykum ve rahmetullah.

12.-Să se recite ruga kunut la sfârșitul celei de-a treia unități a rugăciunii vitr.

13.-Să se spună tekbir la rugăciunile de sărbătoare.

14.-Imamul să recite cu voce tare Fatiha și surele în timpul rugăciunii de dimineață, de asfînțit, de vineri și de sărbătoare.

15.-Este necesitate ca imamul și cel ce împlinește rugăciunea individual să recite cu voce joasă în cadrul rugăciunilor obligatorii de amiază și după-amiază și la a treia unitate a rugăciunii obligatorii de apus și la a treia și a patra unitate a rugăciunii obligatorii de seară. În locurile unde este necesar ca imamul să recite cu voce tare, cel ce face rugăciunea individual poate recita atât cu voce tare cât și cu voce joasă.

Începând cu rugăciunea de dimineață a zilei ce precedă sărbătoarea sacrificiului și până la rugăciunea de după-amiază a celei de-a patra zile de sărbătoare, la sfârșitul fiecărei rugăciuni obligatorii, din cele 23, este necesar să se rostească **Tekbir-i teşrik**.

PROSTERNAREA DE CORECTARE (Sejde-i sevħ):

Dacă cel ce împlinește rugăciunea uită sau omite voit ceva ce este obligatoriu în rugăciune, rugăciunea se anulează. Dacă uită ceva ce este necesitate, rugăciunea nu se va anula. Însă va trebui să facă prosternarea de corectare. Pentru cel ce nu face prosternarea de corectare sau omite una din necesitățile rugăciunii cu bună-știință va fi necesar să reîmplinească rugăciunea respectivă. Dacă nu o va repeta va deveni păcătos. Pentru omiterea tradiției nu va fi nevoie de prosternarea de corectare. Aceasta se face la întârzierea unei obligativități sau la omiterea ori întârzierea unei necesități.

În cazul în care este necesară efectuarea a mai multor prosternări de corectare în cadrul unei rugăciuni, împlinirea unei singure prosternări va fi de ajuns. Dacă imamul greșește va trebui ca și cei ce-l urmează în rugăciune să facă prosternarea de corectare. Dacă greșește o persoană ce urmează imamul în rugăciune, atunci va face prosternarea de corectare singur, separat de imam.

Pentru a face prosternarea de corectare, se va recita Ettehiyyatu și după ce se va da selam într-o parte se vor face două prosternări și se va așeza, după care va recita Ettehiyyatu, Allahumme salli, Allahumme barik și Rabbena și astfel va încheia rugăciunea. Se poate face prosternarea de corectare și dacă dăm selam spre ambele părți, ori chiar deloc.

Situații în care este necesară prosternarea de corectare:

În cazul în care ne ridicăm în picioare când ar trebui să ne așezăm. Dacă ne așezăm când ar trebui să ne ridicăm. Recitarea cu voce joasă acolo unde se cere să recităm cu voce tare. Recitarea cu voce tare acolo unde se cere să recităm cu voce joasă. Recitarea din Coran în locurile unde se cere rostirea rugilor și invers. Spre exemplu, să citim în locul surei Fatiha, ruga Ettehiyyatu, sau în locul rugii Ettehiyyatu să recităm sura Fatiha. În acest caz se consideră că s-a omis sura Fatiha. Să se dea selam fără a termina rugăciunea. Recitarea surelor scurte după Fatiha, la cea de-a treia și cea de-a patra unitate de rugăciune obligatorie. Nerecitarea surelor scurte după

Fatiha, la primele două unități de rugăciune. Omiterea tekbirului la rugăciunile de sărbătoare. Omiterea rugilor kunut la rugăciunea vitr.

PROSTERNAREA TILAVET:

În Coranul cel Sfânt sunt paisprezece versete pentru care se face prosternarea tilavet. Este necesar ca cel ce citește sau aude unul din aceste versete să facă o prosternare, chiar dacă nu înțelege acel verset. Cel ce scrie sau silabisește aceste versete nu trebuie să facă prosternarea.

Nu este necesară prosternarea în cazul în care cineva aude ecoul sunetului reverberat din munți sau deșert, ori din alte părți și nici pentru ceea ce aude de la păsări. Trebuie să fie voce umană. Așa cum am explicat și mai sus vocea ce se aude la radio sau prin microfon este o voce a unui aparat fără viață ce doar seamănă cu vocea celui ce recită Coran. De aceea nu este necesară prosternarea tilavet în cazul versetelor de sejde ce sunt recitate la radio sau casetofon.

Pentru a face prosternarea tilavet trebuie să avem abluțiune și îndreptându-ne spre direcția de rugăciune, în picioare, fără a ridica mâinile la nivelul urechilor vom spune **Allahu ekber** și vom coborî la sejde. Vom spune de trei ori **Subhane rabbiyyel a'la**. Apoi spunând Allahu ekber ne vom ridica. Astfel prosternarea tilavet este împlinită. La început trebuie mărturisită intenția. Fără mărturisirea intenției prosternarea nu este valabilă.

Când versetele sunt recitate în cadrul rugăciunii, se va face imediat o plecăciune și o prosternare separat și apoi persoana care împlinește rugăciunea se va ridica în picioare și va continua să recite din Coran. Dacă după versetul de prosternare se vor mai recita două, trei versete și apoi se va face plecăciunea sau prosternările normale din timpul rugăciunii, acestea vor trece drept prosternare tilavet. În cazul rugăciunii în grup, când imamul citește versetul de sejde, chiar dacă cineva nu a auzit acel verset, va face împreună cu imamul o plecăciune și două prosternări. Grupul trebuie să mărturisească intenția la plecăciune. De asemenea poate fi lăsată și în afara rugăciunii și împlinită ulterior.

PROSTERNAREA DE MULȚUMIRE:

Se împlinește la fel ca și prosternarea tilavet. Este mustehab ca cel ce este binecuvântat sau care scapă de o nenorocire să facă prosternarea de

mulțumire pentru Allahu teala. La prosternare va spune mai întâi **Elhamdulillah**. Apoi va rosti glorificarea de prosternare. Nu este agreat să se împlinească prosternarea după rugăciune.

Cel ce nu împlinește rugăciunea respectând timpul fiecărei poziții (tadil-i erkan) va avea un efect dăunător pentru toate vietățile. Căci din cauza păcatului său, se afirmă că nu va ploua, nu se vor coace recoltele și va ploua la un timp nepotrivit, ceea ce va produce stricăciuni în locul beneficiilor.

TRADIȚIILE RUGĂCIUNII

- 1.-Ridicarea mâinilor în dreptul urechilor, la începutul rugăciunii.
- 2.-Îndreptarea palmelor către Qibla.
- 3.-Împreunarea brațelor imediat după tekbir.
- 4.-Așezarea mâinii drepte peste cea stângă.
- 5.-Împreunarea mâinilor în dreptul abdomenului pentru bărbați și în dreptul pieptului pentru femei.
- 6.-Recitarea rugii **Subhaneke** după rostirea formulei de început (tekbir-i iftitah).
- 7.-Rostirea formulei **E'uzu** de către imam și de către cel ce face rugăciunea singur.
- 8.-Rostirea formulei Besmele.
- 9.-Rostirea de trei ori a rugii **Subhane Rabbiyyel-azim** în timpul plecăciunii.
- 10.-Rostirea de trei ori a rugii **Subhane Rabbiyyel a'la** în timpul prosternării.
- 11.-Rostirea rugilor salavat, Allahumme salli...,Allahumme barik..., în timpul ultimei șederi.
- 12.-Întoarcerea spre dreapta și spre stânga la selam.
- 13.-Cu excepția rugăciunii de Vineri și a celor de sărbătoare, recitarea unei sure de două ori mai lungă în primul rekat, decât cea recitată în cel de-al doilea rekat. Această regulă se aplică imamului.
- 14.-Atât imamul cât și cel ce face rugăciunea individuală să recite când se îndreaptă după plecăciune **Semi'allahu limen hamideh**.

15.-După plecăciune se va rosti **Rabbena lekel hamd**.

16.-Îndoirea, la prosternare, a vârfurilor degetelor de la picioare către direcția de rugăciune.

17.-Rostirea formulei **Allahu ekber** când ne aplecăm pentru plecăciuni și când ne aplecăm și ne ridicăm pentru prosternări.

18.-Măinile și genunchii se vor lipi de sol.

19.-Călcâiele vor fi depărtate cât patru degete când stăm în picioare, iar la plecăciune și în prosternare vor fi lipite unul de altul.

20.-Să se spună **amin** după Fatiha, să se spună Allahu ekber înainte de plecăciune, să se cuprindă genunchii cu palmele cu degetele deschise, să se spună Allahu ekber pentru prosternare, să se așeze ținând piciorul stâng pe sol, iar piciorul drept, vertical, să stea între două prosternări.

La rugăciunea de apus se vor recita sure scurte. La rugăciunea de dimineață, prima unitate de rugăciune se va face mai lungă în comparație cu cea de-a doua. Cel ce urmează imamul în rugăciune nu va recita Fatiha și surele ce preced Fatiha. Va recita Subhaneke. Va spune tekbirurile și va spune rugile Ettehiyyatu și salevat.

FAPTELE AGREATE DIN TIMPUL RUGĂCIUNII

1.-În timpul rugăciunii să se privescă la locul prosternării.

2.-În timpul plecăciunii să se privească picioarele.

3.-La prosternare să se privească locul unde se atinge cu nasul.

4.-La tehiyyat să se privească genunchii.

5.-Versetul sau versetele ce se recită după Fatiha, la rugăciunile de dimineață și amiază să fie lungi, iar la rugăciunea de apus scurte.

6.-Cel ce urmează imamul la rugăciune să rostească tekbirurile în gând.

7.-Să așeze palmele cu degetele deschise pe genunchi la plecăciune.

8.-La plecăciune să țină capul și gâtul pe aceeași linie.

9.-Când merge la prosternare să așeze jos mai întâi genunchiul drept, apoi pe cel stâng.

10.-Să facă prosternarea între cele două mâini.

11.-La prosternare să-și așeze jos nasul urmat de frunte.

12.-Să-și acopere gura cu dosul palmei drepte, dacă cască în timpul rugăciunii.

13.-Bărbații să-și ridice coatele la prosternare, iar femeile să și le lipească de pământ.

14.-În timpul prosternării, bărbații să-și țină brațele și picioarele depărtate de abdomen.

15.-La plecăciune și la prosternare să stea atât cât să rostească de trei ori tesbih.

16.-Să ridice mâinile după ce și-a ridicat capul de la prosternare.

17.-După ridicarea mâinilor să ridice genunchii.

18.-La tehiyyat să-și așeze mâinile pe coapse, să-și țină degetele drepte, îndreptate spre direcția de rugăciune fără a le îndoi sau mișca.

19.-Să-și întoarcă capul când dă selam spre dreapta și spre stânga.

20.-Când dă selam să privească către umeri.

FAPTE MEKRUH ÎN TIMPUL RUGĂCIUNII

1.-Să nu te imbraci ci doar să iei haina pe umeri.

2.-Când se coboară la sejde să se ridice poalele fusteii sau pantalonii.

3.-Să faci rugăciunea cu mânecile și poalele suflecate.

4.-Să faci mișcări inutile.

5.-A împlini rugăciunea cu haine de lucru sau cu haine cu care nu ar putea ieși în fața celor mai în vârstă.

6.-A avea ceva în gură ce nu împiedică recitarea din Coran. Dacă împiedică recitarea din Coran, rugăciunea se anulează.

7.-Împlinirea rugăciunii cu capul descoperit.

8.-A face rugăciunea simțind nevoia de a merge la toaletă.

9.-A curăța cu mâna locul de prosternare de pietre sau pământ, în timpul rugăciunii.

10.-Trosnirea degetelor în timpul rugăciunii.

11.-A pune mâna pe coaste.

12.-A face rugăciunea întorcând capul și fața împrejur, sau privind împrejur. Dacă se întoarce cu pieptul rugăciunea se anulează.

13.-A sta în poziția câinelui în timpul rostirii rugii Ettehiyyatu.

14.-În timpul prosternării bărbații să-și așeze brațele lipite de pământ.

15.-A face rugăciunea privind la fața unui om și a face rugăciunea privind la spatele celui ce vorbește cu voce tare.

16.-A răspunde la salut cu mâna sau cu capul.

17.-A căsca în timpul rugăciunii sau în afara ei.

18.-A închide ochii în timpul rugăciunii.

19.-Așezarea imamului altundeva decât în mihrab.

20.-Este tenzihi mekruh ca imamul să înceapă rugăciunea singur într-un loc cu o jumătate de metru mai înalt decât locul unde se află comunitatea.

21.-De asemenea este mekruh ca imamul să înceapă rugăciunea singur într-un loc mai jos decât cel unde se află grupul.

22.-Să împlinești rugăciunea în rândul din spate atunci când este loc liber în rândul din față și să împlinești rugăciunea de unul singur în rândul din spate când nu este loc în rândul din față.

23.-Să faci rugăciunea cu haine ce au pe ele desenate ființe vii.

24.-Să faci rugăciunea având în față, deasupra capului, în dreapta sau în stânga desenat pe perete, pe material textil sau pe hârtie un desen cu ochi. De asemenea semnul crucii este ca și desenele cu ființe vii.

25.-A face rugăciunea îndreptat spre foc.

26.-A număra versetele și pomenirile din timpul rugăciunii pe degete.

27.-A face rugăciunea înfășurat din cap până-n picioare într-un prosop.

28.-A înfășura în jurul capului o batistă sau ceva asemănător, iar creștetul să rămână descoperit.

29.-A acoperi nasul și gura în timpul rugăciunii.

30.-A curăța gâtul fără motiv.

31.-Mișcarea mâinii de două sau trei ori.

32.-A omite una dintre tradițiile rugăciunii.

33.-A începe rugăciunea cu copilul în brațe, fără a avea un motiv

34.-În cazul în care nu există zaruret, împlinirea rugăciunii îndreptat spre lucruri ce distrag inima sau împiedică liniștea rugăciunii cum ar fi lucruri decorative, de podoabă, muzică, dans și mâncăruri la care pofteste.

35.-A se sprijini de perete sau de un stâlp la rugăciunea obligatorie, fără a avea un motiv.

36.-Ridicarea mâinilor în dreptul urechilor când ne aplecăm și când ne ridicăm de la plecăciune.

37.-Completarea recitării din Coran după ce se apleacă la plecăciune.

38.- A apleca și a ridica capul la plecăciuni și prosternări înaintea imamului.

39.-A împlini rugăciunea în locuri ce ar putea fi murdare, impure.

40.-A face rugăciunea îndreptat către morminte.

41.-A nu sta așezat la ultima poziție de așezare, conform tradiției Profetului.

42.-A recita la cea de-a doua unitate de rugăciune cu trei versete mai mult decât la prima.

CEEA CE ESTE NEINDICAT ÎN AFARA RUGĂCIUNII

1.-A sta cu fața sau spatele la direcția de rugăciune în timp ce își satisface nevoile fiziologice.

2.-Satisfacerea nevoilor fiziologice îndreptat fiind către soare sau lună.

3.-A ține copilul îndreptat către direcția de rugăciune pentru a-și face nevoile, este faptă neagreată pentru adult. De aceea, dacă pui un copil să îplinească ceea ce este interzis pentru adult, atunci păcatul este al adultului.

4.-A întinde picioarele sau un singur picior către qibla, fără a avea un motiv.

5.-A întinde picioarele spre Coran sau cărți religioase. Dacă sunt la înălțime nu se consideră faptă neagreată.

FAPTE CARE ANULEAZĂ RUGĂCIUNEA

- 1.-Curățarea gâtului sau tusea intenționată și fără motiv.
- 2.-Să-i spui cuiva care strănută, **Yerhamukellah**, în timpul rugăciunii.
- 3.-Celui ce-și face rugăciunea individual și avertizează imamul ce conduce rugăciunea într-o cameră alăturată că a greșit, i se va anula rugăciunea. Dacă imamul ia în considerare acest avertisment și se conformează în rugăciune, se va anula rugăciunea imamului.
- 4.-Dacă în timpul rugăciunii o persoană spune „la ilahe illallah”, cu intenția de răspuns, i se anulează rugăciunea. Însă dacă intenția sa este de informare, atunci rugăciunea nu i se va anula.
- 5.-Descoperirea părților avret.
- 6.-A plânge de durere sau din alte motive (dacă se plânge reflectând la Rai și Iad, atunci nu dăunează rugăciunii).
- 7.-A răspunde la salut cu mâna sau vorbind.
- 8.-Să-și amintească rugăciunile restante în timpul rugăciunii, dacă numărul acestora este mai mic de cinci.
- 9.-Să faci o asemenea mișcare în timpul rugăciunii, încât cel care te vede să creadă că nu te afli în rugăciune.
- 10.-A bea sau a mânca ceva în timpul rugăciunii.
- 11.-A vorbi în timpul rugăciunii.
- 12.-A corecta pe altcineva în afara imamului.
- 13.-A râde în timpul rugăciunii.
- 14.-A geme și a zice „ah” în timpul rugăciunii.

SITUAȚII ÎN CARE ESTE PERMISĂ ÎNTRERUPEREA RUGĂCIUNII

- 1.-Pentru a omorî un șarpe.
- 2.-Pentru a prinde animalul care a fugit.
- 3.-Pentru a salva turma de lup.
- 4.-Pentru a lua de pe foc oala ce a dat în foc.

5.-Atunci când nu se îngrijorează că va expira timpul rugăciunii sau că va întârzia în a se alătura grupului în rugăciune, pentru a îndepărta ceva ce conform altei școli religioase ar anula rugăciunea, cum ar fi curățarea murdăriei mai mică decât o monedă și refacerea abluțiunii aducându-și aminte că a atins o femeie străină. În aceste cazuri este acceptat să se întrerupă rugăciunea.

6.-Dacă are nevoie urgentă la toaletă.

SITUAȚII ÎN CARE ESTE OBLIGATORIE ÎNTRERUPEREA RUGĂCIUNII

1.-Pentru a salva pe cineva ce strigă după ajutor, pentru a salva un orb ce este în pericol să cadă într-o fântână, pentru a salva pe cineva de la înec, de la incendiu.

2.-În cazul în care ești chemat de către mamă, tată, bunici, nu este necesar să întrerupi rugăciunea obligatorie. Este permis, dar dacă nu este necesar, este mai bine să nu întrerupi rugăciunea. Însă rugăciunile facultative, inclusiv cele tradiționale se vor întrerupe. În cazul în care aceștia cer ajutor se vor întrerupe și rugăciunile obligatorii.

RUGĂCIUNEA ÎN COMUNITATE

La rugăciune, grupul se formează din cel puțin doi oameni din care unul va fi imam. Pentru bărbați împlinirea obligațiilor celor cinci rugăciuni zilnice cu grupul este tradiție. Este obligatoriu ca rugăciunile de vineri și de sărbătoare să se împlinească în grup. În hadisuri ni se arată că vom primi recompense mult mai mari pentru rugăciunile efectuate în comunitate. Profetul sallallahu aleyhi ve sellem relatează: **Cel ce împlinește rugăciunea în grup va primi o recompensă de douăzeci și șapte de ori mai mare decât cel ce împlinește rugăciunea individual.** Într-un alt hadis se spune: **Celui ce va face abluțiunea, va merge la una dintre moschei și va face rugăciunea în comunitate, Allahu teala, îi va scrie o**

binecuvântare și îi va șterge un păcat din cartea faptelor sale pentru fiecare pas făcut și îl va înălța în Rai.

Rugăciunea împlinită în grup asigură unitatea și comuniunea musulmanilor, crește dragostea și loialitatea. Grupul se adună și oamenii discută între ei, își împărtășesc problemele și necazurile, astfel se poate afla foarte ușor cine este bolnav. Comunitatea este cel mai frumos exemplu că musulmanii sunt ca un singur trup, o singură inimă.

Pentru persoanele ce sunt bolnave, paralizate, sau au un picior amputat, cele în vârstă ce nu se pot deplasa sau oarbe, nu este obligatoriu să se alăture comunității.

Persoana ce conduce rugăciunea în grup este numit **imam**. Există anumite condiții pentru a fi imam și pentru comunitatea care îl urmează.

CONDIȚIILE PENTRU A FI IMAM

Pentru a putea fi imam sunt necesare șase condiții. Persoana despre care se știe că nu întrunește una din aceste condiții nu va fi urmată în rugăciune.

1.-Să fie musulman. Cel ce nu crede că Ebu Bekkr-i Sîddîk și Omer-ul Faruk radiyallahu anhum sunt califi, cel ce nu crede în pedeapsa din mormânt și în înălțarea la cer a Profetului nu poate fi imam.

2.-Trebuie să fi ajuns la vârsta pubertății.

3.-Trebuie să posede judecată. Cel aflat în stare de ebrietate și cel senil nu pot fi imami.

4.-Trebuie să fie bărbat. Femeia nu poate fi imam pentru bărbați.

5.-Să poată recita corect cel puțin Fatiha și încă un verset. Cel ce nu a memorat un verset și chiar dacă l-a memorat nu îl recită cu tejvid, adică o pronunție corectă conform unor anumite reguli, nu poate fi imam.

6.-Nu trebuie să aibă vreun oizr .Cel ce are un oizr nu poate fi imam celor ce nu au nici un handicap.

Imamul trebuie să recite Coranul cu tejvid. O recitare frumoasă înseamnă o recitare cu tejvid. Nu se împlinește rugăciunea în spatele unui imam ce nu acordă importanța cuvenită rugăciunii. Hadisul în care se spune „**Împliniți rugăciunea urmând pe cel drept și pe cel păcătos**” nu a fost

relatat pentru imamii moscheilor ci pentru conducătorii, prefectii ce conduc rugăciunile de vineri.

Cel mai potrivit pentru a fi imam este cel ce cunoaște cel mai bine tradiția profetică [adică cunoștințele religioase]. Dacă există persoane egale în această condiție, atunci cel ce recită Coranul cel mai bine va fi imam. Dacă și aici sunt egali, atunci va fi imam cel ce evită cel mai mult ceea ce este interzis și se ferește de ceea ce este îndoielnic. Dacă și de această dată este egalitate, atunci va fi preferat cel ce este mai în vârstă.

Nu este indicat ca sclavul, servitorul, beduinul, păcătosul, orbul și bastardul să fie imami. Imamul nu va prelungi rugăciunea astfel încât să plictisească comunitatea.

Nu este indicat ca femeia să împlinească rugăciunea singură împreună cu comunitatea de bărbați.

Imamul ce va face rugăciunea însoțit de o singură persoană, o va așeza în dreapta sa. Dacă va fi imam pentru două persoane, atunci va trece în fața lor. Nu este permis ca bărbatul să urmeze în rugăciune femeia sau copilul.

Bărbații vor forma rând în spatele imamului, apoi în spatele lor se vor așeza copiii și în urma acestora femeile.

Dacă imamul a mărturisit intenția de a fi imam și pentru femei, atunci rugăciunea bărbatului se anulează dacă la aceeași rugăciune bărbatul și femeia stau alăturați. Dacă imamul nu a mărturisit intenția de a fi imam și pentru femeie atunci nu dăunează cu nimic rugăciunii bărbatului să stea alături de femeie. Însă rugăciunea femeii nu va fi acceptată. Este permis pentru cel ce împlinește rugăciunea în picioare să-l urmeze în rugăciune pe cel ce împlinește rugăciunea stând. Cel ce este rezident poate urma în rugăciune pe cineva ce este în călătorie. Cel ce împlinește o rugăciune obligatorie nu poate urma pe cel ce împlinește o rugăciune facultativă. Cel ce face o rugăciune facultativă poate urma pe cel ce împlinește o rugăciune obligatorie. Cel ce a făcut rugăciunea cu imamul va repeta rugăciunea după terminarea acesteia dacă află că imamul nu avea abluțiune.

Este neindicat ca rugăciunile din nopțile Regaib, Berat și Kadr să fie împlinite în grup.

Este aproape de interzis ca în cadrul rugăciunii obligatorii, imamul să recite din Coran și să spună rugile mai mult decât îi permite tradiția profetică, chiar dacă comunitatea dorește contrariul.

Pentru cel ce nu ajunge imamul la plecăciune nu se consideră că ar fi făcut acea unitate de rugăciune cu imam. Cel ce vine când imamul este la plecăciune, va mărturisi intenția de a împlini rugăciunea, va spune în picioare formula de început, Allahu ekber, se va apleca imediat și va urma rugăciunea. Dacă imamul se va ridica de la plecăciune până ce acesta se va apleca se consideră că nu a ajuns la plecăciune.

Este faptă aproape de interzis să te ridici de la plecăciune, să te apleci sau să te ridici de la prosternare înaintea imamului. Este acceptat ca după rugăciunile obligatorii să se strice rândurile.

Dacă un dreptcredincios își împlinește cele cinci rugăciuni zilnice în comunitate va primi răsplată ca și cum și-ar fi împlinit rugăciunile împreună cu toți profeții ”aleyhimusselam”.

Rugăciunea în grup are toate aceste virtuți atâta timp cât rugăciunea imamului este acceptată.

Dacă o persoană părăsește rugăciunea în comunitate fără motiv, nu va putea simți mirosul Raiului. Cei ce părăsesc comunitatea fără motiv au fost numiți în toate cele patru cărți blestemați.

Trebuie să încercăm să ne împlinim cele cinci rugăciuni zilnice în comunitate. În Ziua Judecării, Allahu teala va pune într-o parte a balanței cele șapte ceruri, cele șapte straturi ale pământului, Arș, Tronul Său și toate creațiile Sale și în cealaltă parte recompensa unei singure rugăciuni împlinită în comunitate, respectând condițiile. Recompensa rugăciunii cu grupul va cântări mai greu.

CELE ZECE CONDIȚII PENTRU CA URMAREA IMAMULUI ÎN RUGĂCIUNE SĂ FIE VALABILĂ

1.-Mărturisirea intenției de urmare a imamului în rugăciune înaintea rostirii formulei de început, Allahu ekber. Vom rosti și vom mărturisi cu inima: „Urmez imamul prezent.”

2.-Imamul trebuie să mărturisească intenția de a fi imam pentru femei. Pentru bărbați nu este nevoie să-și mărturisească intenția de a fi imam. Însă dacă mărturisește va primi și recompensa grupului.

3.-Călcâiele membrilor grupului trebuie să fie în spatele călcâielor imamului.

4.-Imamul și grupul trebuie să împlinească aceeași rugăciune obligatorie.

5.-Nu trebuie să existe nici un rând de femei între imam și grup.

6.-Imamul și grupul pe care îl conduce nu trebuie să fie despărțiți de un râu pe care să poată trece o barcă sau un drum pe care să poată trece o mașină.

7.-Imamul și grupul nu trebuie să fie despărțiți de un perete fără fereastră, prin care să nu se vadă și să nu se audă nimic.

8.-Imamul nu trebuie să fie mai sus decât comunitatea și nici invers.

9.-Imamul și grupul nu trebuie să se afle în două vapoare ce nu sunt alipite.

10.-Există două relatări în privința valabilității rugăciunii celor ce urmează un imam aparținând altei școli religioase: Conform primei relatări, grupul nu trebuie să știe că imamul prezintă ceva care conform orientării lor religioase anulează abluțiunea. Conform celei de-a doua relatări dacă rugăciunea imamului, conform orientării sale religioase este valabilă, atunci îl pot urma în rugăciune și cei ce au o altă orientare religioasă. Dacă sunt două persoane sau mai multe vor sta în spatele imamului.

Rugăciunea împreună cu imamul se face la fel ca rugăciunea împlinită individual. Doar că, atunci când imamul este în picioare chiar dacă recită cu voce tare, chiar dacă recită în gând, grupul nu va recita nimic. [Conform orientării religioase Șafi`i, grupul va recita împreună cu imamul, cu voce joasă Fatiha.] La prima unitate de rugăciune va recita doar **Subhaneke**. Când imamul va termina Fatiha recitată cu voce tare, grupul va spune încet **amin**. Aceasta nu trebuie spusă cu voce tare. În momentul când se ridică de la plecăciune imamul va spune **Semi`allahu limen hamideh**, grupul va spune doar **Rabbena lekel hamd**. Apoi se vor apleca zicând **Allahu ekber**, împreună se vor apleca pentru prosternare. La

plecăciuni, la prosternări și la tehiyyat grupul va recita la fel ca la rugăciunile individuale.

Rugăciunea vitr în luna Ramazan se va împlini în comunitate. În afara acestei luni se va face individual.

Rugăciunea celui ce întârzie

Sunt patru categorii ce urmează imamul în rugăciune. Aceștia sunt **Mudrik, Muktedi, Mesbuk, Lahik.**

Mudrik, este cel ce începe rugăciunea, spunând formula de început, Allahu ekber împreună cu imamul.

Muktedi, este cel ce nu a ajuns la formula de început.

Mesbuk, este cel ce nu ajunge imamul la prima unitate de rugăciune.

Lahik, este cel ce a început rugăciunea cu imamul, dar după aceea a fost nevoit să-și strice abluțiunea. Va face abluțiunea și va intra din nou în rugăciune. Acesta, ca și înainte nu va recita nimic și va spune rugile de la plecăciuni și prosternări. Dacă în tot acest timp nu a rostit o vorbă lumească, se consideră ca și cum ar urma imamul în rugăciune. Însă, după ce părăsește moscheea va trebui să facă abluțiunea în cel mai apropiat loc. S-a declarat că dacă se îndepărtează rugăciunea sa s-ar anula.

Mesbuk, adică cel ce nu ajunge la prima unitate de rugăciune, după ce imamul dă selam în ambele părți, se va ridica în picioare și va continua rugăciunea cu unitățile la care nu a ajuns.

Va recita din Coran ca și cum ar împlini prima unitate de rugăciune, apoi pe a doua și după aceea pe a treia. Pozițiile de așezare le va face începând de la sfârșit, mai întâi pe cea de la a patra unitate, apoi cea de la a treia unitate și apoi pe cea de la a doua unitate. Spre exemplu; cineva care ajunge la a patra unitate de rugăciune, după ce imamul va da selam se va ridica, la prima și a doua unitate de rugăciune va recita Fatiha și sură scurtă. La prima unitate se va așeza. La a doua nu se va așeza.

Cinci lucruri pe care dacă nu le face imamul, nu le face nici grupul

- 1.-Dacă imamul nu recită ruga kunut, nu va recita nici grupul.
- 2.- Dacă imamul nu rostește tekbirurile la rugăciunile de sărbătoare, nu o va face nici grupul.
- 3.-Dacă imamul nu se așează la a doua unitate a unei rugăciuni de patru unități, nu se va așeza nici grupul.
- 4.-Dacă imamul recită versete de sejde, dar nu face prosternarea tilavet, nu va face nici grupul.
- 5.-Dacă imamul nu face prosternarea de corectare, nu va face nici grupul.

Patru lucruri pe care dacă le va face imamul, grupul nu le va face

- 1.-Dacă imamul va face mai mult de două prosternări, grupul nu va face.
- 2.-Dacă imamul la rugăciunea de sărbătoare va rosti mai mult de trei tekbiruri la o unitate de rugăciune, grupul nu va face.
- 3.-Dacă imamul va rosti mai mult de patru tekbiruri la rugăciunea de înmormântare, grupul nu va face.
- 4.-Dacă imamul se va ridica la cea de-a cincea unitate de rugăciune, grupul nu se va ridica, va aștepta imamul și vor face selam împreună.

Zece lucruri pe care dacă nu le face imamul, grupul le va face

- 1.-Ridicarea mâinilor la rostirea formulei de început (Allahu ekber).
- 2.-Recitarea rugii Subhaneke.
- 3.-Să spună Allahu ekber când merge la plecăciune.
- 4.-Rostirea de pomeniri la plecăciune.
- 5.-Rostirea de pomeniri la aplecarea și ridicarea de la prosternări.

6.-Rostirea de pomeniri la prosternare.

7.-Dacă imamul nu rostește Semi'allahu, grupul va spune Rabbena lekel hamd.

8.-Să recite ruga Ettehiyyatu până la sfârșit.

9.-Să dea selam la sfârșitul rugăciunii.

10.-La sărbătoarea sacrificiului, după cele 23 de rugăciuni obligatorii, să rostească pomeniri, imediat după selam. Aceste 23 de pomeniri poartă denumirea de tekbir-i teşrik.

VIRTUȚILE POMENIRII DE ÎNCEPUT

Dacă o persoană rostește pomenirea de început, Allahu ekber, împreună cu imamul i se vor ierta păcatele, așa cum se scutură frunzele copacilor toamna la bătaia vântului.

Într-o zi, când Profetul sallallahu aleyhi ve sellem împlinea rugăciunea, cineva nu a ajuns la pomenirea de început a rugăciunii de dimineață. Atunci acea persoană a eliberat un rob. Apoi a venit la Profet aleyhisselam și l-a întrebat „O, Trimis al lui Allah! Eu astăzi nu am ajuns la pomenirea de început. Am eliberat un rob. Am reușit, oare, să câștig aceeași recompensă cu cea pentru pomenirea de început?” Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem îl întrebă pe Ebu Bekr-i Sîddîk ”radiyallahu anh”: **Tu ce spui despre pomenirea de început?** Ebu Bekr-i Sîddîk spuse „O, Trimis al lui Allah! Dacă aş avea patruzeci de cămile și toate ar fi încărcate cu bijuterii, pe care le-aș da milostenie nevoiașilor, tot nu aş putea să primesc răsplata pentru pomenirea de început spusă împreună cu imamul”.

Apoi, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem spuse: **O, Omer! Tu ce spui în această privință?** Hazreti Omer radiyallahu anh răspunse: „O, Trimis al lui Allah! Dacă aş avea cămile cât să umplu drumul de la Mekka la Medina și acestea ar fi încărcate cu bijuterii pe care le-aș da pomană săracilor tot nu aş putea primi răsplata pentru pomenirea de început spusă împreună cu imamul.”

Apoi, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem spuse: „**O, Osman! Tu ce spui în privința pomenirii de început?**” la care hazreti

Osman radiyallahu anh răspunse: „O, Trimis al lui Allah! Dacă noaptea aş împlini două unități de rugăciune și la fiecare unitate aş recita tot Coranul cel Sfânt, tot nu aş primi răsplata pomenirii de început spusă împreună cu imamul.”

Apoi, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem întrebă: „**O, Ali! Tu ce spui despre pomenirea de început?**” Hazreti Ali răspunse: „O, Trimis al lui Allah! Dacă între apus și răsărit ar fi doar necredincioși, dacă Domnul meu mi-ar da putere și m-aș lupta cu toți, tot nu aş putea avea răsplata pomenirii de început spusă împreună cu imamul.”

Apoi, Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem spuse: **O, poporul meu și voi companionii mei! Dacă cele șapte ceruri și pământuri ar fi hârtie și râurile cerneală și toți copacii ar fi creioane și toți îngerii scribi și ar scrie până în Ziua de Apoi, tot nu ar reuși să scrie recompensa pentru pomenirea de început spusă împreună cu imamul.**

Povestire: Moscheea din palat

Imamul Ebu Yusuf rahmetullahi teala aleyh, elevul imamului Ebu Hanife, era cadu în timpul califului Harun Rașid. Într-o zi, pe când Harun Rașid se afla lângă el, o persoană veni și se plânse de o alta. Vizirul lui Harun Rașid afirmă că el este martor. Imamul Ebu Yusuf nu acceptă mărturia vizirului. Califul îl întrebă motivul. Imamul răspunse:

Într-o zi i-ați cerut să facă ceva, iar el v-a spus că este robul, sclavul vostru. Dacă a spus adevărul, atunci mărturia robului nu este valabilă. Dacă a mințit, atunci mărturia mincinosului nu este ascultată.

Califul întrebă atunci:

-Dacă depun eu mărturie, vei accepta?

-Nu, spuse imamul.

-De ce, întrebă califul.

-Tu nu-ți faci rugăciunile în comunitate, spuse.

-Eu sunt răspunzător de treburile musulmanilor, spuse califul.

Imamul spuse:

-Acolo unde trebuie să urmezi porunca Creatorului, nu poți să urmezi creaturile.

-Este adevărat, spuse califul și porunci să fie construită o moschee în palat. Numi un imam și un muezin și apoi își împlini toate rugăciunile în comunitate.

RUGĂCIUNEA DE VINERI

Allahu teala a făcut ziua de vineri specială pentru musulmani. Este porunca lui Allahu teala ca vineri la prânz să se împlinească rugăciunea de vineri.

Allahu teala a spus în ultimele versete ale surei Jum'a: **”O, voi cei care credeți! Când se cheamă la Rugăciune în ziua de vineri, grăbiți-vă la pomenirea lui Allah și lăsați negoțul! Aceasta este o binefacere mai mare penru voi, dacă vreți să știți. Apoi, după ce Rugăciunea a fost împlinită, răspândiți-vă pe pamânt și căutați harul lui Allahu teala și pomeniți-L mult pe Allah, pentru ca voi să izbândiți!**

După rugăciune cine vrea poate pleca să muncească, cine vrea poate rămâne în moschee să împlinească rugăciuni, să citească Coran sau să se roage. Când intră timpul rugăciunii de vineri este păcat să faci negoț.

Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a spus în nenumărate hadisuri: **(Dacă un musulman, în ziua de vineri, va face îmbăierea rituală, va merge la rugăciunea de vineri, îi vor fi iertate păcatele din săptămâna respectivă și pentru fiecare pas va primi binecuvântare).**

(Allahu teala va pecetlui inimile celor ce nu împlinesc rugăciunea de vineri. Aceștia vor fi fără apărare).

(Cea mai prețioasă dintre zile este ziua de vineri. Ziua de vineri este mai presus decât zilele de sărbătoare și așura. Ziua de vineri este sărbătoarea dreptcredincioșilor atât pe pământ cât și în Rai).

(Dacă o persoană nu împlinește rugăciunea de vineri timp de trei vineri la rând, fără a avea o scuză, Allahu teala îi va pecetlui inima. Adică nu va mai putea împlini fapte bune).

(Există un moment după rugăciunea de vineri, în care ruga dreptcredinciosului nu este niciodată refuzată.)

(Dacă după rugăciunea de vineri se recită sau se citește de șapte ori sura Ihlas și surele Nas și Felak, Allahu teala îl va feri pe cel ce recită sau citește de nenorociri, lucruri rele și necazuri, de-a lungul unei săptămâni).

(Așa cum ziua de sâmbătă le-a fost dată evreilor, cea de duminică nazaritenilor [creștinilor], ziua de vineri le-a fost dată musulmanilor. Pentru musulmani sunt binefaceri, belșug și virtuți).

Pentru actele de credință împlinite vineri se vor primi recompense cel puțin de două ori mai mari decât pentru cele împlinite în celelalte zile. La fel și păcatele înfăptuite în ziua vineri se vor scrie de două ori.

În ziua de vineri sufletele se vor aduna și se vor cunoaște între ele. Se vor vizita mormintele. În această zi se va opri pedeapsa mormântului. Conform unora dintre învățați, pedeapsa dreptcredinciosului nu va mai începe. Însă pedeapsa necredinciosului va dura până în Ziua de Apoi, fiind oprită în luna Ramazan și zilele de vineri. Dreptcredincioșii ce mor în această zi și această noapte nu vor avea parte de pedeapsa mormântului. În ziua de vineri Iadul nu este atât de fierbinte. Profetul Adem aleyhisselam a fost creat în ziua de vineri. Tot în ziua de vineri a fost scos din Rai. Cei ce se vor afla în Rai îl vor vedea pe Allahu teala în ziua de vineri.

OBLIGAȚIILE RUGĂCIUNII DE VINERI

În ziua de vineri se împlinesc șaisprezece unități de rugăciune. Două dintre acestea sunt obligatorii. Este o obligație mai puternică decât rugăciunea de amiază. Pentru ca rugăciunea de vineri să fie obligatorie sunt două categorii de condiții:

- 1.- Condiții reale, de validare a rugăciunii de vineri.
- 2.-Condiții indispensabile.

Condițiile pentru ca rugăciunea de vineri să fie valabilă sunt în număr de șapte:

1.-Locul împlinirii rugăciunii de vineri trebuie să fie în oraș. (Orașul este locul a cărui comunitate nu poate încăpea în cea mai mare moschee.)

2.-Rugăciunea să fie oficiată cu aprobarea conducătorului statului sau prefectului. Oratorul, imamul desemnat de aceștia poate alege pe altcineva în locul său.

3.-Să fie împlinită în timpul rugăciunii de vineri.

4.-În acest rimp să se țină predica. [Învățații musulmani, au spus că aceasta se aseamănă cu începerea rugăciunii prin rostirea formulei Allahu ekber.

Cele două predici trebuie ținute doar în limba arabă. Oratorul, va rosti în gând E'uzu, apoi va rosti cu voce tare mulțumiri și slăviri lui Allahu teala, va rosti mărturisirea de credință, va aduce pomeniri și binecuvântări asupra Profetului. Apoi va aminti lucrurile ce aduc binecuvântări și atrag păcatele și va citi versete din Coran. Se va așeza și se va ridica. Va citi a doua predică și în locul predicii se va ruga pentru dreptcredincioși. Este dintre faptele acceptate să amintească numele celor patru califi. Este nepermisă amestecarea cuvintelor lumești în predică. Predica nu trebuie să fie ca o conferință sau ca un discurs. Este dintre tradițiile Profetului ca predica să fie scurtă, prelungirea ei fiind neagreată.]

5.-Predica să fie citită înainte de rugăciune.

6.-Împlinirea rugăciunii de vineri în comunitate.

7.-Locul unde se oficiază rugăciunea de vineri să fie deschis pentru toată lumea.

Condițiile indispensabile ale rugăciunii de vineri sunt în număr de nouă:

1.-Persoana ce împlinește rugăciune de vineri să fie rezidentă, să locuiască în oraș. Pentru musafiri, călători nu este obligatorie.

2.-Să fie sănătos. Pentru cel bolnav, pentru cel ce are în grijă un bolnav și nu îl poate lăsa singur și pentru bătrâni nu este obligatorie.

3.-Să fie liber.

4.-Să fie bărbat. Pentru femei nu este obligatorie rugăciunea de vineri.

5.-Să fie responsabil, adică să fi ajuns la pubertate și să fie rațional.

6.-Să nu fie orb. Chiar dacă are un însoțitor, pentru orb nu este obligatorie rugăciunea de vineri.

7.-Să se poată deplasa .Chiar dacă are un mijloc de transport, pentru persoanele paralizate și invalide nu este obligatorie rugăciunea de vineri.

8.-Să nu fie prizonier, să nu se teamă de dușmani, de cei răi și de guvern.

9.-Să nu fie foarte frig, zăpadă foarte mare, furtună sau ploaie foarte puternică.

Cum se împlinește rugăciunea de vineri?

În ziua de vineri, când se cheamă la rugăciunea de amiază, se va împlini rugăciunea de vineri care are șaisprezece unități. Aceste sunt în ordinea următoare:

1.-Întâi se vor împlini primele patru unități tradiționale ale rugăciunii de vineri. Această rugăciune tradițională se va împlini ca și prima rugăciune tradițională a rugăciunii de amiază. Pentru aceasta se va mărturisi intenția în felul următor: ”Mărturisesc intenția să împlinesc, pentru voia lui Allahu teala, prima tradiție a rugăciunii de vineri, mă îndrept spre kibla.”

2.-Apoi se va citi în moschee cea de-a doua chemare la rugăciune și predica.

3.-După citirea predicii, se va citi ikamet și se vor împlini în grup, cele două unități obligatorii ale rugăciunii de vineri.

4.-După împlinirea rugăciunii obligatorii se va împlini ultima rugăciune tradițională de patru unități. Aceasta se va face la fel ca prima rugăciune tradițională a rugăciunii de amiază.

5.-Apoi se va mărturisi intenția pentru rugăciunea de amiază astfel: ”Mărturisesc intenția de a împlini ultima rugăciune obligatorie de amiază care este obligație pentru mine și pe care nu am putut-o împlini.” și se va împlini rugăciunea de amiază. Împlinirea acestei rugăciuni de patru unități este la fel cu rugăciunea obligatorie de amiază.

6.-Apoi se vor împlini cele două unități tradiționale ale rugăciunii de amiază. Se împlinește la fel cu rugăciunea tradițională de dimineață.

7.-După aceea se va recita Ayetel-kursi și pomenirile, iar apoi se va face ruga.

Tradițiile și comportamentul zilei de vineri

- 1.-Să întâmpini ziua de vineri începând cu seara zilei de joi.
- 2.-Să se facă îmbăierea rituală în ziua de vineri.
- 3.-Să te tunzi. Să se scurteze barba, care este mai lungă de o palmă și unghiile. Să se îmbrace haine curate.
- 4.-Să se meargă pe cât posibil devreme la rugăciunea de vineri.
- 5.-Să nu se agațe de umerii celorlalți pentru a trece în primul rând.
- 6.-În moschee să nu se treacă prin fața celui ce este la rugăciune.
- 7.-După ce imamul trece să citească predica, să nu se mai vorbească, să nu se răspundă nici măcar prin semne celui ce vorbește și să nu se repete după chemarea la rugăciune.
- 8.-Recitarea după rugăciunea de vineri a surelor Fatiha, Kafirun, Ihlas, Nas, Felak de șapte ori.
- 9.-Să se rămână în moschee până la rugăciunea de după-amiază și să împlinească acte de credință.
- 10.-Să se asculte predicile și lecțiile învățaților ce relatează din scrierile învățaților musulmani.
- 11.-Ziua de vineri să fie petrecută împlinind acte de credință.
- 12.-Aducerea de pomeniri Profetului în ziua de vineri.
- 13.-Citirea Coranului Sfânt. Citirea surei Kehf.
- 14.-Să se dea pomană.
- 15.-Vizitarea părinților sau a mormintelor lor.
- 16.-Să se pregătească mâncare mai multă și să se pregătească dulciuri.
- 17.-Să se împlinească multe rugăciuni. Cei ce au rugăciuni restante să-și recupereze aceste rugăciuni.

RUGĂCIUNILE DE SĂRBĂTOARE

În prima zi a lunii Șevval este sfârșitul postului, adică prima zi a Sărbătorii de Ramazan, iar în cea de-a zecea zi a lunii Zilhijje este prima zi a Sărbătorii Sacrificiului. În aceste două zile, după ce răsare soarele și iese

timpul interzis, este necesar ca bărbații să împlinescă rugăciunea de sărbătoare de două unități.

Condițiile rugăciunilor de sărbătoare sunt la fel cu condițiile rugăciunii de vineri. Însă la acestea predica este tradiție și se citește după rugăciune.

Sunt considerate fapte agreate consumarea dulciurilor [curmale sau zahăr] înaintea rugăciunii de sărbătoare de Ramazan, îmbăierea rituală, folosirea misvakului, să dai pomana fitr înaintea rugăciunii de sărbătoare, să te îmbraci cu cele mai bune haine, iar pe drum să rostești încet „Allahu ekber”.

Sunt considerate fapte agreate să nu mănânci nimic înaintea rugăciunii de sărbătoare sacrificiului, să mănânci din carnea animalului sacrificat după rugăciune, să rostești cu voce tare „Allahu ekber” pe drumul către moschee, cel ce nu poate va rosti cu voce joasă.

Rugăciunile de sărbătoare sunt de două unități. Se împlinesc în grup, nu se fac individual.

Cum se împlinește rugăciunea de sărbătoare?

1.-Mai întâi se va mărturisi intenția astfel: ”Intenționez să împlinesc rugăciunea de sărbătoare necesară și să urmez imamul prezent”. Se va recita „**Subhaneke**”.

2.-După Subhaneke, se vor ridica mâinile în dreptul urechilor de trei ori rostind tekbir, după prima și cea de-a doua ridicare, mâinile se vor lăsa libere, iar după cea de-a treia se vor împreuna sub abdomen. Imamul va recita Fatiha apoi o sură după care împreună se vor apleca pentru plecăciune.

3.- La a doua unitate de rugăciune imamul va recita mai întâi Fatiha și o sură. Apoi va ridica ambele mâini în dreptul urechilor rostind tekbir. La a treia ridicare mâinile se vor lăsa libere. La al patrulea tekbir nu se vor mai ridica mâinile și se va merge la plecăciune. Se poate memora pe scurt astfel: **De două ori lași liber, o dată împreunezi, de trei ori lași liber, o dată te apleci!**

Teşrik Tekbirleri:

Este necesar ca atât pelerinii cât și cei ce nu împlinesc pelerinajul, femei sau bărbați, cei ce împlinesc rugăciunea individual sau în grup să rostească o dată teşrik tekbiri după rugăciunea obligatorie, imediat după selam, începând de la rugăciunea de dimineață a zilei dinaintea sărbătorii sacrificiului și până în cea de-a patra zi a sărbătorii la rugăciunea de după-amiază.

Nu se vor rosti teşrik tekbirleri după rugăciunea de înmormântare și de asemenea nu este nevoie să fie rostite după ieșirea din moschee sau după ce s-a vorbit.

Dacă imamul uită să rostească tekbir, grupul va rosti. Bărbații pot spune cu voce tare. Femeile însă, vor spune încet.

Teşrik tekbiri:

„ALLAHU EKBER, ALLAHU EKBER. LA ILAHE ILLALLAH VALLAHU EKBER. ALLAHU EKBER VE LILLAHILHAMD.”

PREGĂTIREA PENTRU MOARTE

Cea mai bună povață pentru om este să-și amintească de moarte. Face parte din tradiția Profetului ca cel credincios să-și amintească mereu de moarte. Amintirea morții este un motiv să îndeplinești poruncile și să te ferești de ceea ce este interzis. Aceasta micșorează îndrăzneala de a împlini păcate. Preaiubitul nostru Profet sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **(Amintiți-vă mult de moarte, cea care nimicește poftele și pune capăt distracțiilor)**. Unii dintre mai marii religiei noastre obișnuiau să se gândească la moarte în fiecare zi. Muhammed Behaeddin-i Buhari, unul dintre dreptcredincioșii iubiți de Allahu teala, se gândea de douăzeci de ori pe zi că a murit și că este așezat în mormânt.

Dorința de a trăi cât mai mult înseamnă să îți dorești o viață lungă. Să îți dorești o viață lungă pentru a împlini cât mai multe acte de credință sau pentru a ți-o petrece în slujba lui Allah, nu înseamnă că îți dorești să trăiești cât mai mult posibil. Cei ce își doresc asta nu își pot împlini actele

de adorare la timp. Vor renunța să se mai căiască. Inimile li se vor împietri. Vor uita de moarte. Nu vor învăța nimic din sfaturi și predici.

Cel ce își dorește să trăiască cât mai mult își va petrece viața în încercarea de a atinge ranguri înalte în această lume și de a aduna averi lumești, uitând de lumea de apoi și gândindu-se doar la poftă și plăceri.

În hadisuri se relatează:

”Muriți înainte de a veni moartea la voi. Trageți-vă la răspundere înainte de a fi trași la răspundere!”

”Dacă și animalele ar fi știut ce urmează după moarte, așa cum știți voi, nu ați mai fi găsit animale grase pentru mâncare.”

”Cel ce se gândește la moarte zi și noapte, va fi împreună cu martirii în Ziua judecării de apoi.”

Motivele acestei dorințe de a trăi mult sunt iubirea plăcerilor lumești, uitarea morții și falsa încredere în sănătatea și tinerețea sa. Pentru a scăpa de această boală, trebuie mai întâi să nimicești aceste motive. Trebuie să te gândești că moartea poate veni în orice moment. Trebuie să înveți prejudiciile dorinței unei vieți lungi și binefacerile de a te gândi la moarte. Într-un hadis se relatează:

”Amintiți-vă mult de moarte. Amintirea ei vă va feri de a face păcate și în ziua de apoi va fi motiv de a evita ceea ce este dăunător.”

Ce este moartea?

Moartea nu înseamnă să dispari pur și simplu. Moartea înseamnă sfârșitul comuniunii sufletului cu trupul, despărțirea corpului de suflet. Moartea înseamnă trecerea de la un stadiu la altul, precum mutarea dintr-o casă în altă casă. Omer bin Abdulaziz a spus (Voi ați fost creați pentru nemurire, pentru infinit. Însă, vă mutați dintr-o casă în alta). Pentru drept credincios moartea este un dar, o binecuvântare. Pentru cel păcătos ea este o nenorocire. Omul nu își vrea moartea. Cu toate că moartea este mai bună decât sedițiunea. Omului îi place să trăiască. Cu toate că moartea este mai bună pentru el. Dreptcredinciosul se va elibera de chinurile și truda acestei lumi prin moarte. Prin moartea celor răi, a tiranilor, se eliberează oamenii și țările. La moartea unui om rău s-au spus următoarele versuri:

*Nici el nu a fost liniștit, nici lumii nu i-a dat pace,
S-a prăbușit din această lume, să reziste cei din morminte.*

Despărțirea sufletului dreptcredinciosului de trup este ca eliberarea prizonierului din închisoare. Acesta nu-și mai dorește reîntoarcerea în această lume după moarte. Doar martirii își doresc să revină în această lume pentru a fi martirizați din nou. Moartea este un dar pentru orice musulman. Credința unui om va fi apărată doar de mormânt. Viața din mormânt se aseamănă ori cu grădinile Raiului, ori cu gropile Iadului.

Moartea este inevitabilă

Este posibil să scapi de moarte? Bineînțeles că nu. Nimeni nu poate să facă posibil să trăiască măcar o secundă în plus. Cel căruia îi vine ceasul, moare. Aceasta se întâmplă într-o secundă, cât clipești din ochi. În Coranul cel Sfânt într-un verset se zice: **”Și când le vine lor ceasul morții, nu pot ei să-l întârzie sau să-l facă să vină mai repede”**.

Omul își lasă averea, familia și moare acolo unde i-a sortit Allahu teala.

Allahu teala știe de câte ori respirăm noi pe zi. Nu există nimic pe care să nu îl știe. Dacă ți-ai mărturisit credința și ți-ai petrecut viața adorându-l pe Allahu teala, atunci vei avea un sfârșit fericit. Allahu teala îi va spune lui Azrail aleyhisselam: **”Ia-le viața ușor celor pe care îi iubesc și greu dușmanilor mei!”** Ce veste minunată pentru credincioși. Și ce nenorocire pentru cei ce nu au credință.

RUGĂCIUNEA DE ÎNMORMÂNTARE

Este obligație compensatorie pentru bărbați, sau pentru femei în absența bărbaților, să împlinească rugăciunea de înmormântare, la moartea unui musulman. Rugăciunea de înmormântare este rugăciune pentru Allahu teala, și rugă pentru cel decedat. Cel ce nu acordă atenție acestei chestiuni își poate pierde credința.

Condițiile rugăciunii de înmormântare

1.-Persoana decedată să fie musulmană.

2.-Să fie spălată. Cel îngropat fără a fi spălat, va fi scos și spălat dacă nu s-a aruncat pământ pe el și abia apoi se va face rugăciunea de înmormântare. Locul unde se află persoana decedată și imamul trebuie să fie curat.

3.-Persoana decedată să se afle complet sau cu jumătatea corpului, cu capul sau mai mult din jumătatea corpului fără cap, în fața imamului.

4.-Persoana decedată trebuie așezată jos sau în apropiere, ținută pe brațe sau așezată pe pietre. Capul său va fi așezat în dreapta imamului și picioarele în stânga. Este păcat să se procedeze invers.

5.-Persoana decedată trebuie să fie gata pregătită în fața imamului.

6.-Atât părțile avret ale decedatului cât și cele ale imamului trebuie să fie acoperite.

Obligațiile rugăciunii de înmormântare

1.-Să se rostească tekbir de patru ori.

2.-Să se împlinească în picioare.

Tradițiile rugăciunii de înmormântare

1.-Să se recite Subhaneke.

2.-Să se aducă pomeniri Profetului.

3.-Să se rostească rugile știute, din cele indicate pentru iertarea și izbăvirea celui decedat, a celui ce face rugăciunea și a tuturor musulmanilor.

Rugăciunea de înmormântare nu se împlinește în moschee.

Copilului viu, ce moare după naștere, i se va pune numele, va fi spălat, va fi învelit în giulgiu și apoi i se va face rugăciunea de înmormântare.

Pentru transportarea sicriului se va ține de cele patru mâneri ale acestuia. Mai întâi se va lua partea dinspre capul celui decedat pe umărul drept, apoi partea dinspre picioare pe umărul drept, apoi partea dinspre cap pe umărul stâng și partea dinspre picioare pe umărul stâng și se va duce fiecare câte zece pași. Când se ajunge la mormânt, nimeni nu se va așeza până când sicriul nu va fi coborât de pe umeri. În timpul înmormântării cei ce nu au treabă se pot așeza.

Cum se împlinește rugăciunea de înmormântare?

La rugăciunea de înmormântare fiecare din cele patru tekbiruri este ca o unitate de rugăciune. Dintre cele patru tekbiruri doar la primul se vor ridica mâinile în dreptul urechilor. La celelalte trei nu se vor ridica.

1.-După ce se rostește primul tekbir, mâinile se vor împreuna, se va recita Subhaneke și în timpul recitării se va spune și **vejelle senauke**. Nu se va recita Fatiha.

2.-După cel de-al doilea tekbir se vor rosti pomenirile aduse Profetului ce se rostesc în poziția de ședere, adică Allahumme salli, Allahumme barik.

3.-După cel de-al treilea tekbir se va spune ruga de înmormântare. [În locul acestei rugi se poate spune și „**Rabbena ati-na...**” sau doar **Allahummagfirleh** sau se poate recita **Fatiha-i șerife** cu intenția de rugă.]

4.-După al patrulea tekbir se va da imediat selam spre dreapta și apoi spre stânga. Se dă selam cu intenția de a da selam pentru grup și pentru persoana decedată.

Imamul va rosti cu voce tare doar tekbirurile și selamul, în rest el recitând cu voce joasă.

După rugăciunea de înmormântare nu este permis să se rostească rugi lângă sicriu. Este faptă neagreată.

RUGĂCIUNEA TERAVIH

Rugăciunea teravîh este tradiție pentru bărbați și femei. Se împlinește în fiecare noapte a lunii Ramazan. Împlinirea sa în comunitate este obligație compensatorie. Timpul său este după rugăciunea de seară și înaintea rugăciunii vitr. Se poate împlini și după rugăciunea vitr. Spre exemplu, cel ce ajunge doar la o parte din rugăciunea teravîh, împlinește rugăciunea vitr cu imamul și împlinește unitățile de rugăciune neîmplinite din rugăciunea teravîh după rugăciunea vitr.

Rugăciunea teravîh rămasă restantă nu se va recupera. Dacă se recuperează va fi rugăciune facultativă, nu va fi teravîh.

Rugăciunea teravîh are douăzeci de unități.

Cum se împlinește rugăciunea teravîh?

Rugăciunea vitr se împlinește în grup doar în luna Ramazan. Este de preferat ca rugăciunea teravîh să se împlinească dând selam de zece ori, la fiecare două unități de rugăciune și după fiecare patru unități să se facă o pauză în care să se rostească pomeniri (tesbih). Cei ce au rugăciuni restante le vor împlini pe acestea în locul rugăciunilor tradiționale și a rugăciunii teravîh, încerca să termine de recuperat și abia apoi vor începe să împlinească aceste rugăciuni.

Rugăciunea teravîh poate fi împlinită și acasă individual, în timp ce alții o împlinesc la moschee în grup. Aceasta nu este un păcat, însă nu se va primi răsplata rugăciunii în grup împlinită la moschee. Dacă se va împlini această rugăciune acasă împreună cu încă o persoană sau mai multe, va primi răsplată de douăzeci și șapte de ori mai mare decât dacă ar împlini rugăciunea individual. Este mai bine să se mărturisească intenția împlinirii rugăciunii la fiecare tekbir de început. Cei ce nu împlinesc rugăciunea de seară (yatsi) în grup nu pot împlini nici rugăciunea teravîh în grup. Cel ce nu împlinește rugăciunea de seară în grup, poate face rugăciunea obligatorie de seară individual și apoi se va alătura grupului pentru rugăciunea teravîh.

Al Cincilea Capitol

RUGĂCIUNEA ÎN CĂLĂTORIE

Persoana care aparține școlii religioase Hanefi, care va călători pe o distanță de o sută patru kilometri sau mai mare, unde intenționează să rămână mai puțin de cincisprezece zile, este considerată musafir.

Musafir sau seferi, înseamnă să fi călător. Cel ce se află în călătorie va împlini două unități de rugăciune în locul rugăciunilor de patru unități. Dacă va urma un imam rezident va împlini rugăciunea tot de patru unități. Dacă imamul va fi cel ce se află în călătorie atunci va da selam după a doua unitate de rugăciune, iar grupul ce l-a urmat va mai împlini două unități de rugăciune pentru a termina.

Călătorul poate face mesh peste mest trei zile și trei nopți. Își poate strica postul. Dacă este confortabil este mai bine pentru el să nu-și strice postul. Nu este necesar pentru el să sacrifice un animal. De asemenea rugăciunea de vineri nu este obligatorie pentru cel aflat în călătorie.

Dacă se pleacă în călătorie la sfârșitul timpului de rugăciune și nu s-a împlinit rugăciunea respectivă, aceasta se va face de două unități. Însă, cel ce se întoarce din călătorie la sfârșitul timpului de rugăciune și nu a împlinit rugăciunea respectivă, va face patru unități.

În cartea **Ni'met-i Islam** se relatează: Chiar dacă ai putere să împlinești rugăciunile facultative în picioare este permis oriunde și oricând să le împlinești stând. Când se împlinesc stând se va apleca cu corpul pentru plecăciune. Iar pentru prosternare se va atinge solul cu capul. Însă, dacă nu are vreun ovr, cel ce împlinește rugăciunile facultative stând va primi jumătate din răsplata celui ce împlinește rugăciunea în picioare. Tradițiile celor cinci rugăciuni zilnice și rugăciunea teraviih sunt rugăciuni facultative. Pe drum, adică în afara orașului, satului, este permisă împlinirea rugăciunii pe animalul de transport. Nu este necesar să se îndrepte spre direcția de rugăciune și nici să se meargă la plecăciune și la prosternare. Se va împlini rugăciunea prin semnificație. Adică pentru plecăciune, se va apleca puțin corpul. Pentru prosternare se va apleca mai mult. Chiar dacă este o cantitate mare de murdărie pe animal, aceasta nu va împiedica rugăciunea, când ești pe animal. Este permis pentru cel ce

obosește în timpul rugăciunii facultative, să se sprijine de baston, perete sau de un alt om. Nu este valabilă rugăciunea împlinită în timpul mersului, acesta anulând rugăciunea.

Nu este permisă împlinirea rugăciunilor obligatorii și a celor necesare, pe animal, fără a exista un zaruret. Motivele care sunt acceptate pentru împlinirea rugăciunilor pe animal sunt: aflarea în pericol a propriei vieți, a bunurilor și a animalului său, pericolul de furt în cazul coborârii de pe animal a bunurilor de pe animal sau de lângă el, ori a animalului, animale fioroase, dușmani, dacă jos este noroi, dacă plouă, dacă celui bolnav urcând și coborând de pe animal i se va întârzia însănătoșirea sau se va îmbolnăvi mai rău, dacă se va afla în pericol nefiind așteptat de prieteni, dacă după coborâre nu se va mai putea urca singur pe animal. Dacă este posibil se va întoarce animalul spre direcția de rugăciune și apoi se va împlini rugăciunea. Dacă nu este posibil va împlini rugăciunea spre direcția de deplasare. La fel se va proceda și în cazul împlinirii rugăciunii în coșurile de pe spatele animalelor. Dacă se va opri animalul și se va așeza sub acest coș un stâlp, va fi precum o masă sau o canapea și se va considera că se împlinește rugăciunea pe sol. Va trebui atunci să împlinească rugăciunea în picioare îndreptat spre qibla. Cel ce poate coborî nu-și va împlini rugăciunile obligatorii în coș.

Rugăciunea pe vapor se împlinește așa cum Profetul sallallahu aleyhi ve sellem l-a învățat pe Jafer-i Tayyar, în timpul emigrării în Etiopia, astfel: Pe corabia care este în mișcare, dacă nu există un motiv anume se vor împlini și rugăciunile obligatorii și cele necesare. Pe corabie se poate împlini rugăciunea în grup. Pe corabia în mișcare, nu este permisă împlinirea rugăciunilor prin intenție, ci se vor efectua plecăciunile și prosternările. De asemenea, persoana care împlinește rugăciunea trebuie să se îndrepte spre direcția de rugăciune. La începutul rugăciunii se va îndrepta spre qibla. Dacă corabia se întoarce și persoana ce împlinește rugăciunea se va întoarce spre qibla, de asemenea. De asemenea pe vapor este necesară și curățirea de murdărie. Conform imamului Ebu Hanife este permisă împlinirea rugăciunii obligatorii stând, pe vapor, chiar dacă nu există motiv.

Vaporul ancorat în larg care se leagă foarte tare este considerat ca un vapor în mișcare. Dacă se leagă puțin atunci este considerat ca un vapor ancorat la mal. Pe vaporul ancorat la mal rugăciunile obligatorii nu se vor împlini stând. Dacă este posibil să se coboare pe mal, nu este acceptat să se îplinească rugăciunea în picioare pe vas ci trebuie să se coboare pe mal. Dacă există pericolul pierderii bunurilor sau a vieții, ori al plecării vasului, este permisă împlinirea rugăciunii pe vas în picioare.

Ibni Abidin spune: (Împlinirea rugăciunii în căruța cu două roți, ce nu stă în echilibru fără a fi legată de un animal este ca împlinirea rugăciunii pe animal atât când se află în repaus cât și în mișcare. Căruța cu patru roți (mașina) în repaus este ca o masă, ca un pat din lemn. În timpul deplasării, conform motivelor indicate mai sus, se poate împlini în ea rugăciunea obligatorie. Se va opri mașina și se va împlini rugăciunea îndreptându-se către qibla. Dacă nu se poate opri atunci se va împlini ca în cazul vaporului în mișcare. Cel ce nu se poate îndrepta spre qibla în timpul deplasării se va conforma orientării religioase Șafi'i și va împlini două rugăciuni împreună. Dacă nici asta nu este posibil, atunci îndreptarea spre qibla se va anula. Nu este acceptat pentru nimeni să îplinească rugăciunea prin intenție stând pe scaun sau pe canapea. Împlinirea rugăciunii în avion sau autobuz este la fel cu rugăciunea împlinită în mașină.

Nu este permisă împlinirea rugăciunilor obligatorii și necesare pe animal, în absența unei necesități. Trebuie oprite mijloacele de transport și împlinite rugăciunile în picioare, îndreptați către qibla. De aceea înainte de a urca în mijlocul de transport trebuie luate măsurile necesare.

Cel aflat în călătorie, în tren sau pe vapor, trebuie să așeze o busolă lângă locul de prosternare, la rugăciunile obligatorii. Pe măsură ce trenul sau vaporul își schimbă direcția și el se va întoarce spre qibla. În momentul în care pieptul său nu se mai află spre direcția de rugăciune, rugăciunea va fi anulată. Deoarece cei ce călătoresc cu autobuzul, trenul sau pe marea agitată nu se pot îndrepta către qibla și rugăciunile obligatorii nu vor fi valabile, aceștia în timpul călătoriei vor proceda conform orientării Șafi'i și vor împlini rugăciunea de amiază împreună cu cea de după-amiază și pe cea de apus cu cea de seară. Adică, în călătorie, aceste rugăciuni se vor împlini una după alta. Deoarece, conform orientării Șafi'i în timpul unei

călătorii mai lungi de 80 de kilometri este permis ca rugăciunea de după-amiază să se împlinescă în timpul rugăciunii de amiază și cea de seară în timpul rugăciunii de apus, sau să se întârzie rugăciunea de amiază până la timpul rugăciunii de după-amiază și rugăciunea de apus până la timpul rugăciunii de seară. De aceea cel ce aparține școlii religioase Hanefi dar nu se poate îndrepta spre qibla în timpul călătoriei, când poposește undeva, în timpul rugăciunii de amiază va împlini imediat și rugăciunea de după-amiază, când poposește noaptea la timpul rugăciunii de seară va împlini rugăciunea de apus și imediat și pe cea de seară. Când va mărturisi intenția pentru aceste patru rugăciuni va trebui să se gândească astfel (**Împlinesc rugăciunea conform orientării religioase Șafi'i**), adică să își treacă această intenție prin inimă. Înaintea ieșirii în călătorie sau după încheierea ei nu se vor mai împlini două timpuri de rugăciune împreună.

RUGĂCIUNEA ÎN CAZ DE BOALĂ

Dacă ceea ce anulează abluțiunea iese din corp și este continuu se numește oZR, scuză. Persoana care urinează, are diaree, scapă gaze, sângerează nazal, căreia îi curge sânge sau limfă din rană, căreia îi curg lacrimile din cauza durerii sau a umflării ochilor, în mod continuu, de-a lungul unui timp de rugăciune și femeia care are sângerare vaginală mai puțin de 3 zile și mai mult de 10 zile sunt considerate scuzate. Trebuie să încerce să oprească aceste scurgeri prin medicație, prin astuparea canalelor respective și prin împlinirea rugăciunii stând sau prin intenție. Bărbatul care suferă de incontinență urinară va folosi un tampon de vată ca un fitil cu care va astupa canalul urinar. Tamponul va absorbi urina ce curge și o va împiedica să picure în afară. Astfel abluțiunea nu se va anula. La urinare tamponul va fi eliminat de la sine. Dacă pierderea de urină este mare atunci tamponul se va umezi, surplusul va ieși în afară și abluțiunea se va anula. Trebuie ca urina care se prelinge să nu murdărească lenjeria. Femeile trebuie să folosească mereu o bucată de material numită Kursuf. Dacă nu pot opri scurgerile astfel, atunci vor face abluțiunea la fiecare timp de rugăciune. Cei ce au o scuză pot împlini cu o abluțiune rugăciunile obligatorii, facultative și restante în cadrul unui timp de rugăciune. Ei pot

ține Coranul în mână. La ieșirea timpului de rugăciune abluțiunea se va anula. De asemenea abluțiunea se poate anula și înaintea ieșirii timpului de rugăciune din alte motive decât handicapul respectiv. Spre exemplu, dacă îi sângerează o nară și după ce face abluțiunea începe să sângereze și cealaltă, i se anulează abluțiunea. Pentru a fi scuzat trebuie ca ceea ce anulează abluțiunea să fie continuu de-a lungul unui timp de rugăciune. Dacă se ia abluțiunea și nu există scurgeri cât se împlinește rugăciunea obligatorie nu se consideră scuză. Conform orientării Maliki se consideră scuză chiar și dacă se scurge o picătură. Cel ce este scuzat, dacă și la celelalte timpuri de rugăciune are scurgere chiar și o picătură, o dată, va fi considerat în continuare scuzat. Dacă pe parcursul unui timp de rugăciune, nu are nici o scurgere, atunci nu mai este scuzat. Dacă murdăria ce motivează handicapul pătează hainele pe o porțiune mai mare de o monedă, locul trebuie spălat, dacă se poate împiedica murdărirea din nou.

Cel ce se teme că se va îmbolnăvi, ori că boala i se va agrava sau prelungi, va face teyemmum. Acest lucru trebuie indicat de un doctor musulman, drept sau în urma propriei experiențe. Se va accepta și indicația unui doctor care nu este cunoscut ca fiind fasîk. Frigul, lipsa unui adăpost, lipsa unui loc de încălzire a apei, lipsa banilor pentru hamam pot fi motive de îmbolnăvire. Conform școlii Hanefi cu un teyemmum se pot împlini mai multe rugăciuni obligatorii. Conform școlii Șafi'i și Maliki pentru fiecare rugăciune obligatorie se va face teyemmum separat.

Cel ce prezintă rană pe jumătate din membrul ce trebuie spălat în timpul abluțiunii va face teyemmum. Dacă rana este pe mai puțin din jumătatea membrului atunci se va spăla porțiunea sănătoasă, iar peste cea rănită se va face mesh. În timpul îmbăierii rituale, deoarece tot corpul este considerat un singur membru, se va face teyemmum dacă există rană pe jumătate din corp. Dacă rana este pe mai puțin din jumătatea corpului, atunci se va spăla porțiunea sănătoasă, iar peste răni se va face mesh. Dacă meshul peste răni este dăunător, atunci se va face mesh peste bandaj. Dacă și acesta dăunează, atunci nu se va mai face mesh. Dacă în timpul abluțiunii sau îmbăierii rituale este dăunător să se facă mesh pe cap, se va renunța la mesh. Cel ce are eczemă sau rană pe mână și nu poate folosi apa, va face teyemmum. Își va trece mâinile peste perete văruit, din piatră sau din

pământ. Cel ce are mâinile și picioarele tăiate și fața rănită va împlini rugăciunea fără abluțiune. Cel ce nu găsește pe cineva să îi facă abluțiunea va face teyemmum. Copilul, robul și persoana plătită sunt obligați să îl ajute. Poate cere ajutor și de la alții. Însă aceștia nu sunt obligați să ajute. Nici soțul și soția nu sunt obligați să se ajute la abluțiune.

Cel ce nu se poate spăla cu apă rece sau caldă, ce nu poate să facă mesh pe locul de unde s-a luat sânge, pe rană, furuncul, pe bandajul de pe osul rupt sau deplasat [vată, ghips, unguent], cel căruia i s-au pus lipitori, la abluțiune și la îmbăierea rituală va face mesh, o dată, pe o porțiune mai mare de jumătate din locul pe care nu-l poate spăla. Dacă desfacerea bandajului dăunează răniile atunci porțiunile sănătoase de sub bandaj nu se vor spăla. Se va face mesh peste porțiunile de piele sănătoasă ce se văd printre bandaje. Nu este nevoie ca bandajul să fie aplicat având abluțiune. După ce se face mesh, chiar dacă se schimbă bandajul, sau se aplică un altul deasupra, nu mai este nevoie să se facă mesh peste cel nou.

Cel ce nu poate sta în picioare sau consideră că dacă stă în picioare boala i se va agrava, își va împlini rugăciunea stând, iar pentru plecăciune își va apleca corpul puțin. Apoi se va îndrepta, iar după aceea va face două prosternări. Va sta cum i se pare mai ușor. Poate sta în genunchi, sau cu picioarele încrucișate, ori sprijinit pe coapse cu mâinile împreunate în jurul genunchilor. Durerile de cap, de ochi sau de dinți se consideră boală. De asemenea teama de a fi văzut de dușmani este considerată tot scuză. Și cel ce își strică postul, abluțiunea, în picioare, va împlini rugăciunea, stând. Cel ce poate sta în picioare sprijinit, va face rugăciunea sprijinindu-se. Cel ce nu poate sta prea mult în picioare va spune pomenirea de început în picioare și când durerea va apărea va continua rugăciunea stând.

Cel ce nu poate face prosternarea, va recita din Coran în picioare, iar plecăciunile și prosternările le va face stând, prin intenție. Stând, se va apleca pentru plecăciune puțin, iar pentru prosternare mai mult. Cel ce nu și poate apleca corpul, își va apleca capul. Este faptă neagreată să se facă prosternare pe ceva, chiar dacă rugăciunea va fi valabilă pentru că s-a aplecat mai mult. Dacă este posibil să se îplinească rugăciunea stând sprijinit, nu este permis să se facă rugăciunea în poziție culcată. Profetul sallallahu aleyhi ve sellem a vizitat un bolnav. Când a văzut că acesta a luat

o pernă și a făcut prosternarea pe ea, i-a luat-o. Bolnavul a ridicat atunci un lemn și a făcut prosternarea pe el. I-a luat și lemnul și i-a zis: **”Dacă ești în putere, fă prosternarea jos! Dacă nu te poți apleca, nu ridică nimic până la nivelul feței tale pentru a face prosternarea pe el! Fă rugăciunea prin intenție și apleacă-te la prosternare mai mult ca la plecăciune!”** Așa cum s-a indicat în **Bahr-ur râik**, în sura Al-i Imran versetul 191 se spune: **Rugăciunea va fi împlinită în picioare, de cel ce este în putere. Cel slab va împlini rugăciunea stând. Cel și mai slab va face rugăciunea culcat.** Profetul sallallahu aleyhi ve sellem i-a spus lui Imran bin Husayn când era bolnav: **(Împlinește rugăciunea în picioare! Dacă nu-ți ajung puterile împlinește-o stând! Dacă nu ai putere nici pentru asta, atunci fă rugăciunea culcat pe o parte sau pe spate!).** Se observă deci că bolnavul ce nu poate sta în picioare va face rugăciunea stând. Cel ce nu poate sta, va face rugăciunea culcat. Nu este permis să se împlinească rugăciunea stând pe scaun sau fotoliu. Bolnavului și călătorului din autobuz sau avion nu le este permis să împlinească rugăciunea stând pe scaun. Cel ce nu poate împlini rugăciunea în comunitate în picioare, acasă va face rugăciunea în picioare. Douăzeci de lucruri se consideră scuze pentru a nu împlini rugăciunea în comunitate: ploaia, frigul sau căldura excesivă, teama de dușmanii ce atentează la viața sau bunurile sale, teama de a rămâne singur pe drum dacă prietenii pleacă, întunericul foarte adânc, frica celui sărac și datornic de a fi prins și închis, orbirea, paralizia, a avea un picior tăiat, boala, infirmitatea, noroiul, imposibilitatea deplasării, bătrânul ce nu poate merge, pierderea lecțiilor de jurisprudență religioasă ce sunt foarte rare, teama de a pierde mâncarea preferată, călătoria, îngrijitorul bolnavului ce nu găsește pe nimeni să-l înlocuiască, vântul puternic din timpul nopții, nevoia imperioasă de a merge la toaletă. Se consideră scuză pentru a nu merge la rugăciunea de vineri teama bolnavului de a nu i se agrava sau prelungi boala, teama îngrijitorului unui bolnav că acesta va rămâne fără supraveghere și deplasarea cu greutate din cauza bătrâneții. Este mai bine să se meargă pe jos la rugăciunea în comunitate decât cu vreun mijloc de transport. Nu este permis ca în moschee să se împlinească rugăciunea prin intenție, stând pe scaun sau fotoliu. Se consideră bid'at să împlinești acte de adorare altfel decât au fost indicate de

Islam. Este indicat în cărțile de fikh că este un mare păcat să faci fapte ce contravin tradiției profetice.

Bolnavul ce nu poate sta sprijinit își va face rugăciunea culcat pe spate, dacă nu poate nici astfel, atunci culcat pe partea dreaptă, va împlini rugăciunea cu capul. Cel ce nu se poate îndrepta spre direcția de rugăciune, se va îndrepta spre ce direcție îi vine mai ușor. Se va așeza o pernă sub capul celui ce stă culcat pe spate astfel încât fața sa să se îndrepte spre qibla. Este bine să își ridice genunchii. Celui ce nu poate face rugăciunea cu capul îi este permis să își lase rugăciunea restantă. Dacă se îmbolnăvește în timpul rugăciunii, va continua cum îi stă în putere. Cel ce împlinește rugăciunea stând, dacă se însănătoșește în timpul rugăciunii va continua în picioare. Cel ce își pierde rațiunea, cunoștința, nu va îndeplini rugăciunea. Dacă își revine până trec cele cinci timpuri de rugăciune, va îndeplini cele cinci rugăciuni restante. Dacă trec șase timpuri de rugăciune nu le va mai îndeplini.

Chiar și prin intenție este obligatoriu să se îndeplinească rugăciunile restante cât mai repede. Dacă moartea survine înainte de a îndeplini rugăciunile restante, atunci este necesar să se ceară prin testament să se plătească răscumpărare din bunurile sale. S-a afirmat că este permis ca părintele sau chiar un străin să plătească din bunurile proprii răscumpărare, dacă persoana în cauză nu lasă prin testament să i se răscumpere rugăciunile din bunurile proprii.

RUGĂCIUNILE NEÎNDEPLINITE (RESTANȚE)

Deoarece rugăciunea este un act de adorare ce se împlinește cu trupul, nu poate fi împlinită de cineva în locul altcuiva. Fiecare trebuie să-și împlinească propriile rugăciuni. Împlinirea rugăciunilor la timp se numește „Eda”. Împlinirea din nou a rugăciunii, la un oricare alt timp se numește „Iade”. Spre exemplu imposibilitatea împlinirii rugăciunii înaintea ieșirii timpului său este faptă aproape de interzis, iar recuperarea ei la orice alt timp este necesitate. Împlinirea rugăciunilor obligatorii sau necesare, după trecerea timpului de rugăciune se numește „Kaza”, rugăciune restantă.

Este obligatorie împlinirea rugăciunilor obligatorii și a rugăciunii vitri zilnice și a restanțelor respectând ordinea lor. Cel ce nu are mai mult de cinci rugăciuni restante este considerat organizat în rugăciune. Rugăciunea obligatorie de vineri trebuie împlinită în timpul rugăciunii de amiază a aceleiași zile. Cel ce nu s-a putut trezi la rugăciunea de dimineată a zilei de vineri, dacă își aduce aminte, își va recupera rugăciunea chiar și în timpul predicii. Nu este permisă împlinirea celorlalte cinci rugăciuni următoare înaintea îndeplinirii rugăciunii ce le precede. Într-un hadis se relatează: **”Cel ce petrece un timp de rugăciune în somn sau uită și își aduce aminte când împlinește următoarea rugăciune în comunitate, să termine rugăciunea împreună cu imamul, apoi să împlinească imediat rugăciunea restantă! Apoi să împlinească din nou rugăciunea făcută cu imamul!”**

Este obligatoriu să se recupereze rugăciunile obligatorii și necesar să se recupereze cele necesare. Nu a fost poruncită recuperarea rugăciunilor tradiționale. Învățații școlii religioase Hanefi au indicat de comun acord; (S-a poruncit împlinirea rugăciunilor tradiționale doar în timpul lor. Cele ce nu sunt împlinite la timp nu sunt o datorie asupra omului. De aceea nu s-a poruncit recuperarea lor după trecerea timpului. Rugăciunea tradițională de dimineată fiind aproape necesitate se va recupera împreună cu rugăciunea obligatorie, înainte de amiază. Rugăciunea tradițională de dimineată nu se va recupera după amiază, iar celelalte rugăciuni tradiționale nu se vor recupera deloc. Dacă există rugăciuni restante, nu se va primi răsplata de rugăciune tradițională. Se vor considera rugăciuni facultative. **Ibn-i Abidin** relatează în cartea sa (**Tergib-us salat**) la pagina 162: (Este permis să se împlinească rugăciunile tradiționale stând, fără a avea o scuză. Neîmplinirea lor este păcat. Este permisă împlinirea rugăciunilor obligatorii stând doar dacă există o scuză).

Este un păcat foarte mare neîmplinirea rugăciunilor obligatorii, cu bună-știință și fără a avea o scuză. Rugăciunile obligatorii ce nu se pot împlini la timp trebuie recuperate. Există două scuze pentru ca rugăciunile obligatorii și necesare să fie lăsate cu bună știință restante: Prima, să te afli în fața dușmanului. Cea de-a doua, teama celui ce se află în călătorie, chiar dacă nu intenționează să călătorească trei zile, de hoți, animale feroase,

inundații și furtuni. Dacă nu le poate împlini nici stând sau îndreptându-se în orice parte, sau prin intenție pe animal, atunci le poate lăsa restante. Nu se consideră păcat neîndeplinirea rugăciunilor obligatorii la timp din aceste două motive și din cauza somnului și a uitării. În comentariul la (**Eşbah**) se spune că este permisă împlinirea rugăciunii după trecerea timpului dacă trebuie să salvezi pe cineva de la înec sau în alte situații asemănătoare ce implică amenințarea vieții. Însă imediat ce scuza ia sfârșit este obligatorie recuperarea rugăciunii. În afara celor trei timpuri în care este interzisă împlinirea rugăciunii, aceasta se poate împlini oricând în timpul liber și este permisă întârzierea recuperării cât să poată asigura mijloacele de întreținere ale familiei sale. Dacă întârzie mai mult intră în păcat. Astfel, Profetul sallallahu aleyhi ve sellem a împlinit cele patru rugăciuni rămase restante din cauza intensității luptei de la Hendek chiar în acea noapte în grup, cu toate că companionii săi radiyallahu anhum erau foarte obosiți și răniți. Preaiubitul nostru Profet a spus: „**Să îplinești două rugăciuni obligatorii la un loc este dintre păcatele mari.**” Adică să nu îplinești o rugăciune la timp și să o efectuezi după ce trece timpul este un păcat mare. Într-un hadis se relatează: **Pe cel ce îplinește o rugăciune după ce trece timpul ei, Allah îl va ține în Iad 80 hukbe.** Un hukbe durează cât 80 de ani în lumea de apoi, iar o zi din lumea de apoi durează cât o mie de ani ai lumii noastre. Dacă aceasta este pedeapsa pentru cel ce-și îplinește rugăciunea după ce trece timpul, atunci ar trebui să ne gândim care este pedeapsa pentru cel ce nu îplinește rugăciunea deloc.

Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **Rugăciunea este stâlpul religiei. Cel ce îplinește rugăciunea își consolidează religia. Cel ce nu îplinește rugăciunea dărâmă religia.** Allahu teala va spune: **”O, robul meu! Dacă vei trece de socoteala rugăciunii, izbăvirea e a ta. Îți voi ușura celelalte socoteli”.** În Coranul cel Sfânt, în sura Ankebut, versetul 45 se spune: **”O rugăciune împlinită corect împiedică de la ceea ce este rușinos și de la ceea ce este oprit”.** Profetul sallallahu aleyhi ve sellem spune: **Omul este cel mai aproape de Domnul Său atunci când îplinește rugăciunea.**

Un musulman nu va împlini rugăciunea la timp în două situații: 1.- Având o scuză, 2.-Cu toate că știe că rugăciunea este o misiune și îi acordă importanță, din lene o va abandona.

A lăsa rugăciunea obligatorie, restanță, fără a avea un motiv este un mare păcat. Acest păcat nu este iertat dacă rugăciunea este împlinită după trecerea timpului său. Când se îndeplinește rugăciunea restantă se iartă doar păcatul neîmplinirii rugăciunii. Dacă rugăciunile restante nu se împlinesc acest păcat nu se iartă doar prin căință. După recuperarea rugăciunilor, dacă se căiește, se speră că va fi iertat. Când se căiește trebuie să-și împlinească și rugăciunile neîndeplinite. Dacă este apt să-și împlinească rugăciunile restante, dar nu o face, atunci împlinește un alt păcat mare. Pedepsa pentru acest mare păcat se multiplică la fiecare lungime de timp petrecută fără nici un rost, în care s-ar fi putut împlini rugăciunea restantă [aproximativ 6 minute]. Pentru că este obligatorie împlinirea rugăciunii restante imediat în timpul liber. Cel ce nu acordă atenția cuvenită împlinirii rugăciunilor restante va arde pe veci. În cărțile **Umdet-ul-Islam** și **Jami'-ul Fetava** se scrie (Dacă este posibil să împlinești rugăciunea obligatorie în fața dușmanului, abandonarea ei este un păcat mare cât șapte sute de păcate). Păcatul pentru întârzierea îndeplinirii rugăciunii restante este mai mare decât neîmplinirea rugăciunii la timp. Toate aceste păcate ne sunt iertate când împlinim o rugăciune restantă, intenționând să împlinim prima rugăciune restantă.

EXPLICAȚIE: Se împlinesc rugăciunile restante în locul rugăciunilor tradiționale?

În cartea sa Futuh-ul Gazb, Abdulkadir-i Geylani spune: Drepcredinciosul trebuie să-și împlinească mai întâi obligațiile. După ce-și termină obligațiile va împlini tradițiile. Apoi va împlini rugăciunile facultative. Este dovadă de prostie să te ocupi de tradiții când ai rugăciuni obligatorii neîmplinite. Celui ce are rugăciuni obligatorii restante nu i se vor accepta rugăciunile tradiționale. Ali ibni Ebi Talib radiyallahu anh relatează: Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **Cel ce are rugăciuni obligatorii restante și împlinește rugăciuni facultative înainte**

de a-și îndeplini rugăciunile restante, se va chinui în zadar. Rugăciunile facultative ale acestuia nu vor fi acceptate de Allahu teala până ce nu-și va îndeplini rugăciunile obligatorii neîmplinite. Abdulhak-i Dehlevi, unul dintre învățații orientării Hanefi, comentând hadisul scris de Abdulkadir Geylani spune: (Acest hadis ne dă de știre că celui ce are rugăciuni obligatorii restante nu i se vor accepta rugăciunile tradiționale și facultative. Știm că rugăciunile tradiționale completează rugăciunile obligatorii. Sensul acesteia este că dacă se pierde ceva ce împiedică perfecțiunea rugăciunii obligatorii, împlinind rugăciunea tradițională ne ajută să împlinim perfecțiunea rugăciunii obligatorii. Rugăciunile tradiționale neacceptate ale celui ce are rugăciuni obligatorii restante nu ne ajută cu nimic).

Muhammed Sadîk Efendi, cadiful Ierusalimului, ne relatează următoarele, vorbind despre recuperarea rugăciunilor ce nu au fost împlinite la timp: Marele învățat Ibnî Nujeym a fost întrebat, (Dacă cineva are rugăciuni restante și împlinește rugăciunile tradiționale de dimineață, amiază, după-amiază, apus și seară mărturisindu-și intenția de a le împlini în locul rugăciunilor restante, se consideră că a abandonat rugăciunile tradiționale?). El a răspuns: (Nu se consideră ca a abandonat rugăciunile tradiționale. Pentru că scopul împlinirii rugăciunilor tradiționale de cinci ori pe zi este de a mai împlini o altă rugăciune în cadrul aceluiași timp pe lângă rugăciunea obligatorie. Diavolul vrea să nu mai împlinim deloc rugăciunea. Prin împlinirea unei alte rugăciuni lângă rugăciunea obligatorie, îi facem în ciudă și îl batjocorim pe diavol. Prin împlinirea rugăciunii restante în locul rugăciunii tradiționale se împlinește de asemenea și tradiția. Cei ce au rugăciuni de recuperat trebuie să împlinească la fiecare timp și rugăciunile restante pe lângă cele obligatorii pentru a împlini și tradiția. Deoarece mulți oameni nu recuperează rugăciunile restante și împlinesc rugăciunile tradiționale, aceștia vor merge în Iad. Însă cei ce recuperează rugăciunile neîndeplinite vor fi salvați de Iad).

Cum se împlinesc rugăciunile restante?

Prin împlinirea rugăciunilor restante și căință ne putem salva de la o pedeapsă aspră. Cei ce nu împlinesc rugăciunile din lene, ce au rugăciuni neîndeplinite de ani de zile, la începutul rugăciunii când se împlinește rugăciunea tradițională, vor împlini rugăciunea, mărturisind intenția de a împlini prima rugăciune restantă a timpului respectiv. Împlinirea rugăciunilor tradiționale, mărturisind intenția de a recupera rugăciunile restante este necesară conform tuturor celor patru orientări religioase. Conform orientării religioase Hanefi neîndeplinirea rugăciunii la timp fără un motiv anume este un păcat foarte mare. Acest păcat se multiplică cu fiecare timp în care se poate împlini rugăciunea dar pe care îl petrecem fără rost. Pentru că și recuperarea rugăciunilor neîmplinite imediat în timpul liber este obligatorie. Pentru a ne elibera de acest păcat foarte mare și de pedeapsă, trebuie să mărturisim intenția de a împlini prima rugăciune obligatorie de amiază restantă când împlinim cele patru unități ale rugăciunii tradiționale de amiază. Când facem ultima rugăciune tradițională de amiază vom mărturisi intenția de a recupera prima rugăciune obligatorie de dimineață neîmplinită. În timpul rugăciunii tradiționale de după-amiază vom intenționa recuperarea rugăciunii obligatorii restante de după-amiază. La rugăciunea tradițională de apus se vor recupera cele trei unități ale rugăciunii obligatorii de apus nerecuperate. Când se va împlini prima rugăciune tradițională de seară se va face intenția pentru recuperarea rugăciunii obligatorii de seară, iar la ultima rugăciune tradițională se va intenționa recuperarea celor trei unități ale rugăciunii vitr. Astfel se vor recupera toate rugăciunile restante ale unei zile. De asemenea când împlinim rugăciunea teravîh vom mărturisi intenția pentru a recupera rugăciunile neîmplinite. Trebuie să facem acest lucru atâția ani, câți ani de rugăciuni restante avem. Când vor fi recuperate toate rugăciunile, vom începe să împlinim din nou rugăciunile tradiționale. De asemenea dacă avem timp, rugăciunile neîmplinite la timp vor fi recuperate la fiecare ocazie ivită pentru a termina cât mai repede. Păcatul rugăciunilor restante nerecuperate crește cu fiecare zi ce trece.

Al șaselea capitol

CEI CE NU ÎMPLINESC RUGĂCIUNEA

Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh spune că, atunci când vine timpul celor cinci rugăciuni zilnice îngerii spun: (O, voi fii ai lui Adem! Stingeti focul ce a fost pregătit pentru a-i arde pe oameni, împlinind rugăciunea). Într-un hadis se relatează: **Ceea ce diferențiază un musulman de un necredincios este rugăciunea.** Adică, musulmanul împlinește rugăciunea pe când necredinciosul nu. Ipocriții însă, uneori împlinesc rugăciunea, alteori nu. Aceștia vor avea pedeapsă aspră în Iad. Abdullah ibni Abbas, cel mai de seamă dintre comentatorii Coranului spune: Am auzit de la Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem că, **Cei ce nu împlinesc rugăciunea, în Ziua Judecării de Apoi îl vor întâlni pe Allahu teala, mânios.**

Imamii hadisurilor spun în unanimitate că: Cel ce împlinește rugăciunea după trecerea timpului său și nu se întristează că nu a împlinit rugăciunea la timp devine necredincios, sau va muri în necredință. Dar cei ce nici măcar nu se gândesc la rugăciune, ce nu consideră că rugăciunea este o datorie, ce se va întâmpla cu aceștia? Învățații comunității ehl-i sunnet au aprobat în unanimitate că actele de adorare nu sunt parte din credință. Doar în ceea ce privește rugăciunea părerile s-au împărțit. **Imamul Ahmed ibni Hanbel, Ishak ibni Raheveyh, Abdullah ibni Mubarek, Ibrahim Nehai, Hakem bin Uteybe, Eyyub Sahtiyani, Davud Tai, Ebu Bekr bin Şeybe, Zubeyr bin Harb** și mulți alți savanți islamici, au convenit că cel ce nu împlinește rugăciunea cu bună-știință devine necredincios. Așa că, frate al meu întru credință, nu pierde nici o rugăciune și nu o împlini indiferent! Împlinește-o cu bucurie, cu dragoste! Dacă în Ziua de Apoi Allahu teala ne va pedepsi conform spuselor acestor învățați, ce vom face atunci?

Conform orientării religioase Hanbeli cel ce nu împlinește o rugăciune fără a avea o scuză, va muri precum un necredincios. Nu va fi spălat, nu va fi înfășurat în giulgiu și nu i se va face rugăciunea de înmormântare. Nu va fi îngropat în cimitirul musulman și mormântul nu i se va face cunoscut. Va fi îngropat într-o groapă pe munte.

Conform orientării Șafi'i chiar dacă cel ce nu împlinește rugăciunea nu va deveni necredincios, pedeapsa sa este moartea. Conform orientării Maliki regulile sunt aceleași cu cele ale orientării Șafi'i.

Conform orientării Hanefi, cel ce nu împlinește rugăciunea va fi închis sau va fi bătut crunt, până va începe să împlinească rugăciunea.

Cinci lucruri care neîmplinite ne lipsesc de cinci lucruri:

1.-Cel ce nu dă dania bunurilor sale, nu se va putea bucura de acestea.

2.-Cel ce nu va da dania produselor agricole, nu va mai avea belșug în câștiguri.

3.-Cel ce nu dă pomană, nu va avea parte de sănătate.

4.-Celui ce nu se roagă, nu i se vor împlini dorințele.

5.-Cel ce nu vrea să împlinească rugăciunea când vine timpul acesteia, nu va putea rosti mărturisirea de credință (Kelime-i Şehadet) la ultima suflare.

Într-un hadis se relatează:

Celui ce nu împlinește rugăciunea fără a avea un motiv, Allahu teala îi va da cincisprezece necazuri. Șase în această lume, trei în momentul morții, trei în mormânt și trei când se va ridica din mormânt.

Cele șase necazuri din lumea aceasta:

1.-În viața celui ce nu împlinește rugăciunea nu va exista bunăstare.

2.-Pe fața lui nu se va vedea frumusețea ce se vede pe fețele celor iubiți de Allahu teala.

3.-Nu îi va fi recompensată nici o faptă bună.

4.-Nu îi vor fi acceptate rugile.

5.-Nu va fi iubit de nimeni.

6.-Rugile binecuvântate ale musulmanilor nu îi vor fi de folos.

Chinurile din momentul morții:

1.-Va muri într-un mod urât, josnic.

2.-Va muri înfometat.

3.-Chiar dacă va bea multă apă, va muri însetat.

Chinurile din mormânt:

- 1.-Mormântul îl va strânge. Oasele îi vor intra unele în altele.
- 2.-Mormântul îi va fi umplut cu foc. Va fi ars zi și noapte.
- 3.-Allahu teala îi va trimite un șarpe foarte mare în mormânt, ce nu seamănă cu șerpii lumești. Îl va mușca în fiecare zi, la fiecare timp de rugăciune și nu îl va lăsa în pace nici un moment.

Greutățile pe care le va întâmpina în ziua judecății de apoi:

- 1.-Îngerii pedepsitori ce duc în Iad nu se vor despărți nici o secundă de lângă el.
- 2.-Allahu teala îl va întâmpina mânios.
- 3.-Judecata sa va fi foarte grea și va fi aruncat în Iad.

VIRTUȚILE CELOR CE ÎMPLINESC RUGĂCIUNEA

Există multe hadisuri în care ni se relatează virtuțile și răsplata pe care o vor primi cei ce împlinesc rugăciunile. În hadisurile ce ne relatează despre importanța rugăciunilor din cartea lui Abdulhak bin Seyfuddin Dehlevi, **Eși'at-ul-leme'at**, se relatează:

1.-Ebu Hureyre radiyallahu anh relatează. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **Cele cinci rugăciuni zilnice și rugăciunea de vineri, postul în luna Ramazan, sunt ispășire pentru păcate până la următoarea zi de vineri și lună Ramazan. Sunt motiv de iertare a păcatelor mici pentru cei ce se feresc de împlinirea păcatelor mari.** Vor anula păcatele mici dacă între ele nu există vreo faptă ce încalcă un drept al omului. Vor face ca păcatele mici să fie iertate și astfel anulate, iar pedeapsa pentru păcatele mari să fie ușurată. Pentru iertarea păcatelor mari trebuie de asemenea să ne căim. Dacă nu are păcate mari atunci va fi ridicat în rang. Acest hadis este relatat în culegerea lui **Muslim**. Rugăciunea de vineri este ajutor pentru iertarea păcatelor celor ce au restanțe la cele cinci rugăciuni zilnice. Dacă și rugăciunea de vineri nu este perfectă atunci postul lunii Ramazan îi va fi de ajutor.

2.-Abdullah ibni Mes'ud radiyallahu anh relatează că l-a întrebat pe Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem care sunt faptele cele mai

plăcute lui Allahu teala. **Rugăciunea împlinită la timp**, mi-a răspuns. În unele hadisuri s-a relatat, **Rugăciunea împlinită imediat ce a intrat timpul de rugăciune**. După aceasta ce Îi place, am întrebat. **Binefacerile făcute părinților**, mi-a răspuns. Apoi, ce Îi place am întrebat. **Lupta sfântă pe calea lui Allah**, mi-a răspuns. Acest hadis este relatat în două culegeri de hadisuri autentice **Buhari** și **Muslim**. Într-un alt hadis s-a relatat că: **Cea mai bună faptă este oferirea mâncării**. Într-un altul se relatează că: **Răspândirea salutului**. Într-un alt hadis se spune: **Împlinirea rugăciunii noaptea, când toată lumea doarme**. Într-un alt hadis se spune : **Cea mai prețioasă faptă este să nu rănești pe nimeni cu vorba sau fapta**. Într-un hadis se relatează: **Cea mai bună faptă este războiul sfânt**. Într-un hadis se spune: **Cea mai bună faptă este pelerinajul acceptat**. Adică pelerinajul împlinit fără a păcătui. De asemenea sunt și hadisuri în care se spune **Pomenirea lui Allah** și **Fapta continuă**. S-au dat mai multe răspunsuri în conformitate cu situațiile celor ce puneau întrebarea. Ori s-a răspuns conform timpului în care s-a pus întrebarea. Spre exemplu la începutul Islamului cea mai prețioasă faptă era războiul sfânt. [În zilele noastre cea mai bună faptă este răspunsul dat necredincioșilor prin scrieri, prin media, răspândirea ideologiei Ehl-i sunnet. Cei ce îi ajută pe cei ce luptă pe această cale prin mijloace materiale sau fizice vor fi părtași la răsplata acestora. Este indicat și în versete și hadisuri că rugăciunea este mai presus decât dania și milostenia. Însă oferirea a ceva celui ce se află în pragul morții, salvarea lui de la moarte este mai presus decât rugăciunea. Deci în anumite condiții unele lucruri sunt mai presus decât altele.]

3.-Ubade bin Samit radiyallahu anh ne dă de veste. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **Allahu teala a poruncit împlinirea celor cinci rugăciuni zilnice. Dacă cineva va face abluțiunea corect, va împlini rugăciunile la timp și va face plecăciunile cu sinceritate, Allahu teala promite că îl va ierta. Celor ce nu fac asta însă, nu li se promite iertarea. Pe aceștia îi va ierta sau îi va pedepsi așa cum va dori**. Acest hadis a fost relatat și de către Imamul Ahmed, Ebu Davud și Nesai. De aici reiese că trebuie să acordăm atenție plecăciunilor și prosternărilor din timpul rugăciunii. Allahu teala își va respecta promisiunea. Îi va ierta pe cei ce împlinesc rugăciunea corect.

4.-Unul dintre cunoscuții companioni ai Profetului aleyhisselam Bureyde-i Eslemi radiyallahu teala anh ne vestește. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem spune, **Jurământul dintre noi, este rugăciunea. Cel ce abandonează rugăciunea devine necredincios.** De aici reiese că cel ce împlinește rugăciunea este musulman. Cel ce nu acordă importanță rugăciunii, ce nu o împlinește deoarece nu consideră că este prima datorie a unui om, devine necredincios. Acest hadis a fost relatat de Imamul Ahmed, Tirmizi, Nesai și Ibni Maje.

5.-Ebu Zer Gîffari radiyallahu teala anh povestește că într-o zi de toamnă a ieșit pe stradă împreună cu Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem. Frunzele se scuturau. Profetul a rupt dintr-un copac două crenguțe ale căror frunze s-au scuturat imediat. **Eba Zer! Când un musulman împlinește rugăciunea pentru voia lui Allah, păcatele i se scutură așa cum se scutură frunzele acestor crengi,** a spus Profetul. Acest hadis a fost relatat de Imam-i Ahmed.

6.-Zeyd bin Halid Juheni ne vestește. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a spus: **Dacă un musulman împlinește corect și sincer două unități de rugăciune, păcatele îi vor fi iertate.** Adică Allahu teala îi va ierta păcatele mici. Acest hadis a fost relatat de Imam-i Ahmed.

7.-Abdullah ibn Amr-ibni As relatează că Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a zis: **Dacă cineva își împlinește rugăciunea, această rugăciunea în ziua Judecății de apoi va deveni lumină divină și mărturie și va ajuta la salvarea de Iad. Dacă nu va împlini rugăciunea aceasta nu va fi lumină divină și mărturie și nu va duce la izbăvire. Acea persoană va fi împreună cu Karun, cu Faraon, cu Haman și cu Ubey bin Halef.**

Se observă că dacă cineva își împlinește rugăciunea respectând obligațiile, tradițiile, necesitățile și buna-cuviință atunci această rugăciune în ziua de apoi îl va ajuta să fie acoperit de lumină divină. Cel ce nu face rugăciunea urmând aceste reguli, va fi în ziua de apoi împreună cu necredincioșii amintiți mai sus. Adică va avea pedeapsă aspră în Iad. Ubey bin Halef a fost unul dintre necredincioșii cei mai violenți din Mekka. Profetul aleyhisselam, în timpul bătăliei de la Uhud, l-a trimis cu propriile mâini în Iad. Acest hadis a fost relatat de Imam-i Ahmed și Darimi. Și

Beyheki l-a citat în cartea sa **Şua'bul iman**. Abdullah bin Şakik, unul dintre cei mai de seamă dintre cei ce i-au văzut pe companionii Profetului spune: Companionii Profetului radiyallahu anhum au spus că dintre toate actele de credință, abandonarea rugăciunii duce la necredință. Aceasta a fost relatată de Tirmizi. Abdullah bin Şakik a relatat hadisuri de la Omer, Ali, Osman și Aişe radiyallahu teala ahum. A decedat în al 108-lea an al hegirei.

8.-Ebudderda radiyallahu anh relatează, Cel prea iubit mi-a spus: **Chiar dacă vei fi rupt în bucăți sau ars în foc să nu-i asociezi nimic lui Allahu teala! Nu abandona rugăciunile obligatorii! Cel ce abandonează cu bună-știință rugăciunile obligatorii devine necredincios. Nu consuma băuturi alcoolice! Acestea sunt cheia tuturor răutăților.** Acest hadis a fost relatat de Ibni Maje. Se observă de aici că cel ce nu dă importanță rugăciunilor obligatorii și nu le împlinește devine necredincios. Dacă nu împlinește rugăciunea din lene chiar dacă nu devine necredincios, face un păcat mare. Dacă abandonarea rugăciunii se datorează celor cinci scuze indicate de Islam, atunci nu împlinește un păcat. Vinul și băuturile alcoolice duc la pierderea rațiunii. Cel ce-și pierde rațiunea poate face orice lucru rău.

9.-Abdullah ibni Omer radiyallahu anhum a relatează. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a zis: **Allahu teala este mulțumit de cei care își împlinesc rugăciunile imediat ce intră timpul lor. Iar pe cei ce împlinesc rugăciunile la sfârșitul timpului îi iartă.** Acest hadis a fost transmis de Tirmizi.

10.-Umm-i Ferve radiyallahu anha spune. Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a fost întrebat care faptă este mai virtuoasă. El a răspuns: **Cea mai virtuoasă faptă este rugăciunea împlinită la începutul timpului ei.** Acest hadis a fost transmis de Imam-i Ahmed, Tirmizi și Ebu Davud. Rugăciunea este cel mai presus dintre actele de adorare. Dacă se împlinește imediat ce a intrat timpul ei este și mai presus. Aişe radiyallahu anha spune: ”Nu l-am văzut pe Profet să-și împlinească rugăciunea de două ori la sfârșitul timpului de rugăciune. Adică în toată viața lui doar o dată a împlinit rugăciunea la sfârșitul timpului de rugăciune”.

11.-Aişe radiyallahu anha a relatat: Dintre actele de credință facultative pe care Profetul le făcea în mod constant, cel mai mult urma rugăciunea tradițională de dimineață. Această relatare se găsește și în culegerile lui Buhari și Muslim. Se vede că Aişe radiyallahu anha numește rugăciunile tradiționale împlinite împreună cu rugăciunile obligatorii, rugăciuni facultative.

Marele savant islamic, conducătorul oamenilor lui Allah, cel mai puternic protector al Ehl-i sunnet, marele luptător ce a nimicit tot ceea ce nu aparține religiei, Imam-i Rabbani, Ahmed bin Abdul-ehad Faruki Serhendi rahmetulahi teala aleyh, relatează în cartea sa fără seamăn în Islam, Mektubat, volumul 1, a douăzeci și noua scrisoare:

Rugăciunile obligatorii și cele facultative sunt faptele agreate de Allahu teala. Lângă cele obligatorii, cele facultative nu au nici un preț. Împlinirea unei rugăciuni obligatorii la timp este mai de preț decât împlinirea a o mie de ani de rugăciuni facultative fără întrerupere. Orice act facultativ precum, rugăciunea, postul, dania, pomenirile sunt astfel. Chiar și împlinirea unei tradiții sau a unui fapt agreat al unei rugăciuni obligatorii sunt mult mai presus decât rugăciunile facultative. Conducătorul musulmanilor, Omer-ul Faruk radiyallahu anh, împlinind rugăciunea de dimineață în grup, observă lipsa unui membru al grupului. Întrebă despre lipsa sa și i se răspunde că acel om împlinește în fiecare noapte rugăciuni facultative. Poate a adormit și nu a putut veni la rugăciunea în grup, au zis. Aunci el a zis, (Mai bine dormea toată noaptea și împlinea rugăciunea de dimineață în grup). Se observă că împlinirea rugăciunii obligatorii este mult mai importantă decât împlinirea unei bune-cuviințe sau evitarea a ceva neagreat, decât pomenirea și reflectarea asupra lui Allahu teala. Bineînțeles că dacă obligațiile se vor împlini împreună cu buna-cuviință și ne vom feri de neîmplinirea faptelor neagreate, este mult mai bine. Însă, dacă se vor împlini fără ele, nu vor ajuta cu nimic. Spre exemplu, oferirea unui ban ca danie este mult mai presus decât oferirea a o mie de bani ca milostenie. Când se oferă acel ban, respectarea unei bune-cuviințe cum ar fi oferirea lui unei rude apropiate este mult mai presus decât oferirea acelei pomeni. [De aici reiese că cei ce vor să împlinească rugăciunea de noapte, ar trebui să recupereze rugăciunile restante]. Cartea Mektubat este scrisă în limba

persană. Imam-i Rabbani a decedat în 1034 [1624 calendarul gregorian] în Serhend, India. Acestea sunt scrise în detaliu în cărțile (Hak sozun vesikalari), (Seadet-i Ebediyye) (Eshab-i Kiram) și cartea în limba persană (Berekat).

ADEVĂRUL RUGĂCIUNII

Marele savant islamic Abdullah-i Dehlavi rahmetulahi teala aleyh relatează în cea de-a 85-a scrisoare din cartea sa Mekatib-i şerife:

Allahu teala ne-a transmis prin Profetul Său să împlinim rugăciunea în grup și cu tumaninet (să țină memrele nemișcate la ruku, kavme și sejde), să se stea în picioare după plecăciune cât să se spună Subhane rabiyyel azim (kavme) și să se stea între două prosternări (jelse). Unii savanți afirmă că kavme și jelse sunt obligații. Kadihan, unul dintre muftii orientării religioase Hanefi, afirmă că acestea sunt necesități și la omiterea uneia dintre ele este necesară împlinirea prosternării de corectare, iar pentru cel ce le abandonează cu bună știință este necesară împlinirea din nou a rugăciunii. Cei ce au afirmat că sunt tradiții cu obligativitate continuă, au spus că sunt tradiție foarte apropiată de necesitate. Este considerată dovadă de necredință neacordarea atenției tradițiilor și abandonarea lor. Toate pozițiile rugăciunii au fiecare în parte alte calități. Rugăciunea cuprinde toate actele de credință. Recitarea Coranului, pomenirea [adică Subhanallah], pomenirea și lauda Profetului, cererea iertării păcatelor și rugile către Allahu teala, toate sunt adunate în rugăciune. Copacii, ierburile stau în picioare ca și cum ar fi la rugăciune. Animalele par a fi în plecăciune, iar cele fără viață stau întinse pe jos de parcă ar sta în poziția de așezare. Cel ce împlinește rugăciunea face toate aceste acte de adorare. Rugăciunea a devenit obligație în noaptea Miraj. Cel ce în acea noapte împlinește rugăciunea cu intenția de a-l urma pe Profet, ce a fost onorat cu această călătorie, la fel ca și Profetul, va fi înălțat în ranguri ce îl vor apropia de Allahu teala. Cei ce vor împlini rugăciunea în pace, cu bună-cuviință față de Allah și preaiubitul său Profet, vor simți că vor fi înălțați în rang. Allahu teala și Profetul Său, în mila lor, au făcut o mare binefacere acestei comunități, poruncind rugăciunea. De aceea trebuie să-i mulțumim

lui Allah! Și să-i aducem laude și pomeniri Profetului și să ne rugăm! Sunt uimitoare pacea și bucuria sufletului ce apar în timpul rugăciunii. Învățătorul meu [Mazher-i Can-i Canan] spune, (În rugăciune chiar dacă nu este posibil să-l vezi pe Allahu teala, intervine o stare de parcă L-ai vedea). Această stare a fost mărturisită în unanimitate de către marii mistici. La începuturile Islamului rugăciunea se împlinea îndreptat către Ierusalim. Când s-a poruncit să se abandoneze îndreptarea către Ierusalim și a fost poruncită îndreptarea către qibla lui Ibrahim aleyhisselam, evreii din Medina s-au revoltat. Au întreat ce se va întâmpla cu rugăciunile împlinite în direcția Ierusalimului. Atunci a fost revelat versetul 143 din capitolul Bakara: **Allahu teala nu va lăsa să fie în deșert rugăciunea voastră.** S-a arătat astfel că rugăciunile împlinite nu vor rămâne nerăsplătite. Rugăciunea a fost transmisă prin cuvântul credință. De aici reiese că neîmplinirea rugăciunii conform tradiției profetice duce la pierderea credinței. Profetul aleyhisselam a zis, **Lumina și plăcerea ochilor mei stă în rugăciune.** În acest hadis se spune că ”Allahu teala se manifestă și este perceput în rugăciune. De aceea ochii noștri se relaxează”. Într-un alt hadis se relatează, ”**O, Bilal! Liniștește-mă!**” Ceea ce vrea să însemne (O, Bilal, fă-mă să-mi găsesc liniștea recitând chemarea la rugăciune). Căci nu este liniște în altă parte decât în rugăciune. Cel ce pierde rugăciunea va pierde mult mai mult din alte acte de credință.

SUPERIORITATEA RUGĂCIUNII

Imam-i Rabbani rahmetullahi teala aleyh, în primul capitol, a 261-a scrisoare din cartea sa Mektubat scrie:

Trebuie neapărat să amintim că rugăciunea este cea de-a doua condiție a Islamului din cele cinci. Ea cuprinde toate actele de credință. Chiar dacă este o parte din cele cinci, datorită faptului că cuprinde toate actele de credință, poate fi numită singură, Islam. Este prima dintre faptele care îl fac pe om să câștige dragostea lui Allah. Onoarea de a-L vedea pe Allahu teala în Rai, ce i-a fost făcută în noaptea Miraj, stăpânului lumilor și celui mai presus dintre profeți sallallahu aleyhi ve sellem, i-a mai fost oferită doar în rugăciune, după ce a fost coborât pe pământ, adecvat cu

situația din această lume. De aceea s-a zis: **Rugăciunea este mirajul musulmanului.** Într-un hadis se relatează : **Omul se află cel mai aproape de Allahu teala, în rugăciune.** De aceea cei ce îi urmează calea cu credință vor primi în rugăciune o mare parte din onoarea de a-L vedea pe Allahu teala. Este adevărat că nu-L putem vedea pe Allahu teala în această lume, căci ea nu este adecvată pentru aceasta. Însă, mai marii, care sunt supuși lui Allahu teala, vor avea plăcerea de a se bucura de o parte de ru`yet. Dacă nu ar fi poruncit rugăciunea, cine ar fi ridicat vălul pentru acest scop frumos? Cum s-ar fi găsit cei iubiți unul pe altul? Rugăciunea aduce bucuria în sufletele triste. Rugăciunea aduce liniște bolnavilor. Este hrana sufletului, vindecarea sufletului. Hadisul care poruncește chemarea la rugăciune (**O, Bilal! Liniștește-mă!**) ne arată aceasta. Hadisul, (**Rugăciunea este bucuria sufletului meu și lumina ochilor mei**) ne indică această dorință. Oricare dintre plăceri, extaz, cunoștințe, merite, ranguri, lumini, culori, pacea și culorile inimii, aspectele înțelese și neînțelese, aparițiile cu însușire sau fără, ce apar în afara rugăciunii și care împiedică înțelegerea adevărată a rugăciunii, apar doar din cauza umbrelor și a aparențelor. Poate că nu sunt altceva decât iluzii și idei, temeri fără teme. Un învățat ce a înțeles adevărul rugăciunii, se va simți începând rugăciunea ca și cum ar părăsi această lume și ar ajunge în lumea eternă, iar acolo ar primi din binefacerile specifice acelei lumi. Va simți acea plăcere cu adevărat, fără să intervină iluziile și temerile neîntemeiate. Deoarece în această lume toate binefacerile și frumusețile provin din apariții, iluzii și imagini. Pentru a primi toate acestea în această lume, fără a exista iluzii, este nevoie de miraj (ridicare la cer). Acest miraj este rugăciunea musulmanului. Această binecuvântare îi este specifică doar acestui popor. Și ei pot atinge mirajul doar urmându-l întru totul pe Profet. Căci Profetul musulmanilor sallallahu aleyhi ve sellem, în noaptea Mirajului, a părăsit această lume și a călătorit în lumea de dincolo. A intrat în Rai și acolo a primit onoarea și binecuvântarea de a-L vedea pe Allah. O, Doamne! Binecuvântează-l pe acest mare Profet aleyhisselam, din partea noastră cu toate binefacerile potrivite măreției sale! Și dăruiește-le tuturor profeților aleyhimusselam binefaceri și binecuvântări căci ei au chemat oamenii să Te cunoască, să caute voia Ta și au arătat calea acceptată de Tine.

Multora din cei aflați pe calea misticismului doarece nu li s-a arătat adevărul rugăciunii și nu le-a fost indicată perfecțiunea proprie rugăciunii, au căutat remediu pentru durerile lor în altceva. Pentru a-și atinge scopurile au îmbrățișat alte mijloace. Și chiar unii dintre ei au considerat rugăciunea în afara acestei căi, inutilă. Au considerat postul superior rugăciunii. Mulți dintre cei ce nu au înțeles adevărul rugăciunii au ales muzica și extazul pentru a-și liniști sufletele și a-și calma chinurile. Au crezut că dragostea se află în spatele perdelei muzicii. De aceea au îmbrățișat muzica, dansul. Cu toate că aveau cunoștință de hadisul în care se spune: **Allahu teala nu a făcut remediu pentru nimic, din ceea ce este interzis**. E devărat că un proaspăt înotător pentru a se salva de la înec se va agăța de orice buruiană. Dragostea pentru ceva face omul orb și surd. Dacă aceștia ar fi luat gustul perfecțiunii rugăciunii, nu ar mai fi rostit cântece, nici măcar nu s-ar fi gândit la această pierdere de sine.

O, fratele meu! Pe cât de departe sunt rugăciunea și muzica, atât de depărtate sunt și perfecțiunea rugăciunii și pierderea de timp ce provine din muzică. Cel ce gândește va trage multe învățăminte din atâtea semne.

Să simți plăcere din împlinirea actelor de credință este cea mai mare binecuvântare a lui Allahu teala asupra oamenilor. Și a simți gustul rugăciunii nu le este destinat decât celor ce ating perfecțiunea rugăciunii. Iar plăcerea rugăciunilor obligatorii le este proprie doar lor. Deoarece, cei ce sunt aproape de perfecțiune vor simți gustul rugăciunilor facultative, pe când gustul rugăciunilor obligatorii este propriu doar celor ce au atins maturitatea religioasă. Ei vor considera împlinirea rugăciunilor obligatorii un mare câștig și rugăciunile facultative fără plăcere.

[Rugăciunile facultative sunt toate rugăciunile în afara celor obligatorii și necesare. Rugăciunile tradiționale zilnice și celelalte rugăciuni ce nu sunt necesități sunt toate rugăciuni facultative. Toate rugăciunile tradiționale cu obligativitate continuă sau nu, sunt rugăciuni facultative.]

Din această dulceață a rugăciunii, nu este nici o parte pentru sine. Când omul simte acest gust, sinele țipă și se chinuie. O, Doamne! Ce rang înalt! Pentru cei ca noi, ce au sufletele bolnave, este o mare binefacere și adevărata fericire să auzim aceste cuvinte.

Să luați aminte că rangul rugăciunii în această lume este ca rangul de a-L vedea pe Allah în lumea de apoi. În această lume omul se află cel mai aproape de Allahu teala, în timpul rugăciunii. În lumea de apoi cel mai aproape se va afla când îl va vedea pe Allahu teala. Toate actele de credință împlinite în această lume sunt pentru a pregăti omul pentru rugăciune. Scopul principal este împlinirea rugăciunii. Doar prin împlinirea rugăciunii se vor atinge fericirea veșnică și binecuvântările eterne.

Rugăciunea, este mai prețioasă decât postul și toate actele de adorare. **Rugăciunea**, umple de plăcere inimile frânte. **Ea** duce la iertarea păcatelor. Apără omul de tot ce este rău. În hadis-i șerif se relatează: **(Rugăciunea este bucuria inimii mele și izvor de fericire)**. **Rugăciunea** aduce plăcerea în sufletele triste. Este hrana sufletului. **Rugăciunea** este vindecarea sufletului. În rugăciune există momente în care limba învâțatului este precum copacul ce i-a vorbit lui Moise aleyhissalam.

Imam-i Rabbani rahmetullahi aleyh scrie în scrisoarea 266, din primul volum al cărții Mektubat:

Este cu siguranță necesar să învețe regulile de fikh (adică, faptele poruncite și cele interzise de religie) după corectarea credinței și a ideologiei. Ar trebui să învețe, atât cât este nevoie, obligațiile, necesitățile, cele permise și cele interzise, tradițiile, faptele neagreate și lucrurile îndoielnice și să acționeze în conformitate cu aceste cunoștințe. Este necesar ca fiecare musulman să învețe cunoștințele de fikh. [Căci nu poate fi musulman fără să cunoască acestea]. O persoană ar trebui să se străduiască să împlinească poruncile lui Allahu teala și să trăiască într-un mod care să îl mulțumească pe Allahu teala. Ceea ce îi place cel mai mult și poruncește sunt cele cinci rugăciuni zilnice. Rugăciunea este stâlpul religiei. Voi menționa câteva lucruri despre importanța rugăciunii și modul de împlinire. Ascultați cu deosebită atenție! În primul rând ar trebui să împlinească abluțiunea conform tradiției profetice [adică, așa cum este menționat în cărțile de fikh]. Ar trebui să acorde mare atenție la spălarea de trei ori a porțiunilor ce trebuie spălate și la spălarea completă a fiecăruia în parte. Astfel, se va efectua abluțiunea conform tradiției Profetului. Atunci

când se face mesh pe cap se vor trece mâinile pe tot capul. Ar trebui să se facă mesh bine pe urechi și pe ceafă. S-a comunicat că în timp ce se spală spațiul dintre degetele de la picioare, degetul mic de la mâna stângă se introduce printre degetele de la picioare, pe dedesubt. O persoană ar trebui să acorde importanță acestui aspect și nu ar trebui să îl neglijeze deoarece este mustehab. Nu trebuie să considere lipsite de importanță faptele mustehab. Acestea sunt fapte apreciate și plăcute de Allahu teala. Dacă se știe că un anumit act iubit de Allahu teala poate fi împlinit sacrificând întreaga lume, cel ce poate împlini acest act ar avea un mare câștig, ca și cum ar primi un diamant prețios în schimbul a câteva bucățele sparte dintr-un ghiveci de flori, ori ca și învierea unei persoane dragi în schimbul unui pumn de pietricele.

Rugăciunea este Miraj, ascensiunea dreptcredincioșilor. Adică, binecuvântările oferite Profetului nostru sallallahu aleyhi ve sellem, în noaptea Miraj, vor putea fi gustate de comunitatea sa, în această lume, doar în rugăciune. Bărbații ar trebui să acorde mare atenție împlinirii rugăciunilor obligatorii, în grup, ba chiar nu ar trebui să piardă oportunitatea de a rosti primul tekbir, împreună cu imamul. [Este un păcat ca femeile să se amestece cu bărbații în moschei, pentru a împlini rugăciunea în grup, ori pentru a asculta persoanele care recită Coran sau mevliid, ori să meargă în mod special la rugăciunea de vineri, pentru a primi răsplată.]

Este esențial ca cel ce împlinește rugăciunea să o împlinească la timp și [să știe faptul că împlinește rugăciunea la timpul ei]. [Când se împlinește rugăciunea individual, aceasta trebuie împlinită la începutul timpului ei, iar rugăciunea de după-amiază și cea de seară trebuie împlinite conform declarației lui Imma-i azam. Cu cât se efectuează mai târziu rugăciunea, cu atât se va micșora răsplata ei. Timpurile ce sunt mustehab, sunt pentru împlinirea rugăciunii în grup, pentru a merge la moschee. Dacă timpul unuei rugăciuni expiră, fără ca o persoană să își fi împlinit rugăciunea, acesta va păcătui ca și cum ar fi ucis un om. Acest păcat nu este iertat prin recuperarea rugăciunii. În acest caz, acea persoană nu își plătește decât datoria. Pentru ca acest păcat să îi fie iertat, persoana trebuie să împlinească tevbe-i nasuh sau hajj-i mebrur. **(Ibn-i Abidin)**]

În rugăciune trebuie să recităm Coran, atât cât este sunnet. În timpul ruku` și al prosternărilor corpul trebuie să rămână nemișcat, în orice circumstanțe. Deoarece acest lucru este farz sau vajib. Atunci când ne îndreptăm de la ruku`, corpul se va ine atât de drept, încât oasele să revină în poziția lor naturală. Se spune că este farz sau vajib sau sunnet să se stea astfel un timp. Tot astfel se procedează și între două prosternări. Trebuie să acordăm o deosebită atenție acestor condiții. Pomenirile rostite la ruku` și prosternări vor fi în număr de minim trei. Iar numărul maxim este de șapte sau unsprezece. În ceea ce privește imamul, depinde de starea grupului pe care îl conduce în rugăciune. Ce rușinos este pentru cineva aflat în putere să rostească pomenirile în număr minim, când împlinește rugăciunea individual. Ar trebui să le rostească de cel puțin cinci ori. În timp ce se merge la prosternare, trebuie să ne așezăm pe sol membrele ce sunt cel mai aproape de sol. Astfel, mai întâi genunchii, apoi mâinile, apoi nasul și în cele din urmă fruntea se vor lipi de sol. În timp ce ne ridicăm din prosternare ne vom ridica mai întâi membrele ce sunt la un nivel mai ridicat. Astfel, mai întâi ne vom ridica fruntea. În timp ce suntem în picioare vom privi la locul prosternării, în timp ce suntem la ruku` vom privi către picioare, în timp ce suntem în prosternare vom privi la vârful nasului și atunci când suntem în poziția de ședere vom privi către mâini sau abdomen. Dacă cineva privește la aceste locuri pe care le-am menționat și nu privește în jur, rugăciunea poate fi împlinită cu jem`ıyyet. Adică, inima sa se va elibera de gândurile lumești, atingând hușu` [adânc și umil respect]. De fapt, Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a spus astfel. Este sunnet să deschidem degetele la ruku` și să le ținem lipite la prosternare. Trebuie să acordăm atenție și acestei chestiuni, de asemenea. Ținerea degetelor deschise sau lipite nu este un lucru lipsit de importanță sau fără rost. Stăpânul Islamului [adică, Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem] a procedat astfel, gândindu-se la beneficiile lor. Pentru noi, nu este beneficiu mai mare decât urmarea stăpânului Islamului aleyhissalatu vesselam. Aceste chestiuni pe care le-am menționat sunt pentru a vă îndemna, pentru a vă motiva să faceți lucrurile declarate în cărțile de fikh. Fie ca Allahu teala să ne facă pe noi și pe voi să împlinim faptele pioase arătate de Islam! Să ne accepte această rugă de dragul celui mai presus, cel

mai bun dintre Profeti ”aleyhi ve aleyhim ve ala ali kullin minessalevati efdaluha ve minetteslimati ekmeluha”! Amin.

Imam-i Rabbani rahmetullahi aleyh spune în cea de-a 69-a scrisoare din cel de-al doilea volum al cărții Mektubat:

Mulțumire lui Allahu teala! Pacea și ușurința fie asupra robilor aleși, iubiți de El! A sosit scrisoarea voastră. Se înțelege că prietenii noștri nu au părăsit calea cea dreaptă și suntem mulțumiți. Fie ca Allahu teala să vă sporească obținerea a ceea ce este drept și stabilitatea voastră pe calea cea dreaptă! ”Continuăm să împlinim împreună cu prietenii noștri, sarcina pe care ne-ați dat-o. Împlinim cele cinci rugăciuni zilnice împreună cu un grup de cincizeci până la șaiszeci de oameni”, spuneti. Fie ca hamd-u sena să fie pentru Allahu teala pentru aceasta! Ce mare binecuvântare este când inima este cu Allahu teala și trupul, împreună cu toate membrele, este împodobit cu efectuarea regulilor Islamului. În aceste vremuri, majoritatea oamenilor nu acordă importanța cuvenită împlinirii rugăciunii. Nu acordă atenție la împlinirea cu tadil-i erkan și tumaninet. De aceea, dragii mei, trebuie să vă avertizez în legătură cu această chestiune. Ascultați cu atenție! Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a declarat: ”**Cel mai mare hoț este cel ce fură din propria sa rugăciune**”. Au întrebat, ”O, Resulullah! Cum poate cineva să fure din propria rugăciune?” ”**Prin faptul că nu împlinește coresponzător ruku` și sejde**”, a răspuns Trimisul lui Allah . Altă dată a declarat, ”**Allahu teala nu va accepta rugăciunea celui ce nu își aduce mijlocul în poziție corectă, rămânând astfel o vreme, la ruku` și prosternări**”. Odată, văzând o persoană ce împlinindu-și rugăciunea nu a efectuat ruku` și sejde, corect, Profetul Muhammed aleyhisselam i-a spus, ”**Nu te temi că ai putea muri în altă religie, decât cea a lui Muhammed aleyhissalatu vesselam, deoarece îți împlinești rugăciunile astfel?**” Altă dată a spus, ”**În rugăciune, dacă nu îți îndrepti corpul complet, după ruku`, dacă în picioare stând, fiecare dintre membrele tale nu se odihnesc în poziție naturală pentru o vreme, rugăciunea nu va fi**

completă". Și o altă dată a declarat, **"Dacă nu stați dreپți între două prosternări, rugăciunea nu va fi completă"**. Într-o zi Profetul sallallahu aleyhi ve sellem a văzut o persoană ce împlinea rugăciunea, fără a respecta regulile și rukn (cele cinci obligații din cadrul rugăciunii), care nu se îndrepta complet când se ridica de la ruku` și nu stătea între cele două prosternări. I-a spus acestuia: **"Dacă vei muri împlinindu-ți rugăciunile astfel, în ziua de apoi, nu te vor recunoaște ca fiind din comunitatea mea"**. Iar altă dată a spus, **"Dacă vei muri continuând astfel, nu vei muri în religia lui Muhammed aleyhisselam"**. Ebu Hureyre radiyallahu anh relatează, (Cel ce a împlinit rugăciunea timp de șaiszeci de ani, însă nici o rugăciune nu i-a fost acceptată este cel ce nu a împlinit complet ruku` și sejde). Zeyd ibni Vehb rahmetullahi teala aleyh văzând pe cineva care împlinea rugăciunea, dar nu efectua ruku` și sejde complet, l-a chemat și l-a întrebat de cât timp împlinește rugăciunea astfel. Când acesta i-a răspuns că de patruzeci de ani împlinește rugăciunea în acest mod, el i-a zis că timp de patruzeci de ani el nu a împlinit rugăciuni. Dacă vei muri, nu vei muri în tradiția, adică în religia lui Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, a spus el.

Este scris în cartea **Evsat**, a lui Taberani "rahmetullahi teala aleyh" că dacă un dreptcredincios își împlinește rugăciunea într-un mod corespunzător, aceasta va deveni fericită și luminoasă. Îngerii vor ridica la cer acea rugăciune. Aceasta se va ruga pentru cel ce a împlinit-o și va spune, "Fie ca Allahu teala să te apere așa cum tu m-ai apărat pe mine de a fi defectă!" Dacă nu va fi împlinită corespunzător, rugăciunea va deveni neagră, iar îngerii o vor detesta și nu o vor ridica la cer. Acea rugăciune îl va blestema pe cel ce a împlinit-o și va spune, "Așa cum tu m-ai irosit și m-ai pus într-o poziție proastă, fie ca și Allahu teala să te irosească pe tine!" Atunci, ar trebui să ne străduim să ne împlinim rugăciunile în mod corespunzător, respectând tadel-i erkan, împlinind corespunzător ruku`, sejde, kavme [adică, îndreptarea completă în timpul ridicării de la ruku`] și jelse [să se stea o vreme între cele două prosternări]. Și de asemenea ar trebui să îi atenționăm și pe alții când observăm greșelile lor. Ar trebui să ne ajutăm frații în credință să își împlinească rugăciunile complet. Ar trebui să fim un exemplu în respectarea tumaninet [păstrarea tuturor membrilor

nemișcate] și tadil-i erkan [a rămâne nemișcat atât timp cât se rostește Subhanallah]. Majoritatea musulmanilor se privează de onoarea de a împlini acestea. Această binecuvântare a fost deja pierdută. Este foarte important să reînviem această faptă bună. Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a spus, ”**Cel ce va reînvia una dintre tradițiile mele, ce a fost uitată, va primi răsplata a o sută de martiri**”.

De asemenea, trebuie să acordăm atenție și așezării rândurilor în ordine, atunci când se împlinește rugăciunea în grup. Nu trebuie să se stea în afara sau în spatele rândului. Toată lumea trebuie să se străduiască să stea în aceeași linie dreaptă. Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem așeza mai întâi rândurile și abia apoi începea rugăciunea. El declara, ”**Așezarea rândurilor este o parte din rugăciune**”. Ya Rabbi! Hărăzește-ne nouă o parte din comoara infinită a milei Tale! Și nu lăsa pe nici unul dintre noi să se abată de la calea cea dreaptă!

Dacă un musulman dorește să fie cinstit în această lume și fericit în lumea de apoi, ar trebui să prezinte aceste trei calități:

Să nu aștepte nimic de la alte creații. Să nu bârfească musulmanii [și pe necredincioșii zimmi, chiar dacă au murit]. Să nu își însușească ceva ce este dreptul altcuiva.

TAINELE RUGĂCIUNII

Imamul Rabbani scrie în cea de-a 304-a scrisoare, în primul volum al cărții sale **Mektubat** :

După ce îi aduc mulțumire lui Allah și laude Profetului sallallahu aleyhi ve sellem, mă rog pentru fericirea voastră veșnică. Allahu teala a vorbit în multe versete despre dreptcredincioșii ce împlinesc fapte drepte, bune și care vor intra în Rai. Care sunt aceste fapte bune, toate faptele bune sau doar câteva dintre ele? Dacă este vorba despre toate lucrurile bune, atunci nimeni nu ar putea împlini aceasta. Dacă sunt doar câteva, atunci care sunt acestea? Însă Allahu teala, în mila Sa, le-a arătat robilor Săi, că acele fapte bune sunt cei cinci stâlpi ai Islamului. Dacă cineva împlinește cele cinci baze ale Islamului, ireproșabil, se speră foarte puternic că va fi

salvat de Iad. Deoarece acestea, fiind fapte drepte, bune, îl îndepărtează pe om de a face ceea ce este urât și păcat. Căci în sura Ankebut, versetul 45 se spune: ”**O rugăciune împlinită ireproșabil apără omul de ceea ce este urât și murdar**”. Dacă unui om i-a fost destinat să împlinească cele cinci condiții ale Islamului, înseamnă că și-a adus mulțumirea pentru binefacerile primite. Căci Allahu teala spune în sura Nisa, versetul 146: ”**Dacă veți fi în credință și mulțumitori , nu vă voi pedepsi**”. De aceea ar trebui să încercăm din toată inima să împlinim cele cinci condiții ale Islamului.

Din aceste condiții cea mai importantă este rugăciunea, căci este stâlful religiei. Trebuie să încercăm să împlinim rugăciunea fără a trece peste vreuna din bunele sale cuviințe. Dacă rugăciunea a fost împlinită perfect atunci s-a pus baza adevărată a Islamului. S-a prins frânghia ce ne va salva din Iad. Allahu teala să ne ajute și nouă să ne împlinim rugăciunile perfect!

Rostirea la începutul rugăciunii a pomenirii **Allahu ekber** arată că Allahu teala nu are nevoie de actele de adorare ale nici unei ființe, nu are nevoie de nimic din nici un punct de vedere, rugăciunile oamenilor nu au nici un beneficiu pentru El. Pomenirile din timpul rugăciunii arată că noi nu avem puterea și meritul de a împlini acte de credință potrivite lui Allahu teala. Pentru că și pomenirile rostite la ru'ku au același înțeles, nu s-a mai poruncit rostirea acestor pomeniri și după plecăciune. Cu toate acestea a fost poruncită rostirea lor după prosternare. Deoarece prosternarea este considerată cea mai mare dovadă de modestie și umilire și de aceea se consideră că dacă aceasta se va împlini perfect și actul de credință va fi complet. Pentru a ne feri de această idee, s-a poruncit să se spună **a'la** în pomenirile rostite la prosternare, așa cum este tradiție rostirea de tekbir atunci când ne aplecăm și ne ridicăm la prosternare. Deoarece rugăciunea este mirajul dreptcredinciosului, s-a poruncit rostirea rugii **Ettehiyyatu** la sfârșitul rugăciunii, cuvinte cu care a fost onorat Profetul sallallahu aleyhi ve sellem în noaptea Miraj. Astfel că cel ce împlinește rugăciunea trebuie să-și facă rugăciunea miraj pentru el. Trebuie să caute în rugăciune apropierea de Allahu teala.

Profetul nostru aleyhisselam a spus: **Omul este cel mai aproape de Domnul Său în rugăciune**. Cel ce împlinește rugăciunea vorbește cu

Allah, I se roagă Lui și astfel arată că nu există ceva mai mareț decât El și că totul este lipsit de importanță în afara Sa. De aceea, deoarece în timpul rugăciunii intervine frica, panica, pentru a se liniști și a se alina, s-a poruncit să se dea selam de două ori la sfârșitul rugăciunii.

Profetul sallallahu aleyhi ve sellem spune: **După rugăciunea obligatorie roștiți de 33 de ori Subhanallah, de 33 de ori Elhamdulillah, de 33 de ori Allahu ekber și o dată La ilahe illallah.** Prin rostirea acestor pomeniri se vor îndrepta greșelile din timpul rugăciunii. Ni se arată astfel că nu putem împlini actele de credință așa cum ar trebui. Prin rostirea pomenirii Elhamdulillah mulțumim pentru onoarea de a împlini rugăciunea, la care s-a ajuns cu ajutorul lui Allah, mulțumim pentru această binecuvântare. Prin rostirea Allahu ekber, arătăm că nu există nimeni și nimic potrivit pentru a fi adorat în afara lui Allahu teala.

Împlinind rugăciunea respectând condițiile și buna-cuviință și acoperind astfel lipsurile ei, mulțumind celui ce ne-a destinat împlinirea ei, arătând prin rostirea sinceră a mărturiei unicității că nu există nimeni altcineva potrivit pentru adorare decât Allahu teala, este posibil ca această rugăciune să fie acceptată. Acea persoană va fi dintre cei ce împlinesc rugăciunea și dintre cei salvați. O, Doamne! Pentru respectul celui mai superior dintre profeții Tăi, fă-ne pe noi dintre robii Tăi ce împlinesc rugăciunea și vor fi izbăviți! Amin.

Imam-i Muhammed Ma`sum declară în cea de-a unsprezecea scrisoare, în volumul doi al cărții sale, Mektubat:

Allahu teala nu a lăsat oamenii să trăiască într-un mod lipsit de rațiune. El nu le-a permis să facă ce vor. El nu a dorit pentru ei să își urmeze dorințele nefsului lor, plăcerile lor instinctuale, animalice, într-un mod excesiv și irațional, ce i-ar fi dus către nenorocire. El le-a arătat căile de a-și folosi aceste plăceri și dorințe pentru a trăi în pace și ușurință și le-a poruncit să împlinescă lucruri folositoare ca cauzează fericirea în această lume și în lumea de apoi. Le-a interzis să împlinescă lucruri dăunătoare. Aceste porunci și interdicții sunt numite Ahkam-i islamiyye. Cel ce dorește

să trăiască în ușurință în această lume și să obțină fericirea în lumea de apoi nu are altă cale de ales, decât urmarea Islamului. Acesta trebuie să abandoneze plăcerile propriului nefș și ale naturii sale ce nu sunt compatibile cu Islamul. Dacă nu va urma Islamul, va atrage mânia și pedeapsa Creatorului. Un rob al lui Allahu teala, fie el musulman sau necredincios, va fi fericit și liniștit în această lume. Căci Stăpânul său îl va ajuta. Lumea este locul agriculturii. Cel ce nu lucrează câmpul, ce trăiește pentru plăcerile lumești, mâncând semințele, va fi privat de recolte. Tot astfel, cel ce își va petrece viața lumească, căutând plăceri trecătoare, satisfăcându-și plăcerile nefșului într-un mod excesiv și irațional, va fi privat de binecuvântări eterne și plăceri fără sfârșit. Această situație nu este ceva un om sănătos poate accepta. Nu va prefera să caute plăceri trecătoare într-un mod dăunător, care va cauza privarea sa de plăcerile eterne. [Allahu teala nu a interzis nimic din plăcerile lumești, trecătoare, ce sunt atât de plăcute nefșului. A permis utilizarea lor, într-un mod conform Islamului, fără a provoca daune.] Pentru a urma Islamul trebuie mai întâi să credem în concordanță cu crezul pe care savanții **Ehl-i sunnet** l-au învățat de la Eshab-i kiram și conform cu ceea ce au înțeles ei din Coran și hadisuri, apoi trebuie să învățăm ce este interzis și să evităm împlinirea acestora, după care trebuie să învățăm ceea ce este farz (obligatoriu) și ne-a fost poruncit să împlinim. Împlinirea acestora poartă numele de **Ibadet** (acte de adorare). Evitarea și abținerea de la ceea ce este haram poartă numele de **Takva** (evlavie).

Urmarea ahkam-i islamiyye, intenționând acest lucru reprezintă împlinirea actelor de adorare. Poruncile și interdicțiile impuse de Allahu teala poartă numele de **Ahkam-i islamiyye** sau **Ahkam-i ilahiyye**. Poruncile lui Allahu teala se numesc **Farz** (obligații), iar interdicțiile, **Haram**. Cel mai prețios dintre actele de adorare și stâlpul religiei este **Rugăciunea** împlinită de cinci ori pe zi. [Efectuarea rugăciunii înseamnă să se recite sura Fatiha stând în picioare, îndreptat către qibla, să te apleci către qibla și să îți pui capul jos pe sol, către qibla. Dacă cineva nu face aceste lucruri către qibla, nu se consideră rugăciune.] Cel ce își împlinește rugăciunea este musulman. Cel ce nu împlinește rugăciunea este ori musulman, ori necredincios. Kurb-i ilahi [adică atingerea dragostei divine]

ce se obține în rugăciune, poate fi foarte rar obținută prin alt act de adorare. O persoană trebuie să își împlinească cele cinci rugăciuni zilnice, fără a se gândi la treburile lumești, în grup și respectând tadil-i erkan, în timpurile acceptate și împlinind riguros abluțiunea. În timpul rugăciunii vălurile dintre Allahu teala și robul Său sunt ridicate. Cel ce împlinește cele cinci rugăciuni zilnice este purificat de păcate precum o persoană ce se spală de cinci ori pe zi. Cel ce împlinește corect rugăciunea de cinci ori pe zi, va primi răsplata a o sută de martiri.

O persoană trebuie să ofere de bunăvoie dania pentru bunurile comerciale și pentru animalele care au păscut la pășune [și pentru recoltele ce sunt obținute de pe câmp și pomi fructiferi și pentru banii de hârtie și pentru creanțele] persoanelor ce pot primi danie. Bunurile pentru care se dă dania nu se vor împuțina. Bunurile pentru care nu s-a dat dania, însă, vor fi foc în Iad. Allahu teala, în mila sa nemărginită, a poruncit să se dea dania bunurilor care sunt mai mult decât necesarul, în anul următor, dacă se atinge limita nisab. El este cel ce ne oferă sufletul și bunurile. Dacă ar fi pruncit să ne dăm toată averea și sufletul, cei ce Îl iubesc ar fi făcut-o fără a sta pe gânduri.

Trebuie să postim în luna Ramazan, de bunăvoie, deoarece aceasta este porunca lui Allahu teala. Ar trebui să știm că această privare de mâncare și băutură este o fericire.

Clădirea Islamului se bazează pe cinci stâlpi: Primul este rostirea **Eşhedu en-la-ilahe-illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve Resuluhu**, cunoscând și crezând sensul acesteia. Această expresie se numește **Kelime-i şhadet**. Celelalte patru sunt rugăciunea, dania, postul și pelerinajul. Dacă unul dintre acești cinci stâlpi este defect, atunci și Islamul este defect. După corectarea crezului și respectarea Islamului, trebuie să înaintăm pe calea Sofiyye-i aliyye (calea marilor evliya, mistici). O persoană va atinge ma`rifetullah pe această cale și se va elibera de dorințele nefsului. Cum poate trăi o persoană care nu-și cunoaște Stăpânul, cum poate trăi în liniște! Pentru a putea obține ma`rifet pe această cale este necesar fena bil-ma`ruf, adică să uite de orice, cu excepția lui Allahu teala. Cel ce consideră că există nu poate atinge ma`rifetullah. Fena și Beka apar în conștiința cuiva, în inimă. Acestea nu se înțeleg prin ascultare. Cel ce nu

poate obține binecuvântarea marelui, trebuie să o caute mereu. Nu ar trebui să încerce să îmbunătățească ceva ce este trecător și a fost poruncit să fie văzut josnic.

RUGA DE DUPĂ RUGĂCIUNE

Elhamdulillah Rabbi'l'alemin. Essalatu vesselamu ala Resulina Muhammedin ve Alihi ve Sahbihi ejma'in. O, Doamne! Acceptă-mi rugăciunea împlinită! Binecuvântează-mi sfârșitul și moartea! Ajută-mi mie să rostesc mărturia unicității la ultima suflare. Iartă păcatele morților mei. Allahummagfir verham ve ente hayrurrahimin. Teveffeni muslimen ve elhikni bissalihin. Allahummagfirli ve li-valideyye ve li-ustaziyye ve lilmu'minine vel mu'minat yevme yekumul hisab. O, Allah! Apără-mă pe mine de răutatea diavolului și de răutatea sinelui ce mă îndeamnă întotdeauna la rău. Binecuvântează-ne casa cu câștiguri acceptate de Tine. Binecuvântează musulmanii cu pace! Zdrobește-i, blestemă-i pe dușmanii Islamului! Ajută-i pe musulmanii ce luptă pe calea Ta cu ajutorul Tău divin! Allahumme inneke afuvvun kerimun tuhibbul afve fa'fu anni. O, Allah! Dă-le sănătate bolnavilor noștri și remedii celor supărați! Allahumme inni es'elukessihate vel-afiiyyete vel-emanete ve husnelhulki veriddae bilkaderi bi-rahmetike ya erhamerrahimin. O, Allah binecuvântează-mi părinții și copiii și rudele și prietenii și toți frații mei în credință cu viață binecuvântată și comportament frumos, o minte sănătoasă, sănătate, îndrumă-i pe calea cea dreaptă! Amin. Velhamdu-lillahi rabbil'alemin. Allahumme Rabbena atina... Velhamdu lillahi Rabbi'l'alemin. estagfirullah, estagfirullah, estagfirullah, estagfirullahel'azim elkerim ellezi la ilahe illa huv el-hayyel-kayyume ve etubu ileyh.

EXPLICAȚIE:

Condiții pentru ca ruga să fie primită:

- 1.-Persoana care face ruga să fie musulmană.
- 2.-Să se conformeze ideologiei ehl-i sunnet. Pentru aceasta trebuie să urmeze una din cele patru orientări religioase.

3.-Să îndeplinescă obligațiile. Să recupereze cât mai curând rugăciunile restante împlinindu-le în locul rugăciunilor tradiționale și a rugăciunilor de noapte.

Celui ce are rugăciuni restante, rugăciunile facultative și rugile nu-i vor fi acceptate. Adică chiar dacă sunt complete, nu i se va acorda recompensă. Diavolul, pentru a-i păcăli pe musulmani face ca rugăciunile obligatorii să pară fără importanță și îndeamnă la împlinirea rugăciunilor tradiționale și facultative. Trebuie să știm când intră timpul rugăciunii și să o împlinim la începutul timpului.

4.-Să se ferească de ceea ce este interzis. Rugăciunea celui ce mănâncă ceea ce este permis este acceptată.

5.-Să se facă ruga cerând mijlocire celor iubiți de către Allahu teala.

Muhammed bin Ahmed Zahid, unul dintre învățații Indiei, spune în cartea sa **Tergib-us-salat**, în capitolul 54, (Într-un hadis se relatează: **Pentru ca ruga să fie acceptată este nevoie de două lucruri: Primul, ruga să fie făcută cu sinceritate. Al doilea, ceea ce îmbracă și ceea ce mănâncă să fie din cele permise. Dacă în camera dreptcredinciosului se află și un fir de ață câștigat prin metode interzise, ruga făcută în această cameră nu va fi acceptată.**) Ihlas înseamnă să nu te gândești la nimic altceva și să ceri doar de la Allahu teala. De aceea trebuie să credem așa cum ne-au arătat învățații Ehl-i sunnet, să urmăm regulile islamice, să nu încălcăm dreptul nimănui și să ne împlinim cele cinci rugăciuni zilnice.

RUGA PENTRU REÎMPROSPĂTAREA CREDINȚEI

O, Allah! Regret, mă căiesc pentru greșelile făcute de la intrarea mea în pubertate și până acum, ideile greșite, păcatele spuse, ascultate, văzute și făcute, păcălit fiind de dușmanii Islamului. Intenționez foarte hotărât să nu mai fac și să nu mă mai încred în aceste lucruri greșite. Înaintașul Profeților este Adem aleyhisselam și ultimul dintre Profeți este Muhammed aleyhisselam, iubitul nostru Profet. Îmi mărturisesc credința în acești doi Profeți și în toți Profeții ce au fost trimiși între aceștia doi. Toți sunt adevărați și drepiți. Tot ceea ce ne-au învățat este adevărat și drept. Amentu

billah ve bi-ma jae min indillah, ala muradillah, ve amentu bi Resulillah ve bi-ma jae min indi Resulillah ala murad-i Resulillah, amentu billahi ve melaiketihî ve kutubihî, ve rusulihî velyevmil-ahiri ve bilkaderi hayrihî ve şerrihî minallahî teala vel-ba'su ba'delmevîi hakkun eşhedu en la ilahe illallah ve eşhedu enne Muhammeden abduhu ve resuluh.

VIRTUȚILE RUGĂCIUNII (Rugăciunea și sănătatea)

Musulmanul împlinește rugăciunea pentru că este porunca lui Allahu teala. Sunt multe enigme și avantaje în poruncile lui Allah. Și bineînțeles că sunt multe prejucții în lucrurile pe care Allahu teala le intezice. O parte din aceste binefaceri și daune au fost în zilele noastre descoperite și de către medici.

1.-Deoarece mișcările din timpul rugăciunii sunt ușoare nu obosesc inima și deoarece sunt împlinite la diverse momente ale zilei fac ca omul să fie mereu viu.

2.-Creierul cuiva care își apleacă capul de optzeci de ori pe zi ritmic este irigat mult mai bine. Celulele creierului fiind irigate foarte bine, la persoanele care împlinesc rugăciunea se întâlnesc foarte rar probleme de memorie sau de personalitate. Aceștia vor duce o viață mult mai sănătoasă și în rândul lor nu se vor întâlni cazuri de demență senilă.

3.-Datorită mișcărilor de aplecare și revenire, ochii celor ce fac rugăciunea sunt irigați mult mai bine. De aceea tensiunea oculară nu crește și face ca lichidul din partea anterioară a ochiului să se schimbe mereu. Apără ochiul de cataractă sau glaucom.

4.-Mișcările izometrice din timpul rugăciunii ajută ca alimentele din stomac să se amestece bine, ca lichidul biliar să curgă bine și prin urmare să nu existe depuneri la nivelul bilei. Ajută evacuarea ușoară a enzimelor de la nivelul pancreasului și de asemenea au un rol important în constipație. Prin agitarea rinichilor și a căilor urinare se previne formarea calculilor renali și golirea totală a vezicii urinare.

5.-Mișcările ritmice din timpul celor cinci rugăciuni zilnice lucrează mușchii și articulațiile, care în mod normal nu prea sunt folosite și astfel ajută la prevenirea artrozei și a calcifierilor.

6.-Curățenia este obligatorie pentru sănătatea corporală. Abluțiunea și îmbăierea rituală asigură atât curățenia fizică, cât și pe cea spirituală. Iată, rugăciunea este curățenia însăși. Căci nu se poate împlini fără a fi curat atât fizic, cât și sufletește. Cel ce își împlinește actele de credință se liniștește spiritual și de asemenea se curăță.

7.-În medicina preventivă, mișcările corpului împlinite în anumite momente sunt foarte importante. Timpurile de rugăciune sunt optime pentru înprospătarea circulației sanguine și înviorarea respirației.

8.-Rugăciunea este elementul important care reglează somnul. Energia statică adunată în corp este împământată, aruncată afară din corp în timpul prosternărilor. Astfel corpul își recapătă vioiciunea.

Pentru a putea beneficia de aceste avantaje ale rugăciunii trebuie să acordăm importanță și curățeniei, pe lângă împlinirea rugăciunii la timp și de asemenea să nu mâncăm mult, iar mâncarea să fie din cele permise.

Capitolul 7

RĂSCUMPĂRAREA RUGĂCIUNII

Răscumpărarea și transferul în cazul persoanei decedate

În cărțile **Nur ul-izah, Halebi, Dur-ul-muhtar** și în comentariile la **Tahtavi** este indicată transferarea și răscumpărarea rugăciunilor celui decedat ce a dorit asta după recuperarea rugăciunilor restante, iar în cărțile **Multeka, Dur-ul-munteka, Vikaze, Durer, Cevhere** ca și în alte cărți prețioase este scris că trebuie de asemenea răscumpărat și transferat și postul la sfârșitul acestuia. Spre exemplu, în post-scriptumul lui Tahtavi scrie (Postul ce nu a putut fi ținut se va răscumpăra dând o sumă de bani, fidyе. Deoarece rugăciunea este mult mai importantă decât postul, învățații islamici au convenit în unanimitate, că cel ce dintr-un motiv conform islamului nu a putut împlini rugăciunea, a dorit să o recupereze, dar din cauza bolii a ajuns pe patul de moarte, poate răscumpăra rugăciunile ce nu au fost împlinite ca și în cazul postului. Cel ce spune că răscumpărarea rugăciunii nu este posibilă este ignorant. Deoarece contravine consensului celor patru orientări religioase. Într-un hadis se relatează, (**Nimeni nu poate ține post sau împlini rugăciunea în locul altcuiva. Însă, poate hrăni pe cei săraci pentru postul și rugăciunea acestuia.**) Îi auzim pe cei ce nu înțeleg superioritatea învățaților ehl-i sunnet și cei ce cred că imamii școlilor religioase spun născociri ca ei, spunând, (că nu există în Islam răscumpărarea și transferarea rugăciunii și că aceasta se aseamănă cu spovedirea în creștinism). Astfel de vorbe îi aruncă pe ei în pericol. Deoarece Profetul nostru sallallahu aleyhi ve sellem a spus, (**Poporul meu nu se va uni asupra ereziei**). Acest hadis ne arată că ceea ce a fost convenit în unanimitate de către marii învățați islamici este adevărat. Cel ce nu crede în asta, nu crede nici în hadisul de mai sus. **Ibni Abidin** a afirmat, vorbind despre rugăciunea vitr, (Cel ce nu crede în ceea ce este obligatoriu în Islam, ceea ce este știut și de cei ignoranți, ce nu crede în cunoștințele ijma' va deveni necredincios) ijma' înseamnă consensul învățaților islamici). Cum poate fi asemănată răscumpărarea cu spovedirea? Preoții tâlhăresc oamenii pretinzând că le iartă păcatele. Însă, în Islam autoritățile religioase nu pot face răscumpărarea. Aceasta poate fi făcută doar de către

custodele celui decedat, iar banii se dau săracilor și nu autorităților religioase.

În zilele noastre răscumpărarea și transferul conform normelor islamice se fac aproape peste tot. Ar fi fost mai bine dacă cei ce spun că nu există răscumpărare în Islam ar fi spus că răscumpărarea și transferarea practicate azi nu sunt conforme Islamului. Noi i-am fi aprobat. Susținând asta ar fi fost salvați de a cădea într-un pericol mare și de asemenea ar fi făcut un serviciu Islamului. Mai jos se va indica cum ar trebui făcute răscumpărarea și transferarea conform regulilor islamice. Ibni Abidin spune în încheierea explicației despre rugăciunile restante:

Cel ce are rugăciuni rugăciuni restante, pe care nu le-a putut împlini dintr-un motiv anume și pe care nu le-a împlinit nici măcar când avea puterea de a le face prin intenție, trebuie ca pe patul de moarte să ceară răscumpărarea și transferarea lor. Dacă nu era în putere de a le recupera, atunci nu este nevoie de transferare. La fel vor proceda și bolnavul sau călătorul ce nu au ținut post în luna Ramazan și au murit înainte de a-și recupera postul. Allahu teala le va accepta motivele. După moartea lor răscumpărarea va fi făcută de către custodele persoanei decedate. Aceasta nu se va face înaintea decesului. Nu este permis ca o persoană care se află în viață să facă răscumpărarea pentru sine. În cartea **Jilal-ul kulub** se spune: (Cel ce a încălcat dreptul lui Allahu teala sau pe al unui om trebuie să spună sau să citească transferul scris, la doi martori. Pentru cel ce nu a încălcat nici un drept este acceptat să-și facă testamentul).

Custodele celui decedat va da ca recompensă pentru răscumpărare cantitatea cât pentru o fitra, adică jumătate de sa' [520 de bani sau 1750 de grame] de grâu, din o treime din averea sa, pentru fiecare timp de rugăciune și pentru rugăciunea vitr și pentru o zi de post ce trebuie recuperată, săracilor sau celor ce îngrijesc de ei.

Dacă persoana decedată nu și-a exprimat dorința de a-i fi răscumpărate rugăciunile și postul, conform orientării religioase Hanefi nu este nevoie ca custodele său să facă aceasta. În școala Șafii chiar dacă persoana decedată nu și-a exprimat dorința, custodele său va face răscumpărarea. Drepturile încălcate ale altei persoane vor fi răscumpărate chiar dacă persoana decedată nu și-a exprimat dorința și conform orientării

Hanefi. Și chiar cei ce au drepturi asupra acelei persoane le pot cere fără a apela la judecată. Dacă persoana decedată a cerut ca posturile restante să-i fie răscumpărate cu o sumă de bani, atunci aceasta trebuie îndeplinită. Căci, Islamul o poruncește. Dacă nu a cerut, răscumpărarea rugăciunilor este permisă, dar nu este necesară. Dacă acestea două nu vor fi acceptate, cel puțin se va primi răsplată pentru oferirea pomenii și va fi un ajutor pentru curățarea păcatelor. Imam-i Muhammed a declarat în **Mejma-ul-enhur**: (Chiar dacă s-a zis că, pentru cel ce nu și-a împlinit rugăciunea, lăsându-se înșelat de diavol și de sine și spre sfârșitul vieții căindu-se, începe să-și recupereze rugăciunile, nu este permis să-și transfere răscumpărarea rugăciunilor, în cartea **Mustasfa** se spune că este permis).

În cartea **Jila-ul-kulub** se relatează: (Drepturile omului, ceea ce trebuie plătit în urma datoriilor, garanției, tâlhăriei, furtului, salariului, vânzării și drepturile corporale cum ar fi bătaia, rănirea, folosirea fără voie și insultarea, înjosirea, bârfa și calomnia sunt drepturi ale inimii).

Din averea persoanei decedate se va da o treime, ca răsplată pentru răscumpărare. Dacă o treime din averea sa nu ajunge pentru a acoperi această recompensă atunci este permis, conform cărții **Feth-ul-kadir**, ca custodele său să doneze mai mult de acea treime. Însă, dacă la fel, persoana decedată dorește ca după moartea sa să se facă pelerinajul obligatoriu și custodele său sau altcineva vor dăruia acești bani, nu este permis. Dacă nu și-a exprimat dorința înaintea morții și moștenitorul său face răscumpărarea sau pelerinajul din banii săi, obligația persoanei decedate se va considera împlinită. Deși există păreri conform cărora nu ar fi permisă răscumpărarea sau plata pelerinajului cu banii altcuiva decât ai moștenitorului, autorii cărților **Durr-ul-muhtar**, **Merakil-felah**, **Jila-ul-kulub** afirmă contrariul.

Recompensa răscumpărării se poate da și socotind în locul grâului, făină, sau 1 sa' (1750 gram) orz, curmale sau struguri. [Căci acestea fiind mai scumpe decât grâul vor fi mult mai folositoare celor săraci]. În locul acestora se poate da și aur sau argint în aceeași valoare. [Nu se face răscumpărarea cu bancnote]. Nu este nevoie să se dea recompensă pentru prosternările tilavet.

Cum se fac răscumpărarea și transferul?

Dacă suma pentru recompensa răscumpărării depășește o treime din bunurile lăsate de persoana decedată, custodele nu poate folosi mai mult, dacă moștenitorii nu îi permit. În cartea **Kinye** se spune că, dacă persoana decedată lasă prin testament să i se plătească o treime din bunurile lăsate, ca răscumpărare pentru rugăciunile din întreaga viață, dacă are datorii, chiar dacă cei ce au de luat datoriile permit aceasta, nu este permis ca răscumpărarea să fie împlinită. Căci Islamul prevede ca mai întâi să fie plătite datoriile. Plătirea datoriilor nu poate fi amânată cu voia celor ce au de luat datoriile.

Este acceptat testamentul celui ce a cerut răscumpărarea rugăciunilor din întreaga sa viață, dar nu se știe vârsta la care a murit, iar o treime din bunurile lăsate nu acoperă răscumpărarea. Dacă o treime din bunurile sale acoperă și depășește răscumpărarea atunci testamentul nu va fi acceptat. Deoarece, atunci când acea treime din bunuri nu acoperă răscumpărarea, se știe cu exactitate numărul de rugăciuni pe care acea treime le acoperă și testamentul pentru acestea este valabil. Pentru celelalte rugăciuni, testamentul este nul. Când acea treime din bunuri este mai mare, atunci neștiindu-se numărul exact al rugăciunilor, testamentul nu va fi valabil.

Dacă persoana decedată nu are deloc bunuri pentru răscumpărare, sau acea treime din averea sa nu acoperă răscumpărarea, sau dacă nu și-a exprimat deloc dorința de a i se răscumpăra rugăciunile însă custodele său dorește să facă aceasta cu propriile bunuri, se va face Devr (transferarea). Însă custodele nu este obligat să facă asta. Pentru a face transferarea, custodele va împrumuta răsplata răscumpărării necesare pentru o lună sau pentru un an, bani de aur, sau salbă de bani de aur, sau brățară, ori inel, ori bani de argint. Dacă persoana decedată este bărbat se vor scădea din vârsta sa 12 ani, iar dacă este femeie se vor scădea 9 ani și apoi se vor calcula anii de rugăciuni ce trebuiesc răscumpărați. **Pentru șase rugăciuni zilnice se vor da 10 kilograme, iar pentru un an solar 3660 de kilograme de grâu.** Spre exemplu dacă kilogramul de grâu ar fi 180 de bani, pentru un an de rugăciuni se vor da 6588 sau rotunjit 6600 de lire. Dacă o liră de aur [7 grame și 20 de centigrame] este 120 de lire, pentru rugăciunile dintr-un an

se vor da 55 sau rotunjit 60 de bani de aur. Dacă custodele persoanei decedate ar împrumuta 5 bani de aur și ar găsi spre exemplu 4 persoane nevoiașe ce își cunosc și respectă religia: [Este obligatoriu ca aceștia să nu poată oferi pomana fitra, adică să fie persoane ce pot primi pomană. Dacă nu sunt săraci răscumpărarea nu va fi acceptată]. Custodele persoanei decedate, adică cel ce a fost însărcinat cu această misiune ori unul dintre urmașii săi, ori persoana ce a fost însărcinată de unul dintre urmași va da cei 5 bani de aur primei persoane nevoiașe mărturisindu-și intenția în felul următor: (Îți ofer acești 5 bani de aur ca răscumpărare pentru rugăciunile răposatului domn...). Apoi persoana săracă va spune: (Am primit și am acceptat. Îți ofer ție acești bani.) și îi va da urmașului sau custodeluielui acestuia, iar acesta îi va primi. Urmând să îi dea din nou aceleiași persoane nevoiașe sau celei de-a doua și îi va primi cadou înapoi. Procedând astfel de patru ori se va efectua transferul. În timpul unui transfer se răscumpără rugăciunile de 20 de bani de aur. Dacă persoana decedată este bărbat și are 60 de ani, pentru 48 de ani de rugăciune ar trebui să ofere $48 \times 60 = 2880$ de bani de aur. Pentru aceasta se va face transferul de $2880 / 20 = 144$ ori. Dacă numărul monedelor de aur este 10 atunci se vor efectua 72 de transferuri, iar dacă monedele sunt în număr de 20 se vor face 36 de transferuri. Pentru un număr de 10 persoane nevoiașe și 10 monede se vor efectua 29 de transferuri, ca răsplată a rugăciunilor din 48 de ani. Căci:

Numărul anilor în care nu și-a împlinit rugăciunile x numărul monedelor de aur ce revin unui an = numărul persoanelor nevoiașe x numărul monedelor ce revin unui transfer x numărul transferurilor. În cazul exemplului nostru aproximativ: $48 \times 60 = 4 \times 5 \times 144 = 4 \times 10 \times 72 = 4 \times 20 \times 36 = 10 \times 10 \times 29$.

Reiese că pentru a găsi numărul de transferuri în cazul răscumpărării rugăciunii este necesară înmulțirea numărului de monede ce revin unui an de răscumpărare cu numărul anilor în care persoana decedată nu și-a împlinit rugăciunile. De asemenea, se vor înmulți și numărul monedelor ce revin unui transfer cu numărul persoanelor nevoiașe. Apoi primul rezultat se va împărți la cel de-al doilea. Rezultatul ne va indica numărul de transferuri. Valoarea grâului și a aurului în bancnote se schimbă întotdeauna aproximativ în aceleași proporții. Adică, valoarea grâului și cea

a aurului scad sau cresc împreună întotdeauna. Din acest punct de vedere, cantitatea de grâu necesară pentru 1 an nu se schimbă, la fel ca și cantitatea de aur, se va calcula aproximativ la fel cum am procedat mai sus calculând cele 60 de monede de aur. De aceea în privința calculului răscumpărării trebuie să fim întotdeauna atenți procedând astfel:

Răscumpărarea pentru 1 an de rugăciune este de 5 monede de aur.

Răscumpărarea unei luni de post este de o monedă de aur.

De aici va reieși cantitatea de aur și numărul transferurilor necesare.

După achitarea răscumpărării rugăciunilor, se vor răscumpăra zilele de post restante, transferându-se de 3 ori 5 monede de aur la 4 persoane nevoiașe. Deoarece, suma răscumpărării pentru o lună, 30 de zile de post, este de 52,5 kilograme de grâu sau 5,25 grame de aur adică 0,73 monede de aur. Se observă astfel că în școala Hanefi cu o monedă de aur se răscumpără un an de post deci pentru 48 de ani se vor da 48 de monede. Transferând 5 monede la 4 nevoiași se vor da 20 de monede. După achitarea răscumpărării postului se vor mai efectua câteva transferuri pentru danie și sacrificii.

Pentru răscumpărarea unei promisiuni este nevoie de 10 persoane nevoiașe zilnic, iar pentru răscumpărarea unei zile de post ce nu a fost ținută fără un motiv bine determinat este nevoie de 60 de persoane nevoiașe și fiecareia nu i se poate da mai mult de jumătate de sa' (520 de dirhem sau 1750 de grame) zilnic. Deci nu se pot oferi în aceeași zi mai multe răscumpărări de promisiune, unui număr de 10 persoane nevoiașe. Astfel răscumpărările pentru promisiune și cele pentru post nu se pot transfera în aceeași zi. Dacă persoana decedată și-a exprimat dorința răscumpărării unei promisiuni se vor oferi într-o zi câte 2 kilograme de grâu sau făină, ori orice alt bun în această valoare, aur, argint, către 10 persoane sărace. De asemenea acestea se pot da și unui singur nevoiaș timp de 10 zile consecutiv. Sau se pot oferi bani unei persoane sărace spunându-i: „Te deleg să te hrănești cu acești bani timp de zece zile, dimineața și seara!” Însă nu este acceptat ca acesta să folosească acești bani în alt scop cum ar fi procurarea de cafea, țigări, ziare. Cel mai bine ar fi să se facă o înțelegere cu un bucătar căruia să i se plătească pentru hrănirea persoanei alese de

două ori pe zi timp de 10 zile. La fel se va proceda și în cazul postului ce a fost întrerupt după mărturisirea intenției și a zîhar, fiind necesară oferirea de jumătate de sa' de grâu sau alte bunuri în aceeași valoare, ori hrănirea zilnic, de două ori pe zi, a 60 de persoane nevoiașe sau a unei singure persoane, timp de 60 de zile, pentru răscumpărarea unei singure zile de post.

Răscumpărarea daniei nu este necesară, dacă persoana decedată nu și-a exprimat dorința în acest sens. S-a convenit că urmașul poate face transferul de la sine pentru răscumpărarea daniei.

În cadrul transferului custodele va trebui să mărturisească intenția de răscumpărare a rugăciunii sau a postului de fiecare dată când se dau monedele de aur persoanelor nevoiașe. De asemenea, persoana aleasă va trebui să spună la înapoierea monedelor „îți dăruiesc aceste monede”, iar custodele la rândul lui va spune ”primesc”. Dacă custodele nu poate efectua răscumpărarea, va delega pe cineva pentru a face răscumpărarea și transferurile pentru persoana decedată.

Imamul Birgivi în cartea sa (**Vasiyyetname**) și Kadizade Ahmed în comentariul acesteia declară că persoanele nevoiașe nu trebuie să dețină suma limită. Este permis ca aceștia să fie aleși dintre rudele persoanei decedate. Se vor oferi aceste monede spunându-se „Îți ofer aceste monede penru răscumpărarea rugăciunilor și se spune numele persoanei în numele căreia se dau banii”. La rândul ei persoana nevoiașă trebuie să-și exprime acceptul și să știe că acele monede îi aparțin. Dacă nu știe atunci i se va aduce la cunoștință dinainte. Persoana care a primit banii îi va oferi de bună voie unei alte persoane nevoiașe spunând „Îți ofer aceste monede pentru răscumpărarea rugăciunilor lui.....” Acesta de asemenea își va exprima acordul prin viu grai. De asemenea, trebuie să accepte monedele ca fiind bunul său propriu, căci dacă le va accepta ca pe un dar ce trebuie returnat, transferul nu va fi valabil. După ce și cea de-a doua persoană își va exprima acordul asupra primirii recompensei, va transmite acele monede unei terțe persoane zicând, (Ți-am dat aceste monede în același mod). Astfel ar trebui efectuat transferul pentru rugăciune, post, danie, sacrificiu, pomana fitr, încălcarea drepturilor unui om sau ale unui animal. Nu este permisă

transferarea recompensei în cazul răscumpărării unui jurământ (adak) și postului.

Apoi persoana care are monedele le va dăruia custodelui de bună voie. Acesta va primi monedele și își va exprima acceptul. În cazul în care nu dorește să le dăruiască, acestea nu îi pot fi luate, deoarece sunt bunul său. Custodele va oferi acestor săraci și o cantitate de aur sau o sumă de bani ori o parte din bunurile persoanei decedate, răsplata acestei pomeni va fi oferită în numele persoanei decedate. Săracul datornic și copilul ce nu a ajuns la pubertate nu ar trebui să participe la transfer, căci este obligatoriu să-și plătească datoriile cu acești bani câștigați. Nu este permisă neîndeplinirea acestei obligații și oferirea banilor altei persoane pentru împlinirea răscumpărării persoanei decedate. Nerespectând această condiție, el nu va primi nici o răsplată chiar dacă transferul ar fi acceptat. Ba mai mult va înfăptui un păcat.

În cazul unei persoane ce nu are bunuri, chiar dacă își exprimă dorința pentru împlinirea transferului, nu este necesar ca custodele său să îplinească aceasta. Persoana decedată își poate lăsa toate bunurile pentru a i se împlini răscumpărarea cu condiția ca aceasta să nu depășească o treime din valoarea moștenirii. Astfel se va efectua răscumpărarea fără a fi nevoie de transferare. Este considerat păcat ca persoana decedată să își exprime dorința de a se face transferarea cu o sumă mai mică de o treime din moștenire cu toate că poate acoperi răscumpărarea. În volumul 5, pagina 273 a cărții sale, Ibn Abidin relatează: (Este mai bine pentru cel ce are copii mici, pentru cel ce este sărac sau pentru bolnavul dreptcredincios ai cărui copii maturi au nevoie de moștenire să nu își exprime dorința împlinirii de acte caritabile facultative din bunurile lăsate ci să le încredințeze copiilor săi dreptcredincioși). În cartea Bezzaziyye, vorbindu-se despre moștenire, se spune, (Bunurile trebuie folosite în acte caritabile și nu lăsate ca moștenire copiilor răi. Căci în caz contrar s-ar considera ca ajutor la împlinirea păcatelor. De asemenea acestor urmași nu trebuie să li se lase o mare parte din moștenire).

Nu este permis ca cineva să ceară să se îplinească transferul pentru rugăciune, post, danie, sacrificiu și promisiuni cu o sumă mai mică de o treime din moștenire, iar cu suma rămasă să se citească Coranul, sau să se

facă hatm-i tehlil, ori să se facă slujbe de pomenire pentru el. Cel ce dă bani pentru acestea, la fel ca și cel ce primește banii pentru o astfel de cauză, vor intra în păcat. Este permis să se dea bani sau să se primească, pentru a învăța pe cineva să citească Coran, însă pentru citirea Coranului așa ceva nu este permis.

De asemenea, nu este permisă recuperarea rugăciunilor, postului persoanei decedate de către urmașii săi sau de către oricine altcineva. Însă, este permis și chiar indicat să se împlinească rugăciuni și să se țină posturi facultative, a căror răsplată să fie dăruită sufletului persoanei decedate.

Pelerinajul neîmplinit poate fi împlinit de o altă persoană aleasă de persoana decedată. Astfel pelerinajul restant va fi împlinit. Căci pelerinajul este un act de credință ce se împlinește atât cu trupul cât și cu banii. Pelerinajul facultativ poate fi împlinit oricând în locul altcuiva. Însă pelerinajul obligatoriu nu poate fi împlinit decât dacă persoana în cauză nu l-a putut împlini până la moartea sa, de către persoana aleasă de acesta.

În cărțile **Mejma'ul enhur** și **Durr-ul-munteka** se relatează: (Răscumpărarea persoanei decedate trebuie împlinită înainte de înmormântare). În cartea **Kuhistani** se spune însă, că se poate realiza și după înmormântare.

Răsplata răscumpărării rugăciunilor, postului, daniei, sacrificiului se poate oferi săracilor, mai mult decât suma limită. Chiar se pot oferi toate monedele de aur unui singur sărac.

Bolnavului aflat pe patul de moarte nu-i este permis să ofere o sumă de bani ca răscumpărare pentru rugăciunile pe care nu le poate împlini. În cazul postului, bătrânul ce nu poate împlini acest act de credință din cauza vârstei are posibilitatea de a oferi răscumpărare pentru posturile restante. Rugăciunea trebuie împlinită, fie chiar și cu capul prin intenție, de către persoana bolnavă. Cel ce nu poate împlini mai mult de rugăciunile unei zile din cauza bolii, chiar și în acest mod, va fi iertat și nu va fi obligat să-și recupereze rugăciunile în cazul însănătoșirii. În schimb, posturile restante trebuie recuperate. Dacă persoana respectivă moare între timp, neputându-și recupera posturile, acestea îi vor fi iertate.

Capitolul 8

CELE 32 ȘI 54 DE OBLIGAȚII

Atât un copil ajuns la pubertate cât și un necredincios vor deveni musulmani rostind Kelime-i tehid (**La ilahe illallah Muhammedun resulullah**) și mărturisindu-și credința, înțelegându-i sensul. Păcatele necredinciosului vor fi iertate imediat. Însă și aceștia, ca fiecare musulman de altfel, trebuie să creadă, să memoreze și să învețe sensul celor 6 condiții ale credinței (Amentu) și de asemenea să-și mărturisească credința că toate regulile islamice, adică toate poruncile și interdicțiile indicate de Muhammed aleyhisselam au fost trimise de către Allahu teala. După aceea trebuie să învețe obligațiile islamice, adică ceea ce este permis și interzis în Islam. Dacă refuză învățarea obligațiilor islamice, împlinirea lor și evitarea celor interzise, adică dacă nu crede în acestea își va pierde credința. Dacă nu acceptă una singură din aceste obligații, va deveni necredincios. Necredinciosul nu devine musulman doar rostind (La ilahe illallah) și împlinind doar unele porunci ale Islamului, cum ar fi rugăciunea, postul, pelerinajul sau împlinirea de acte caritabile. În lumea de apoi nu va primi răsplata acestor binefaceri. Trebuie mai întâi să se căiască și să ceară iertare pentru ceea ce a negat, pentru ceea ce nu a crezut.

Savanții islamici au ales dintre obligațiile Islamului 32 și respectiv 54 de obligații, care trebuie învățate și respectate de către toți musulmanii.

TREIZECI ȘI DOUĂ DE OBLIGAȚII

Principiile credinței: Șase (6)

Principiile Islamului: Cinci (5)

Obligațiile rugăciunii: Doisprezece (12)

Obligațiile abluțiunii: Patru (4)

Obligațiile îmbăierii: Trei (3)

Obligațiile teyemmun: Două (2)

Unii savanți consideră că obligațiile teyemmun ar fi trei și atunci în total ar fi treizeci și trei de obligații.

Principiile Credinței (6)

- 1.-Credința în existența și unicitatea lui Allahu teala.
- 2.-Credința în îngeri.
- 3.-Credința în cărțile trimise de Allahu teala.
- 4.-Credința în Profeții lui Allahu teala.
- 5.-Credința în Ziua de apoi.
- 6.-Credința în destin, să crezi că binele și răul au fost create de Allahu teala.

Principiile Islamului (5)

- 7.-Mărturia de credință-Kelime-i Şehadet.
- 8.-Rugăciunea împlinită de cinci ori pe zi.
- 9.-Dania
- 10.-Postul în luna Ramazan
- 11.-Împlinirea pelerinajului o dată în viață de către cel ce își permite.

Obligațiile Rugăciunii (12)

A.-Obligațiile exterioare sunt în număr de 12, acestora li se mai spune și condiții.

- 12.-Curățenia corporală.
- 13.-Curățenia locului.
- 14.-Acoperirea părților avret ale corpului.
- 15.-Direcția de rugăciune către Kaaba.
- 16.-Timpul potrivit.
- 17.-Intenția.
- 18.-Formula de început (Ifitah tekbiri).

B.-Obligațiile interioare, acestora li se mai spune și poziții.

- 19.-Poziția în picioare.
- 20.-Lectura corectă din Coran.
- 21.-Plecăciunea.
- 22.-Prosternarea.
- 23.-Ultima poziție de așezare.

Obligațiile Abluțiunii (4)

- 24.-Spălarea feței.
- 25.-Spălarea brațelor împreună cu coatele.
- 26.-Umezirea (mesh) a ¼ din cap.
- 27.-Spălarea picioarelor împreună cu gambele.

Obligațiile Îmbăierii (3)

- 28.-A lua apă în gură făcând gargară (mazmaza).
- 29.-A lua apă în nas (istinşak).
- 30.-A spăla tot corpul.

Obligațiile Teyemmum (2)

- 1.-Intenția de a se curăța de starea de impuritate.
- 2.-Lovirea mâinilor de pământ curat și a face mesh pe față și lovirea din nou a mâinilor de pământ curat și trecerea lor peste brațe de la coate până la palme.

CINCIZECI ȘI PATRU DE OBLIGAȚII

- 1.- Credința în unicitatea lui Allahu teala.
- 2.- Să mănânci și să bei numai ceea ce este permis.
- 3.-Abluțiunea.
- 4.-Împlinirea rugăciunii de cinci ori pe zi.
- 5.-Purificarea prin spălarea întregului corp.
- 6.-Să ai încredere în Allahu teala în privința celor necesare vieții de zi cu zi.
- 7.-Să te îmbraci doar cu haine curate.
- 8.-Să te lași în voia lui Allahu teala.
- 9.-Să te mulțumești cu ceea ce ai.
- 10.-Să fi recunoscător pentru binefaceri.
- 11.-Să crezi în destin.

- 12.- Să fi răbdător la necaz.
- 13.-Să te căiești pentru păcatele înfăptuite.
- 14.-Să împlinești ritualurile religioase doar pentru voia lui Allahu teala.
- 15.-Să-l știi pe diavol drept dușman.
- 16.-Să accepți Coranul ca dovadă.
- 17.-Să fi pregătit pentru moarte.
- 18.-Să nutrești afecțiune față de cei iubiți de Allahu teala și să nu-i iubești și să îi eviți pe dușmanii lui Allahu teala [hubb-i fillah și bugd-i fillah].
- 19.-Să fi binevoitor față de părinți și să le faci favoruri.
- 20.-Să faci bine și să îndepărtezi de la rău.
- 21.-Să-ți vizitezi rudele.
- 22.-Să nu trădezi ceea ce ți s-a încredințat.
- 23.-Să ai frică de Allahu teala și să eviți excesul și păcatele.
- 24.-Să te supui lui Allahu teala și Profetului Său.
- 25.-Să eviți păcatul și să te refugiezi în credința în Allahu teala.
- 26.-Să ascuți de superiorii tăi musulmani.
- 27.-Să observi creațiile lumești și celeste pentru a lua pilde.
- 28.-Să reflectezi asupra existenței lui Allahu teala.
- 29.-Să îți ferești limba de cuvinte obscene, interzise.
- 30.-Să îți ții inima departe de toate păcatele.
- 31.-Să nu ironizezi pe nimeni.
- 32.-Să nu privești la lucruri interzise.
- 33.-Musulmanul trebuie să-și respecte cuvântul dat indiferent de împrejurare.
- 34.-Să nu ascuți lucruri rele.
- 35.-Să te străduiești să acumulezi cunoștințe.
- 36.-Să fii corect la măsurat și cântărit.
- 37.-Să te temi de pedeapsa lui Allahu teala.
- 38.- Să dai danie și pomană săracilor și să-i ajuți.
- 39.-Să nu-ți pierzi speranța în iertarea lui Allahu teala.
- 40.-Să nu fi legat de dorințele rele ale patimii.
- 41.-Să dai de mâncare și de băut pentru voia lui Allahu teala.

- 42.-Să muncești cât să îți câștigi existența.
- 43.-Să dai dania și dania produselor agricole.
- 44.-Să nu întreții raporturi sexuale în timpul lăuziei și menstruației.
- 45.-Să-ți cureți inima de păcate.
- 46.-Să nu fii orgolios.
- 47.-Să nu iei pe nedrept averea unui orfan ce nu a atins pubertatea.
- 48.-Să te ferești de homosexualitate.
- 49.-Să împlinești cele cinci rugăciuni zilnice la timp.
- 50.-Să nu acaparezi prin forță bunurile cuiva.
- 51.-Să nu-i asociezi nimic lui Allahu teala.
- 52.-Să te ferești de adulter.
- 53.-Să nu consumi băuturi alcoolice.
- 54.-Să nu juri, decât dacă ai un motiv legitim.

NECREDINȚA (Kufr)

Cel mai mare dintre toate relele este necredința în Allahu teala, ateismul. Necredința înseamnă să nu crezi în ceea ce trebuie. De asemenea, să nu crezi în Muhammed aleyhisselam este tot dovadă de necredință. Credința (IMAN) înseamnă mărturisirea prin viu grai și acceptarea cu inima a tot ceea ce a transmis Profetul Muhammed aleyhisselam oamenilor de la Allahu teala. Dacă există vreun obstacol pentru exprimarea prin viu grai a credinței, atunci aceasta va fi iertată. Trebuie să ne ferim de a spune sau a face ceea ce Islamul ne indică ca fiind semne ale necredinței. Dintre acestea se numără tratarea cu ușurință a uneia dintre poruncile sau interdicțiile Islamului, ironizarea Coranului cel Sfânt, a îngerilor, a Profeților. Refuzul acceptării după luarea la cunoștință este considerată neacceptare, neaprobare. Și îndoiala este tot dovadă de neacceptare.

Necredința se împarte în trei categorii:

Jehli (din ignoranță), Juhudi (din încăpățănare), Hukmi (de situație).

I. Necredința din cauza ignoranței este proprie celor ce nu gândesc. Ignoranța este de două feluri. Prima este simplă. Cei din această categorie știu că sunt ignorați. Ei nu urmează o ideologie greșită. Sunt precum

animalele. Căci ceea ce îi diferențiază pe oameni de animale sunt știința și rațiunea. Aceștia sunt mai prețioși și decât animalele chiar. Căci animalele sunt foarte bune în scopul pentru care au fost create. Cea de-a doua categorie a ignoranței este cea a ideologiei greșite și îi cuprinde pe cei ce nu urmează ideile islamice transmise în mod clar ci filozofia greacă sau ideologia celor 72 de grupuri ale musulmanilor ce nu respectă tradiția profetică. Acest tip de ignoranță este mult mai rău decât primul. Este o boală căreia nu i se știe leacul.

II. Necredința cu bună știință, conștientă, se numește necredință din încăpățănare. Ea apare din orgoliu, din dorința de mărire sau din teama de a fi ironizat. Necredința Faraonului și a acoliților săi, a lui Heraclius, împăratul Bizanțului, sunt de acest fel.

III. Cea de-a treia categorie este necredința de situație. Cel ce spune sau face ceea ce Islamul a indicat ca semn de necredință, chiar dacă aprobă cu inima și spune că crede este considerat necredincios. Să arăți respect față de ceea ce Islamul a poruncit să nu fie respectat și să înjosești ceea ce a fost poruncit să respecti.

Sunt considerate acte de necredință ce duc la autoexcludere următoarele:

- 1.-Să spui că Allahu teala ne privește din cer sau din Arș.
- 2.-Să spui cuiva, Allahu teala te chinuie așa cum m-ai chinuit tu pe mine.
- 3.-Să spui că un musulman este în ochii tăi precum un evreu.
- 4.-Să spui că Allahu teala știe că este adevărat, în cazul unei minciuni.
- 5.-Să folosești cuvinte înjositoare pentru îngeri.
- 6.-Să batjocorești Coranul cel Sfânt, să nu crezi și să înjosești chiar și o literă din el.
- 7.-Să reciți Coran acompaniat de un instrument muzical.
- 8.-Să nu crezi și să folosești cuvinte defăimătoare la adresa adevăratelor Tora și Biblii. [În ziua de azi acestea nu mai există].
- 9.-Să citești Coranul cu litere numite șaz și să afirmi că ai citit adevăratul Coran.
- 10.-Să înjosești Profeții.

11.-Să nu crezi chiar și într-unul singur din cei 25 de Profeți aleyhimusselam, ale căror nume au fost amintite în Coran.

12.-Să spui despre o persoană, ce face fapte bune, că este mai presus de un Profet.

13.-Să se spună despre Profeți că erau nevoiași. Căci sărăcia lor era voită.

14.-Să crezi pe cineva care afirmă că este profet.

15.-Să glumești pe seama a ceea ce se va întâmpla în Ziua de Apoi.

16.-Să nu crezi în pedepsele din mormânt și din lumea de apoi, spunând că nu sunt raționale sau explicabile științific.

17.-Să nu crezi că Allahu teala ni se va arăta în Rai, spunând eu nu doresc Raiul, eu Îl vreau pe Allah.

18.-Să crezi în cuvintele ce indică necredința în Islam și să afirmi că știința este mai presus de cunoștințele islamice.

19.-Să afirmi că nu este nici o diferență dacă împlinești sau nu rugăciunea.

20.- Să spui, ”Eu nu plătesc dania”.

21.-Să îți exprimi dorința ca dobânda să fi fost permisă.

22.-Să îți exprimi dorința ca asuprirea să fi fost permisă.

23.-Să oferi săracului din bunurile câștigate pe căi interzise și să aștepti răsplată pentru aceasta. Săracul să aducă rugi pentru binele persoanei ce a oferit bunurile, știind că acestea nu sunt permise.

24.-Să spui că afirmațiile imamului Ebu Hanife nu sunt valabile. Vehabiții sunt necredincioși din această cauză.

25.-Să nu aprobi una dintre tradițiile foarte cunoscute.

26.-Să spui, în legătură cu hadisul **„Ravda-i Mutahhara, locul dintre mormântul meu și minber este o grădină din grădinile Raiului.”**, eu nu văd nimic în afară de mormânt, minber și rogojină.

27.-Să nu crezi în cunoștințele religioase. Înjosirea acestora și a învățaților islamici.

28.-Cel ce își dorește să devină necredincios, se autoexclue din acel moment.

29.-Cel ce își dorește ca altul să devină necredincios, va deveni necredincios el însuși, dacă își dorește aceasta pentru că agreează ideea de necredință.

30.-Să fi motiv de necredință, cu bună știință, pentru cineva și să spui cuvinte necredincioase de bună voie. Chiar dacă faci acestea fără știință, conform majorității savanților islamici, ești considerat necredincios.

31.-Să faci ceva ce duce la autoexcludere cu bună știință. Unii savanți islamici afirmă că împlinirea acestui fel de acte chiar și cu neștiință duce tot la necredință.

32.-Purtarea brâului folosit de preoți (zunnar) sau a altor haine specifice necredincioșilor. De asemenea este considerată necredință purtarea acestora și de către comercianți, în regiunile ce nu se conduc după legile islamice. Nu este permisă folosirea lor nici în scopul înveselirii oamenilor și al comediei.

33.-Folosirea lucrurilor specifice zilelor de sărbătoare ale necredincioșilor, în același scop și dăruirea lor necredincioșilor.

34.-Folosirea anumitor cuvinte pentru a arăta că este inteligent, cultivat sau pentru a înveseli, a mira sau a bucura persoanele din anturaj poate duce la necredința de situație. Anumite cuvinte rostite la mânie, furie sau din ciudă pot cauza aceeași necredință.

35.-Să bârfești și să afirmi că nu ai bârfit ci doar ai spus un fapt despre o anumită persoană.

36.-Dacă o fată ce a fost căsătorită de către părinții ei, cu un musulman, când încă nu era la pubertate, atingând pubertatea, dacă nu va ști principiile credinței și ale Islamului, dacă nu va putea răspunde la aceste întrebări, când va fi întrebată, va fi separată de soțul ei, ea devenind murted, apostată. Aceeași situație este valabilă și pentru bărbat.

37.-Să aprobi uciderea pe nedrept sau hotărârea de a fi ucis a unui musulman.

38.-Să spui că trebuie omorât un om a cărui ucidere nu este necesară.

39.-Să aprobi persoana ce bate sau ucide pe cineva fără motiv, spunând că asta e ceea ce merita.

40.-Să minți spunând cuiva, Allahu teala știe că te iubesc mai mult decât pe propriul meu copil.

41.-Dacă o persoană ce ocupă un rang înalt strănută și i se spune ”Yerhamukellah”, este un act de necredință să dojenești acea persoană spunând, ”Nu ar trebui să vorbești astfel cu un demnitar!”

42.-Să tratezi cu ușurință și să nu împlinești rugăciunea, postul, dania, neconsiderând că sunt obligații.

43.-Să îți pierzi speranța în mila lui Allahu teala.

44.-Unele bunuri sau bani ce nu sunt la origine interzise, dintr-un motiv ulterior, devin interzise. Acestora li se spune haram-i li gayrihi. Bunurile furate și cele câștigate pe căi interzise sunt astfel. Să numești astfel de bunuri permise nu este necredință. Porcul, băuturile alcoolice și leșurile, lucruri ce ele în sine sunt interzise sunt numite haram-i li aynihi. Să spui despre acestea că sunt permise este un act de necredință.

45.-Să spui despre toate păcatele despre care se știe cu siguranță că sunt interzise, că sunt permise.

46.-Să înjosești chemarea la rugăciune, moscheea și cărțile islamice, lucrurile care sunt importante în Islam.

47.-Să împlinești rugăciunea, știind că nu ai abluțiune.

48.-Să împlinești rugăciunea îndreptat în altă direcție decât cea de rugăciunea, cu bună știință. Să afirmi că nu este nevoie să împlinești rugăciunea îndreptat spre Kaaba.

49.-Să numești un musulman, necredincios, pentru a-l denigra, nu este necredință, însă să îți dorești să devină necredincios este necredință.

50.-Să nu acorzi atenție faptelor tale și astfel să înfăpuiești păcate.

51.-Să nu crezi în necesitatea împlinirii actelor de credință și a evitării păcatelor.

52.-Să crezi că taxele adunate sunt proprietatea sultanului.

53.-Să apreciezi slujbele religioase ale necredincioșilor, să porți brâul purtat de preoți sau alte lucruri specifice necredincioșilor, fără a fi obligat.

54.-Să spui „Să fiu evreu sau necredincios dacă cutare lucru nu este așa”, chiar dacă acel lucru este sau nu așa, persoana în cauză se exclude de bună-voie.

55.-Preacurvia, homosexualitatea, dobânda, minciuna sunt interzise în toate religiile. Dacă cineva își dorește ca acestea să fi fost permise și el însuși să fi împlinit acestea se autoexclde.

56.-Să îți mărturisești credința în Profeți, dar să ai îndoiala asupra profeției lui Adam aleyhisselam.

57.-Să nu ști că Profetul Muhammed aleyhisselam este ultimul dintre profeți.

58.-Să spui, „Dacă ceea ce spun Profeții este adevărat, atunci noi suntem salvați”. Dacă aceste vorbe sunt spuse din îndoială atunci duc la necredință.

59.-Dacă chemând pe cineva la rugăciune, acesta refuză invitația, devine necredincios. Însă, dacă refuzul vine din ideea că nu va împlini rugăciunea la invitația unui om, ci pentru că este porunca lui Allahu teala, atunci nu este dovadă de necredință.

60.-Dacă i se spune cuiva să își scurteze sau nu barba mai mult de patru degete, sau să își taie unghiile, conform tradiției Profetului aleyhisselam, iar acesta refuză, atunci va deveni necredincios. Însă dacă refuză motivând că nu împlinește acestea pentru voia acelu om, ci doar pentru că sunt tradiție profetică, nu devine necredincios.

61.-Să spui cuiva care își scurtează mustața că nu folosește la nimic. Căci, scurtarea mustății este tradiție, deci înseamnă că a tratat cu ușurință tradiția Profetului.

62.-Să-i spui „Să-ți fie de bine”, cuiva care s-a îmbrăcat din cap până în picioare în mătase.

63.-Dacă cineva face ceva neagreat, cum ar fi să își întindă picioarele spre Qibla, să scuipe în direcția de rugăciune, sau să își facă nevoile îndreptat spre Qibla, și i se atrage atenția că ceea ce face este neagreat, însă acesta spune „Măcar de ar fi toate păcatele noastre așa”, deoarece tratează cu ușurință faptele neagreate este posibil să devină necredincios.

64.-Dacă un servitor, intrând în casă, își salută stăpânul în maniera prescrisă de Islam, iar persoana aflată în prezența stăpânului îi spune acestuia să tacă căci nu se cuvine să-i răspundă servitorului la salut, atunci cel ce afirmă acestea devine necredincios. Dacă a făcut asta din dorința de a-l învăța cum să se comporte și să-i arate că poate răspunde la salut și cu inima, atunci nu se autoexclde.

65.-Să afirmi că nivelul credinței oscilează. Dacă se afirmă aceasta pentru perfecțiunea credinței nu este necredință.

66.-Să afirmi că sunt două direcții de rugăciune în ziua de azi, una către Kaaba și una către Ierusalim. Însă dacă afirmă că înainte direcția de rugăciune era către Ierusalim, iar în ziua de azi este către Kaaba, atunci nu este dovadă de necredință.

67.-Să simți o răceală în suflet, să folosești vorbe grele la adresa unui savant islamic fără un motiv anume.

68.-Să afirmi că obiceiurile de a nu vorbi în timpul mesei și de a nu dormi cu soția în timpul perioadei de lăuzie și menstruație sunt din obiceiurile bune ale celor ce se închină focului.

69.-Dacă întrebi pe cineva dacă este musulman și acesta răspunde înșallah dar nu este capabil să explice răspunsul este necredință.

70.-Să spui cuiva căruia i-a murit copilul că Allahu teala a avut nevoie de acel copil.

71.-Dacă o femeie își leagă în jurul brâului o ață neagră și pretinde că ar fi un brâu preoțesc.

72.-Să spui Bismillah când mănânci ceva interzis. Aceasta este valabil pentru mâncărurile interzise în sine, cum ar fi băuturile alcoolice sau leșurile. Pentru mâncarea ce nu este interzisă în sine, dar este obținută pe căi interzise, este permis să se spună Bismillah.

73.-Să fi de acord, să dorești necredința cuiva. Savanții islamici au convenit în unanimitate că cel ce blestemă pe cineva să moară în necredință va deveni necredincios. În schimb, dacă îi dorești cuiva să aibă parte de o pedeapsă puternică și veșnică din cauza tiraniei și răutății sale, această dorință nu se consideră necredință.

74.-Să îl arăți martor pe Allahu teala pentru o treabă pe care afirmi că nu ai făcut-o deși ai făcut-o. Se consideră că îl consideri pe Allahu teala, ignorant.

75.-Dacă un bărbat și o femeie se căsătoresc fără martori și spun că Allahu teala și Profetul sallallahu aleyhi ve sellem le sunt martori. Căci Profetul aleyhisselam, în viață fiind, nu avea cunoștință despre imperceptibil. Este dovadă de necredință să spui că știa imperceptibilul. [Acesta este știut doar de Allahu teala și de cei cărora li-l aduce la cunoștință Allah.]

76.-Să pretinzi că știi ceea ce s-a furat și ceea ce este necunoscut este dovadă de necredință, atât pentru cel ce afirmă aceasta, cât și pentru cel ce crede. Chiar dacă pretinde că acestea îi sunt aduse la cunoștință de djini este tot dovadă de necredință, căci nici chiar profeții sau djinii nu cunosc imperceptibilul.

77.-Dacă cineva vrea să jure pe Allahu teala și o altă persoană îi spune că nu are nevoie de jurământul său pe Allahu teala, ci vrea să jure pe onoarea, pe cinstea sa.

78.-Dacă o persoană îi spune unei alteia, pe care nu o place, că fața ei seamănă cu cel ce ia sufletele, devine necredincios, căci cel ce ia sufletele este unul din îngerii, Azrail aleyhisselam, unul din îngerii importanți.

79.-Să afirmi că neîmplinirea rugăciunii este un lucru plăcut. Dacă chemi pe cineva la rugăciune și această persoană spune că îi vine greu să îplinească rugăciunea va deveni necredincios.

80.-Să spui că Allah din ceruri îți este martor. Căci Allahu teala nu este îngrădit de o locație.

81.-Să spui Allah tatăl.

82.-Dacă cineva spune că Profetul sallallahu aleyhi ve sellem își lungea degetul după ce mânca și o altă persoană spune că aceasta este dovadă de proastă creștere devine necredincios.

83.-Dacă cineva afirmă că Profetul aleyhisselam era negru (cu sens peiorativ) devine necredincios. [Este des întâlnită denumirea câinilor negri Arab, sau numirea gândacilor de bucătărie Fatma cea neagră. Trebuie să ne ferim de un astfel de comportament.]

84.-Mijloacele de subzistență provin de la Allahu teala. Să spui că este nevoie și de o mișcare din partea robului înseamnă să-i aduci asociați lui Allahu teala. Căci și acea mișcare a robului este tot de la Allahu teala.

85.-Să afirmi că e mai bine să fi creștin decât evreu sau necredincios american decât comunist. Trebuie să spui că este mai rău să fii evreu decât creștin și să fii comunist, mai rău decât necredincios.

86.-Să spui că este mai bine să fii necredincios decât să trădezi încrederea cuiva.

87.-Să afirmi că nu vrei să te alături adunărilor religioase, sau să spui: cine poate să facă tot ceea ce zic marii învățați, sau să spună că vorbele savanților islamici nu au beneficii pentru nimeni.

88.-Să râzi când cineva spune ceva nepermis. Și cel ce râde de asemenea se va autoexcluce. Doar în cazul în care râde de nevoie nu se consideră necredință.

89.-Dacă cineva spune că sufletele străbunilor sunt mereu prezente devine necredincios. Dacă ar afirma că sunt doar prezente nu ar fi necredință. [Sufletele celor iubiți de Allahu teala nu sunt omniprezente, aceasta fiind o însușire specifică doar lui Allahu teala. Ele sunt prezente acolo unde sunt amintite, nefiind prezente înainte sau după aceasta.]

90.-Să afirmi că nu cunoști Islamul sau că nu vrei să înveți despre el.

91.-Să spui că dacă profetul Adam nu ar fi mâncat grâu, noi nu am fi fost păcătoși. Există controverse în ceea ce-i privește pe cei ce spun că nu am fi fost pe pământ.

92.-Să spui că noi suntem fii de cârpaci când se spune că profetul Adam se ocupa cu țesutul pânzelor.

93.-Dacă cineva împlinește păcate ușoare și i se atrage atenția să se căiască, iar el refuză spunând, „Ce am făcut ca să mă căiesc?”.

94.-Dacă inviți pe cineva să meargă la un învățat sau să învățați împreună cunoștințe religioase, însă el refuză motivând că nu are nevoie de cunoștințe religioase. Se consideră că înjosește religia și se autoexcluce.

95.-Folosirea cuvintelor batjocoritoare la adresa cărților religioase duce la autoexcludere.

96.-Să întreb pe cineva din a cărei seminție este, din ce națiune face parte, care este imamul orientării religioase ce se caracterizează prin credință, care este imamul orientării religioase ce se caracterizează prin fapte, cel ce nu știe răspunsul devine necredincios.

97.-Să afirmi că ceva interzis cu desăvârșire este permis. [Este riscant să afirmi că tutunul este interzis.]

98.-Să îți dorești ca ceva contrar rațiunii, ceva interzis în toate religiile să fi fost permis. Cum ar fi adulterul, homosexualitatea, camăta, să mănânci după ce te-ai săturat. Dorința ca vinul să fi fost permis nu este act de necredință căci acesta nu este interzis în toate religiile.

99.-Folosirea Coranului în cadrul glumelor, al observațiilor.

100.-Să-i spui unei persoane pe nume Yahya (Ya Yahya! huz-il-kitab). Se consideră înjosirea Coranului. La fel se consideră și citirea Coranului folosind muzica, instrumentele muzicale și dansul.

101.-Nu este bine să spui „Bismillah, abia am venit”. Să spui „Mahalakallah” dacă ceva ți se pare mult, fără a cunoaște sensul.

102.-Nu este bine să spui cuiva „Te-aș fi înjurat, dar înjurătura este păcat.”

103.-Nu este bine să spui cuiva ești gol precum vițelul îngerului Jebrail. Este batjocură la adresa îngerilor.

104.-Să folosești expresii ca jur pe capul copilului meu sau pe capul meu.

105.-Să folosești instrumente muzicale la citirea sau recitarea Coranului, versurilor ce slăvesc nașterea Profetului sau a cântecelor religioase.

106.-Este interzis să citești Coran, rugă de omagiere pentru Profet, cântece religioase, pentru distracție, în adunări ce nu au scop religios.

107.-Să nu asculți cu respect chemarea la rugăciune, rostită conform tradiției Profetului, duce la autoexcludere imediată.

108.-Să dai sens cuvintelor Coranului conform propriei minți.

109.-Să nu crezi conform celor ce au fost clar indicate în Coran și hadisuri și în ceea ce marii imami au convenit în unanimitate este necredință. Acest tip de necredință, se numește Ilhad, iar cel ce crede astfel este numit Mulhid.

110.-Cel ce salută necredinciosul cu respect, devine necredincios.

111.-Să folosești cuvinte respectuoase la adresa necredincioșilor, cum ar fi maestru, profesor.

112.-Să fii de acord cu necredința altcuiva.

113.-Să fii nerespectuos față de benzile, discurile de Coran, căci acestea sunt prețioase la fel ca și cărțile de Coran.

114.-Să frecventezi și să crezi în spusele vrăjitoarelor, ghicitoarelor, chiar dacă unele din spusele lor par adevărate. Căci doar Allahu teala este cel care știe tot și îndeplinește ceea ce dorește. [Să crezi în știință nu este dovadă de necredință.]

115.-Neîmplinirea tradiției Profetului neacordându-i importanța necesară.

116.-Folosirea brâului preoțesc, închinarea la cruce, statui, idoli, icoane, venerarea lor, neacordarea importanței cuvenite chiar și uneia din cărțile islamice, venerarea lucrurilor josnice și înjosirea celor ce ne-au fost indicate ca importante.

117.-Să afirmi și să crezi că un vrăjitor poate să facă orice dorește cu vraja sa și că vrăjile sale au efect.

118.-Dacă unui musulman i se spune necredincios, iar acesta acceptă, devine necredincios.

119.-Să ridici o moschee, să dai pomană ori să împlinești alte acte de caritate cu bunuri ce au fost obținute pe căi interzise și să aștepti în schimb binefaceri.

120.-Dacă cineva dă pomană din bunurile sale obținute pe căi interzise și așteaptă binefaceri pentru aceasta, dacă săracul ce primește pomana știind că este obținută pe căi interzise se roagă ca Allahu teala să fie mulțumit de cel care a oferit-o și dacă cel ce a dat pomana sau o altă persoană spune amin, toți se vor autoexclde.

121.-Să afirmi că este permisă căsătoria cu o femeie cu care este interzis să te căsătorești.

122.-Să asculți Coran sau versuri ce slăvesc nașterea Profetului aleyhisselam, la radio sau megafon doar pentru distracție, în restaurante și în grupuri ce împlinesc păcate.

123.-Să reciți Coran acompaniat de muzică.

124.-Să fii nerespectuos față de Coranul recitat la radio sau megafon.

125.-Să numești Creator pe altcineva în afara lui Allahu teala, indiferent de motiv.

126.-Să numești voit Abdulkoydur pe cineva numit Abdulkadir, Abduluzeyz pe cineva numit Abdulaziz, Memo pentru Muhammed, Hasso pentru Hasan, Ibo pentru Ibrahim. Cei ce scriu aceste nume pe încălțăminte și cei ce calcă pe ele își pot pierde credința.

127.-Să împlinești rugăciunea știind că nu ai abluțiune și să nu agreezi ceva ce este tradiție profetică.

128.-Să afirmi că distrugi mormintele celor iubiți de Allahu teala ca ignoranții să nu considere că aceștia sunt Creatori.

129.-Să fi motiv de autoexcludere pentru cineva și în special pentru propriul copil.

130.-Să afirmi că adulterul și homosexualitatea sunt permise.

131.-Să nu acorzi atenția cuvenită interdicțiilor indicate în versetele coranice și hadisuri și în cele acceptate în unanimitate de savanții islamici.

132.-Împlinirea continuă a păcatelor mari duce la necredință. Să nu acorzi importanță rugăciunii este necredință.

133.-Să așezi pe jos sau să folosești cu intenția de batjocură hârtie, covor de rugăciune sau pătură pe care sunt scrise versete sau doar litere din Coran.

134.-Să spui că Ebu Bekir-Siddik și Omer Faruk radiyallahu anhum nu aveau dreptul să fie califi..

135.-Să ai așteptări de la altcineva decât Allahu teala, cum ar fi persoanele decedate.

136.-Este foarte urât și păcat să crezi sau să îl numești pe Allahu teala „tez veren dede”.

137.-Să nu acorzi importanță obligativității îngropării morților, spunând că aceasta este ignoranță și să afirmi că obiceiul budiștilor, brahmanilor sau comuniștilor de a incinera morții este mai bun.

138.-Să negi cu inima sau prin viu grai pe unul dintre apropiații lui Allahu teala, fie el mort sau viu.

139.-Să dușmănești pe cei iubiți de Allah și pe adevărații savanți islamici.

140.-Să afirmi că evliya sunt departe de a păcătui, căci această însușire este proprie Profetilor.

141.-Există temerea că cel ce nu a avut parte de cunostințele religioase legate de suflet, de inimă, poate trece în lumea de dincolo în necredință. Trebuie ca măcar să credem în existența lor.

142.-Să reciți sau să citești Coranul așa cum nici un savant islamic nu a făcut-o, chiar dacă nu se schimbă cuvintele și sensul lor.

143.-Să folosești ceva specific slujbelor preoțești.

144.-Să crezi că evenimentele au loc de la sine și să afirmi că animalele au evoluat de la unicelulare către mamifere și mai apoi către om.

145.-Cine nu împlinește rugăciunea cu bună-știință, nu se gândește să recupereze rugăciunile restante și nu se teme de pedeapsa pentru acestea, conform orientării hanefite este necredincios.

146.-Să împlinești slujbele religioase ale necredincioșilor ca acte de adorare, cum ar fi folosirea instrumentelor muzicale precum orga și clopotele în moschei și împlinirea, fără a fi constrâns, a ceea ce Islamul consideră semn de necredință.

147.-Cel ce insultă companionii Profetului este numit mulhid. Mulhid înseamnă necredincios.

148.-Să agăți pe perete, la înălțime, fotografiile necredincioșilor, în semn de respect.

149.-Să venerezi fotografii, statui , semnul crucii, stelele, soarele, vaci sau alte astfel de lucruri în ideea că acestea au proprietăți divine și pot crea ceea ce vor, sau pot oferi vindecare.

150.-Să o numești pe Hazreti Aişe femeie de moravuri ușoare și să nu crezi că tatăl ei făcea parte dintre companionii Profetului.

151.-Să nu crezi în coborârea din cer a profetului Isus cu toate că acest lucru se știe clar.

152.-Să numești necredincios pe unul dintre cei despre care se spune în Coran și hadisuri că au fost binecuvântați cu Raiul.

153.-Să încerci să schimbi, conform științei, înțelesul versetelor din Coran ce nu au legătură cu știința, schimbarea sensurilor comentariilor făcute de Selef-i salihin este o faptă gravă. Cei ce fac astfel de traduceri și comentarii se autoexclud.

154.-O fată sau un băiat musulman ce ating pubertatea și nu își cunosc religia devin necredincioși.

155.-Ieșirea femeii musulmane pe stradă cu capul, brațele, picioarele descoperite și expunerea sa privirii bărbaților este un mare păcat. Neacordarea atenției cuvenite acestei chestiuni duce la autoexcludere.

156.-Obligațiile și interdicțiile indicate de Profetul Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem sunt la fel de importante ca și cele indicate în Coran, prin urmare cel ce nu crede în acestea devine necredincios.

157.-La pomenirile din timpul plecăciunii trebuie să rostim azim cu (ظ) și nu cu (ج) căci Subhane rabbiyel azim cu ظ înseamnă Allah este mare, iar rostit cu ج înseamnă Allah este dușmanul meu. Prin urmare rugăciunea nu va fi valabilă și doarece se schimbă sensul duce la autoexcludere.

158.-Să lauzi recitatorul de Coran că a recitat Coranul cu melodie. Să spui că ceva ce este interzis conform celor patru orientări religioase, este frumos este dovadă de necredință. În schimb să lauzi pentru că a recitat frumos sau pentru vocea sa nu este dovadă de necredință.

159.-Să nu crezi în existența îngerilor și a djinilor.

160.-Versetele Coranului au fost explicate cu cuvinte clare. Schimbarea acestor sensuri și conformarea la Ismailiți duce la autoexcludere.

161.-Vrăjitoria ce include cuvinte sau fapte ce duc la necredință, este dovadă de necredință.

162.-Cel ce numește un musulman, necredincios, sau comunist, mason sau altceva ce are o ideologie necredincioasă devine necredincios.

163.-Cel ce împlinește acte de credință, se teme ca credința sa să nu slăbească și se gândește că are păcate multe și actele sale de credință nu îl vor putea salva, are o credință puternică. Cel ce se îndoiește de credința sa devine necredincios.

164.-Să spui cu exactitate un număr de Profeti, poate duce la adăugarea ca Profet a cuiva care nu este Profet sau la omiterea vreunui Profet. Iar asta este considerată necredință, căci neacceptarea unui Profet este echivalentă cu negarea tuturor Profeților.

Orice musulman, bărbat sau femeie, care face cu bună-știință și în mod voit fără a fi fost silit, serios sau în spirit de glumă, ceva ce a fost admis în unanimitate de savanții islamici ca fiind act de necredință, chiar dacă nu s-a gândit la înțelesul vorbelor sau faptelor sale, devine necredincios. Acestui tip de necredință i se spune **kufr-i inadi**. Celui ce se autoexclde din această cauză îi vor fi anulate toate binefacerile anterioare. Dacă se va căi, acestea nu vor fi returnate. Dacă are o stare materială bună va trebui să împlinească pelerinajul din nou. Nu va recupera rugăciunile, posturile, daniile împlinite în perioada de necredință. În schimb le va recupera pe cele restante din perioada anterioară celei de necredință.

Pentru a se căi nu este de ajuns să rostească mărturisirea de credință, ci trebuie să se căiască și pentru ceea ce a fost motiv pentru autoexcluderea sa. [Trebuie să reentre în Islam pe ușa pe care a ieșit.] Dacă a spus sau a făcut ceva fără a ști că aceasta duce la necredință sau dacă ceea ce a spus sau a făcut este subiect de controversă între savanții islamici, atunci există îndoieli asupra autoexcluderii sale și a dezlegării căsătoriei. Pentru orice eventualitate este mai bine să-și reînnoiască mărturisirea de credință și căsătoria. Acest tip de necredință este necredința prin ignoranță. Ignoranța nu este o scuză, ci este un mare păcat. Pentru că este obligație pentru orice musulman să învețe ceea ce este necesar din cunoștințele islamice. Credința și cununia celui ce rostește ceva ce duce la necredință, din greșală, nu vor suferi schimbări. Însă este de preferat să-și reînnoiască mărturisirea de credință și cununia.

Așa cum un necredincios poate deveni musulman doar rostind cuvântul unicității, așa și un musulman poate deveni necredincios doar rostind un cuvânt.

Chiar dacă un cuvânt sau o faptă ale unui musulman au o sută de înțelesuri și doar una dintre ele îl arată pe el ca fiind credincios, pe când celelalte nouăzeci și nouă îl arată ca fiind necredincios, trebuie să spunem că acea persoană este musulmană. Nu trebuie să acordăm importanță sensurilor care îl arată ca fiind necredincios, ci doar aceluia singur sens ce îl indică ca fiind musulman. Nu trebuie să se înțeleagă greșit. Trebuie avute în vedere două puncte. Primul, cel ce spune sau face acel lucru trebuie să fie musulman. Spre exemplu, dacă un francez laudă Coranul, sau un englez spune că Allahu teala este unic asta nu înseamnă că aceștia sunt musulmani. Al doilea, s-a zis, dacă acel cuvânt are o sută de înțelesuri. Și nu că din o sută de cuvinte sau fapte, nouăzeci și nouă să indice necredința și doar unul credința. Atunci acea persoană nu poate fi numită musulman.

Fiecare musulman să citească dimineața și seara această rugă de credință și ruga pentru reîmprospătarea credinței și cununiei :

„ALLAHUMME INNI E'UZU BIKE MIN EN UŞRIKE BIKE ŞEY -EN VE ENE A'LLEMU VE ESTAGFIRU-KE LIMA LA-A'LEMU INNEKE ENTE ALLAMUL-GUYUB.”

„ALLAHUMME INNI URIDU EN UJEDDIDEL IMANE
VENNIKAHA TEJDIDEN BI KAVLI LA ILAHE ILLALLAH
MUHAMMEDUN RESULULLAH.”

PENTRU A AVEA PERMANENT CREDINȚĂ TREBUIE :

- 1.-Să credem în imperceptibil.
 - 2.-Să credem că imperceptibilul este știut doar de Allahu teala și de cei cărora El îl aduce la cunoștință.
 - 3.-Să știi ceea ce este interzis și să îl eviți ca atare.
 - 4.-Să știi ceea ce este permis și să acționezi în consecință.
 - 5.-Să te temi mereu de pedeapsa lui Allahu teala.
 - 6.-Să nu îți pierzi speranța în mila lui Allahu teala.
- Și negarea a ceea ce duce la apostazie se consideră căință. Dacă un apostat moare fără a se căi va arde veșnic în Iad. De aceea trebuie să ne ferim și să ne temem de necredință și **SĂ VORBIM PUȚIN**. Într-un hadis se relatează: **Vorbiți întotdeauna numai de bine și lucruri folositoare. Sau dacă nu tăceți!** Trebuie să fim serioși nu glumeți sau puși pe șotii. Nu trebuie să facem lucruri ce nu sunt raționale sau umane. Trebuie să ne rugăm mult la Allahu teala să ne ferească de necredință.

FAPTE CE POT DUCE LA AUTOEXCLUDERE; CHIAR DACĂ ÎN PREZENT EȘTI CREDINCIOS

- 1.-Convingeri care nu sunt compatibile cu tradiția sau cu convingerile Profetului aleyhisselam, și ale adepților săi. [Cel ce se îndepărtează chiar și foarte puțin de ideologia Ehl-i sunnet va deveni necredincios sau pervertit].
- 2.-Credința slabă.
- 3.-Să-ți folosești cele nouă membre pe căi greșite.
- 4.-Să continui să împlinești păcatele mari.
- 5.-Să încetezi să fii mulțumitor pentru binefacerea Islamului.

- 6.-Să nu te temi că poți să treci în lumea de apoi în necredință.
- 7.-A tiraniza pe alții.
- 8.-Să nu ascuți chemarea la rugăciune care este recitată conform tradiției Profetului Muhammed aleyhisselam.
- 9.-A te împotrivi părinților tăi.
- 10.-Să juri în exces chiar dacă ceea ce spui este adevărat.
- 11.-Să împlinești rugăciunea nerespectând regulile din timpul rugăciunii.
- 12.-Să nu înveți și de asemenea să nu îți înveți copiii să împlinească rugăciunea considerând că nu este importantă și de asemenea să îi împiedici și pe alții să își împlinească rugăciunea.
- 13.-Să consumi băuturi alcoolice.
- 14.-Să chinui musulmanii.
- 15.-Să afirmi fals că ești apropiat de Allahu teala de dragul comercializării cunoștințelor islamice.
- 16.- Să îți uiți păcatele și să le consideri ușoare.
- 17.-Mândria, aroganța.
- 18.-Pedanteria. Să te consideri superior altora din cauza cunoștințelor și actelor tale religioase.
- 19.-Ipocrizia.
- 20.-Invidia.
- 21.-A nu te supune superiorilor religioși și politici atâta timp cât spusele lor nu contravin religiei.
- 22.-Să afirmi despre cineva că este bun sau rău fără a-l pune la încercare.
- 23.-Minciuna.
- 24.-A evita clerul, savanții islamici.
- 25.-A lungi mustața mai mult decât lungimea indicată de tradiția Profetului aleyhisselam.
- 26.-Bărbații să poarte mătase.
- 27.-Continuarea bărfei.
- 28.-Să îți chinui vecinul chiar și dacă este necredincios.
- 29.-Să te enervezi foarte tare pentru chestiuni lumești.
- 30.-Camăta.

31.-Să lungești poalele sau mânecile hainelor cu scopul de a te mândri.

32.-Vrăjitoria.

33.-Să nu îți vizitezi rudele musulmane și dreptcredincioase care îți sunt permise.

34.-Dușmănirea adevăraților savanților islamici și a nutri dragoste față de dușmanii religiei.

35.-Să ții supărare cu un frate în credință mai mult de trei zile.

36.-Să continui să preacurvești.

37.-Să întreții raporturi homosexuale fără a te căi.

38.-Să nu aduci chemarea la rugăciune la timpurile indicate de cărțile islamice și neconform tradiției profetice și de asemenea să nu ascuți cu respect ezanul citit conform tradiției profetice.

39.-Să nu îndepărtezi de la rău cu vorba bună, dacă îți stă în putere.

40.-Să accepte ca soția, fiica și femeile pe care le poate sfătui să iasă afară cu capul, brațele, picioarele descoperite, parfumate și împodobite și de asemenea să accepte întâlnirea lor cu persoane neadecvate.

PĂCATELE MARI SUNT NENUMĂRATE: [Cele 72 de păcate mari sunt următoarele.]

1.-Uciderea pe nedrept a unei persoane.

2.-Preacurvia.

3.-Homosexualitatea.

4.-Consumarea de băuturi alcoolice. [Consumarea berii nu este permisă.]

5.-Furtul.

6.-Consumarea de droguri pentru plăcere.

7.-Acapararea bunurilor cuiva prin forță.

8.-Mărturia mincinoasă.

9.-Să mănânci în fața musulmanilor fără un motiv bine întemeiat în timpul postului din luna Ramazan.

10.-Darea și luarea de dobândă.

- 11.-A jura peste măsură.
- 12.-A te împotrivi mamei și tatălui tău.
- 13.-A renunța la vizitarea rudelor dreptcredincioase și permise.
- 14.-Fuga din fața dușmanului pe câmpul de luptă.
- 15.-Luarea pe nedrept a averii unui orfan.
- 16.-Nefolosirea corectă a cântarului.
- 17.-Împlinirea rugăciunii înainte sau după timpul său.
- 18.-A frânge inima fratelui tău întru religie. [Acesta este un păcat mai mare decât dărâmarea Kaabei. **După necredință, nu este păcat mai mare care să atragă supărarea lui Allahu teala decât zdrobirea inimii unui musulman.**]
- 19.-Rostirea cuvintelor nefolosite de Profet aleyhisselam.
- 20.-Luarea de mită.
- 21.-Să fugi de martiriul adevărat.
- 22.-Să nu dai dania pentru bunuri și dania pentru produsele agricole.
- 23.-Să nu îndepărteze pe cineva de la rău pentru cel ce are puterea de a face asta.
- 24.-Să arzi un animal viu.
- 25.-Să uiți să citești Coranul, nepracticând citirea sa, după ce ai învățat să îl citești.
- 26.-Să îți pierzi speranța în mila lui Allah Preamărețul.
- 27.-Trădarea încrederii unei persoane fie ea musulmană sau necredincioasă.
- 28.-Să mănânci carne de porc.
- 29.-Să nu iubești și să folosești cuvinte urâte la adresa unuia dintre companiile Profetului radiyallahu anhum.
- 30.-Să continui să mănânci după ce te-ai săturat.
- 31.-Soțiile să părăsească patul conjugal.
- 32.-Soțiile să meargă în vizită fără acordul soților.
- 33.-Să numești prostituată, o femeie onorabilă.
- 34.-Să duci vorba între musulmani.
- 35.-Să îți expui părțile avret. [Părțile interzise spre a fi văzute sunt, la bărbat, între ombilic și genunchi, iar la femeie părul, brațele, picioarele.]

De asemenea este interzis și să privești părțile interzise a fi văzute ale altcuiva.

36.-Să mănânci și să dai altcuiva să mănânce animale moarte înainte de a fi tăiate.

37.-Să trădezi încrederea cuiva.

38.-Să bârfești un musulman.

39.-Invidia.

40.-A îi aduce asociați lui Allahu teala.

41.-Minciuna.

42.- Mândria, orgoliul, să te crezi mai presus decât ceilalți.

43.-Bolnavul aflat pe patul de moarte să ascundă bunuri de moștenitorul său.

44.-Zgârcenia.

45.-Să nutrești dragoste pentru lumea aceasta.

46.-Să nu te temi de pedeapsa lui Allahu teala.

47.-Să nu consideri interzis ceea ce este interzis.

48.-Să nu consideri permis ceea ce este permis.

49.-Să crezi în ghicitori și că aceștia au cunoștință despre necunoscut.

50.-Autoexcluderea din religie.

51.-Să privești soțiile, fiicele cuiva fără a avea un motiv.

52.-Femeile să îmbrace haine bărbătești.

53.-Bărbații să îmbrace haine femeiești.

54.-Să păcătuiești la Kaaba.

55.-Să faci chemarea la rugăciune și rugăciunea înainte de timpul lor.

56.-Să te împotrivești regulilor, poruncilor oamenilor de stat.

57.-Să asemeni părțile interzise a fi văzute ale soției cu cele ale mamei.

58.-Să folosești cuvinte înjositoare la adresa mamei soției.

59.-Privirea insistentă reciprocă.

60.-Să mănânci și să bei resturile rămase de la câine.

61.-Să faci cuiva un bine și să-i reamintești acest lucru mereu.

62.-Bărbații să îmbrace haine de mătase.

63.-Să continui în ignoranță. [Să nu înveți ideologia Ehl-i sunnet, obligațiile, interdicțiile și ceea ce este important.]

64.-Să juri folosind altceva decât numele lui Allahu teala sau ceea ce ne-a fost indicat de Islam.

65.-Să eviți acumularea de cunoștințe.

66.-Să nu înțelegi ce nenorocire este ignoranța.

67.-Să continui să înfăptuiești păcatele mici.

68.-Să râzi în hohote fără a fi nevoit.

69.-Să nu te cureți de starea de impuritate pe durata unui timp de rugăciune și să pierzi acea rugăciune.

70.-Să întreții raporturi sexuale cu soția în timpul menstruației și lăuziei.

71.-Să citești Coranul folosind o melodie, să cânti melodii nepermise, să folosești instrumente muzicale.

72.-Sinuciderea.

Căsătoria mut'a și căsătoria pentru o perioadă delimitată de timp sunt interzise. Așa cum pentru femei este interzis să își expună părul, capul, brațele, picioarele, este de asemenea interzis să iasă pe stradă cu haine subțiri, transparente, strâmte sau foarte parfumate.

Este interzis să privești, chiar și fără poftă, femeia care își acoperă părțile intime cu haine strâmte. Este interzis să privești cu poftă lenjeria intimă a unei femei străine. Este interzis să privești cu poftă la părțile interzise spre a fi privite, acoperite de haine strâmte, chiar dacă nu sunt părți intime. Este interzisă desenarea, tipărirea, fotografierea pozelor ce duc la atâțarea poftelor și implicit la păcat. [Este dovadă de necredință să tratezi cu ușurință interdicțiile.]

Este interzisă folosirea apei în exces la abluțiune și îmbăierea rituală.

Este păcat să numești ignoranți învățații islamici iubiți de Allahu teala, să deduci din spusele lor lucruri ce nu au legătură cu regulile islamice, să crezi că minunile înfăptuite de ei au luat sfârșit odată cu moartea lor și să îi împiedici pe cei ce găsesc binecuvântare la mormintele lor. De asemenea este păcat să ai o concepție greșită asupra musulmanilor, tirania, acapararea bunurilor cu forța, invidia, minciuna, bârfa și calomnia.

ZECE LUCRURI CE DUC LA MOARTEA ÎN NECREDINȚĂ

- 1.-Neînvățarea poruncilor și interdicțiilor lui Allahu teala.
- 2.-Nerespectarea credinței conform ideologiei ehl-i sunnet.
- 3.-A acorda o importanță prea mare averii lumești, rangului și celebrității.
- 4.-A se chinui pe sine sau animalele.
- 5.-A nu fi mulțumitor față de Allahu teala sau de cei care îți fac un bine.
- 6.-A nu se teme de pierderea credinței.
- 7.-A nu împlini cele cinci rugăciuni zilnice la timp.
- 8.-Dobânda.
- 9.-A înjosi musulmanii ce își respectă religia. Folosirea de cuvinte batjocoritoare, precum înapoiați la adresa lor.
- 10.-Scrierea sau rostirea cuvintelor obscene, a desenelor obscene.

PENTRU A URMA IDEOLOGIA EHL-I SUNNET TREBUIE SĂ FIM ATENȚI LA URMĂTOARELE CHESTIUNI:

- 1.-Allahu teala are anumite însușiri ce sunt separate de persoana Sa.
- 2.-Credința nu este oscilantă, ea nu crește și nici nu scade.
- 3.- Credința nu dispare odată cu împlinirea păcatelor mari.
- 4.-Credința în imperceptibil este adevărată.
- 5.-Nu există comparație în credință.
- 6.-Allahu teala va fi văzut în Rai.
- 7.- Tevekkul este una din condițiile credinței.
- 8.-Actele de adorare nu sunt parte din credință.
- 9.-Credința în destin este una din condițiile credinței.
- 10.-Este obligatorie conformarea la una din cele patru școli religioase.

11.-Este obligatoriu să iubești toți companionii, familia și soțiile Profetului.

12.- Superioritatea celor patru califi este conformă ordinii venirii lor ca conducători ai musulmanilor.

13.- Este permisă oferirea răsplatei actelor de adorare facultative precum rugăciunea, postul, pomana.

14.-Mirajul a avut loc atât pe plan material cât și spiritual.

15.-Minunile înfăptuite de către cei apropiați de Allahu teala sunt adevărate.

16.-Mijlocirea există.

17.-Este permis să se facă mesh peste mest.

18.-Întrebările din mormânt există.

19.-Pedeapsa din mormânt va fi atât pentru corp cât și pentru suflet.

20.-Allahu teala este cel ce crează atât oamenii cât și lucrurile. Oamenii sunt înzestrați cu voință, dorință.

21.-Hrana poate fi câștigată și pe căi permise și pe căi nepermise.

22.-Este permis pentru cineva să ceară ca rugile sale să fie acceptate de dragul unui evliya

***Și- a început muezinul chemarea la rugăciune,
Ți-ai întors fața către Kaaba și ți-ai mărturisit intenția.
La auzul ei credincioșii, au ascultat plini de respect,
Și apoi au început rugăciunea, slujindu-L pe Domnul lor.***

COMPORTAMENT URÂT:

1.-Necredința.

2.-Ignoranța.

3.-Frica de a fi înjosit. [Neacceptarea adevărului din teama de a fi înjosit, de a fi bârfit.]

4.-Plăcerea de a fi lăudat. [A fi mândru și a-i face plăcere să fie lăudat.]

5.-Credința greșită, nerespectarea tradiției profetice.

6.-Conformarea dorințelor, poftelor sufletului

7.-Credința prin imitare. [Imitarea persoanelor necunoscute.]

8.-Fățărnicia, falsitatea. Împlinirea actelor de adorare pentru atingerea scopurilor lumești.

9.-Dorința de a trăi mult pentru poftele lumești.

10.-Căutarea poftelor lumești prin metode interzise.

11.-Aroganța. A se crede superior celorlalți.

12.- Modestia exagerată.

13.-Pedanteria în actele de adorare împlinite și binefacerile făcute.

14.-Invidia. Să invidiezi pe cineva, să nu îl suporti, să îți dorești ca bunurile pe care le are să fie distruse. Ebulleys-i Semerkandi spune: **Rugile a trei categorii de persoane nu vor fi acceptate. Ale celor ce mănâncă ceva interzis, ale celor ce bârfesc și ale celor ce invidiază.**

15.-Să înjosești pe cineva.

16.-Să te bucuri de necazul altuia.

17.-Să îți supărare.

18.-Frica, teama.

19.-Mânia, asprimea în exces, tirania.

20.-Trădarea în comportament.

21.-Trădarea. Să spui sau să faci lucruri care trădează siguranța sunt semne de ipocrizie.

22.-Să nu respecti cuvântul dat. În hadis se relatează: **Trei sunt semnele ipocriziei: minciuna, nerespectarea cuvântului dat, trădarea încrederii.**

23.-Să te gândești că Allahu teala nu îți va ierta păcatele. Este interzis. Înseamnă să gândești ceva rău despre Allahu teala. De asemenea este interzis să consideri dreptcredincioșii ca fiind păcătoși.

24.-Dorința excesivă de a acumula bunuri lumești.

25.-Întârzierea împlinirii faptelor bune. Într-un hadis se relatează: **Prețuiți cinci lucruri înainte de venirea altor cinci: Viața înaintea venirii morții, sănătatea înaintea venirii bolii, câștigarea vieții de apoi încă din lumea aceasta, tinerețea înaintea venirii bătrâneții, bunăstarea înaintea sărăciei.**

26.-Iubirea păcătoșilor. Cel mai rău dintre păcate este tirania. Cei ce împlinesc fapte interzise sunt păcătoși.

27.-Dușmănia învățaților islamici. Batjocorirea și înjosirea învățaților islamici este necredință.

28.-Sedițiunea. În hadis se relatează: **Sedițiunea este adormită, blestemat fie cel ce o va trezi!**

29.-Mudahene- să nu îndepărtezi pe cineva de la împlinirea faptelor interzise deși îți stă în putere și să îți trădezi religia pentru lucruri lumești. Mudara-să îți dai viața lumească pentru religie.

30.-Neacceptarea adevărului.

31.-Ipocrizia.

32.- Să nu chibzuiești, să nu reflectezi asupra păcatelor, asupra creaturilor și asupra propriei ființe.

33.-Să blestemi un musulman.

34.-Să folosești porecle urâte pentru musulmani.

35.-Să nu accepți scuze.

36.-Să faci comentarii greșite asupra Coranului.

37.-Să continui să faci lucruri interzise.

38.-Bârfa.

39.-Să nu te căiești.

40.-Dorița de avere și ranguri.

[Trebuie să ne ferim de comportamentul urât și să încercăm pe cât putem să avem un comportament frumos. În hadisuri se relatează: **(Robul ce are puține acte de credință va ajunge pe trepte înalte în lumea de apoi prin comportamentul său frumos.)**

(Cel mai ușor și mai util dintre actele de credință este comportamentul frumos și să vorbești puțin.)

(Să te apropii de cel ce s-a îndepărtat de tine, să îi ierți pe cei ce ți-au făcut rău, să dăruiești celor ce te-au defavorizat, sunt din comportamentul frumos.)]

Capitolul 9

SURELE ȘI RUGILE DIN TIMPUL RUGĂCIUNII

Surele și rugile se pot scrie cu litere latine?

Oricât ne-am strădui să scriem surele și rugile cu litere latine nu este posibil. Orice accente sau semne am folosi, nu este posibil să le citim corect. Pentru a putea fi citite ca în Coran, trebuie mai întâi citite de un cunoscător și apoi trebuie repetate mereu. Aceste citiri repetate îi dau ocazia celui ce știe să citească Coranul să le arate și să îi învețe și pe ceilalți literele Coranului. Despre măreția acestei binefaceri și virtuțile ei în această lume cât și în cea de apoi s-a scris îndelung în hadisuri și în cărțile ce ne învață religia.

Astfel fiecare musulman trebuie să își trimită copilul la moschei, la cursuri de învățarea Coranului pentru a învăța literele și modul de citire a Coranului, trebuie să se străduiască să poată primi această mare răsplată. Într-un hadis se relatează: **Cei ce își învață copiii să citească Coranul sau îi trimit la moschee să învețe vor primi pentru fiecare literă învățată răsplata a vizitării de zece ori a Kaabei minunate iar în Ziua de Apoi vor fi încoronați. Toți oamenii se vor uita la ei cu invidie.** Într-un alt hadis se relatează: **Cei ce nu își învață copiii religia vor merge în Iad.**

ISTIGFAR DUASI

(Ruga pentru iertarea păcatelor)

În foarte multe versete se spune (**Slăviți-Mă mult!**) și în sura (**Iza cae**) se spune (**Slăvește-L cu laudă pe Allah și roagă-L pe El de iertare, Fiindcă El este iertător cu cel ce se căiește.**) De aici reiese că Allah ne poruncește să ne căim. De aceea, Muhammed Ma'sum în cartea sa Mekubat, volumul 2, a 80-a scrisoare spune: (Conformându-mă acestei porunci, după fiecare rugăciune rostesc de trei ori ruga de căință și de 67 de ori **Estagfirullah**). Ruga de căință este: **Estagfirullahel'azim ellezi la ilahe illa huv el hayyel kayyume ve etubu ileyh.** Rostiți și voi această rugă foarte des! De fiecare dată să ne gândim că sensul acestei rugă este

(Iartă-mă O, Allah!). Ea ferește pe cel ce o rostește cât și pe cei din preajma sa de necazuri și probleme. Mulți au rostit această rugă și s-au bucurat de binefacerile ei. La culcare se rostește **Ya Allah! Ya Allah!** și de trei ori ruga **Estagfirullah min kulli ma kerihallah** și se continuă până adormim.

Șeyh Ahmed Namiki Jami a decedat în anul 1142, (536 hijri). Acesta relatează în cartea sa (**Miftah-un-nejat**) că cel ce se căiește, cere iertare și îndeplinește toate condițiile, toate drumurile pe care trece și locurile pe care stă se vor mândri cu el. Soarele, luna și stelele se vor ruga pentru el. Mormântul său va fi o grădină din grădinile Raiului. Celui ce nu-i este sortită o astfel de căință ar trebui să caute compania celor cărora le-a fost sortită o astfel de căință. În următoarele hadisuri se relatează: (**Cel mai de preț din toate actele de adorare este să iubești pe adevărații învățați ai religiei**) și (**Celui ce se căiește și cere iertare îi vor fi iertate toate păcatele**). Căința se face cu inima, iar iertarea se cere prin viu grai.

Ruga Tevhid

Ya Allah, ya Allah. La ilahe illallah Muhammedün Resûlullah. Ya Rahman, ya Rahîm, ya afüvvü ya Kerim, fa'fü anni verhamni ya erhamerrahimin! Teveffeni müslimen ve elhikni bissalihin. Allahümmagfirli ve li-abai ve ummehati ve li-abai ve ummehat-i zevjeti ve li ejdadi ve jeddati ve li-ebnai ve benati ve li-ihveti ve ehavati ve li a'mami ve ammati ve li-ahvali ve halati ve li-ustazi Abdulhakim-i Arvasi ve li kaffetil mu'mine vel-mu'minat. Rahmetullahi teala aleyhim ejma'in.

Coperta 2 Bismillahirrahmanirrahim,

Există multe cărți care ne învață despre Islam. Cea mai prețioasă dintre acestea fiind cartea **MEKTUBAT** (Scrisori) în trei volume, a imamului Rabbani, urmată de cartea omonimă a lui Muhammed Ma`sum, scrisă tot în trei volume.

Muhammed Ma`sum afirmă în cel de-al treilea volum al cărții sale, mai exact în a 16-a scrisoare următoarele: “Credința, înseamnă aprobarea atât a Unicității lui Allahu teala (Kelime-i Tevhid) cât și credința în ultimul său trimis, Profetul Muhammed ”sallallahu aleyhi ve sellem”. Adică condiția de a fi musulman implică și credința în Profetul Muhammed aleyhisselam.

Allahu teala i-a trimis acestuia, prin intermediul îngerului Gebrail, Coranul cel Sfânt. Această carte reprezintă cuvântul lui Allahu teala și nu vorbele Profetului Muhammed și nici spusele filozofilor sau istoricilor. Profetul Muhammed aleyhisselam este cel care a comentat și a explicat Coranul. Vorbele, comentariile și faptele Profetului Muhammed poartă denumirea de **Hadis**-uri. Prin urmare, Islamul are la bază două surse: Coranul și Hadis-urile. Milioanele de cărți islamice existente sunt explicațiile Coranului Sfânt și ale Hadisurilor. Cel care nu crede în învățăturile Profetului Muhammed, nu crede în cuvântul lui Allahu teala. Trimisul aleyhisselam i-a învățat pe companionii săi ceea ce i-a fost trimis de către Allahu teala, iar aceștia i-au învățat pe discipolii lor, care au consemnat aceste învățături în cărțile lor. Discipolii care au scris aceste cărți poartă numele de **Ehl-i Sunnet** (cei care împărtășesc aceleași păreri asupra religiei ca și Profetul aleyhisselam) și companionii săi. Cei care cred în cărțile acestor discipoli sunt cei care cred în cuvântul lui Allahu teala. Ei sunt musulmani. Noi, elhamdulillah, ne învățăm religia din cărțile acestor erudiți, și nu din așa-zisele cărți, scrise de masoni, reformatori sau profani.

Trimisul lui Allah sallallahu aleyhi ve sellem a zis: “**Când se va extinde intriga și conspirația în rândul poporului meu, acela care va urma tradiția mea (sunnet) va primi recompensa a 100 de martiri**”. Respectarea tradiției Profetului se face prin învățarea și punerea în practică a învățăturilor savanților islamici (ehl-i sunnet). Fiecare savant Islamic ce aparține oricăreia din cele patru școli religioase, este considerat un erudit ce are aceleași orientări în privința religiei ca și Trimisul aleyhisselam și companionii săi. În fruntea acestora se află Imam-î Azam Ebu Hanife Numan bin Sabit. Deși s-au chinuit secole de-a rândul, englezii nu au reușit să convertească la creștinism nici un musulman. De aceea, au căutat metode de a-și atinge scopurile, fondând masoneria. Masonii nu cred în Islam, adică în tradiția Profetului, nici în celelalte religii, în viața după moarte și nici în existența raiului și iadului.

Pe coperta 3 RUGĂCIUNEA

Este obligația fiecărui musulman să împlinească rugăciunea de cinci ori pe zi. Rugăciunea este stâlpul religiei. De asemenea, este obligatoriu pentru cel ce nu împlinește rugăciunea la timp, să o recupereze imediat. Cel ce nu-și împlinește rugăciunea la timp și nici o recuperează imediat, va arde mii de ani, în Iad. Iar cel ce nu acordă importanță rugăciunii și nu crede că aceasta este o datorie pentru el, va deveni necredincios și va arde în Iad pe veci. Rugăciunea se împlinește în picioare. Cel ce este bolnav și nu poate împlini rugăciunea în picioare, o va efectua stând. Bolnavul ce nu poate sta va împlini rugăciunea culcat, prin intenție. Cel ce nu poate nici în acest mod va cere prin testament, ca după moartea sa, rugăciunile să îi fie răscumpărate. Pentru cel ce nu are rude cu o situație materială bună, vecinii vor face transferul și îl vor salva de Iad. De aici reiese că musulmanul ar trebui să trăiască printre musulmani.

Poziția stând în picioare, din cadrul rugăciunii se numește **Kîyam**, plecăciunea, **Ruku`**, prosternarea, **Sejde**, iar ultima poziție de ședere se numește **Ka`de**. Acestea patru sunt pozițiile rugăciunii. Rugăciunea de dimineață are patru unități, două obligatorii, două tradiționale. Primele patru unități ale rugăciunii de amiază sunt tradiționale. Următoarele patru unități sunt obligatorii, iar ultimele două unități sunt tradiționale. Rugăciunea de după-amiază este formată din patru unități tradiționale și patru unități obligatorii. Rugăciunea de apus cuprinde trei unități obligatorii și două unități tradiționale. Rugăciunea de seară are patru unități tradiționale, patru unități obligatorii, două unități tradiționale. Iar rugăciunea vitr, ce este vajib, are trei unități.